

The
HOTEL
RIVIERA

*A
Novel*

ELIZABETH
ADLER

ELIZABETH ADLER

HOTEL RIVIERA

Lola

Era sfârșit de septembrie când l-am întâlnit prima oară pe Jack Farrar într-una din acele seri calme, cu briză blândă din sudul Franței care sugerau că vara se sfârșise. Și cu toate că nu știam încă, era o întâlnire care avea să aducă mari schimbări în viața mea.

Mă numesc Lola Laforêt – și da, știu că vă închipuiți că sunt o stripteuză. Toată lumea crede asta. De fapt, sunt bucătar-șef și patroana Hotelului Riviera și mă numeam mult mai simplu, Lola March, din California, înainte de a mă căsători cu „Francezul“. Dar aceasta este o poveste lungă.

Sunt șase ani de când mi-am salutat primii oaspeți la Hotelul Riviera, cu toate că „hotel“ este un titlu prea pompos pentru această vilă veche. Este un gen de loc obișnuit, cu pardoseala din dale răcoroase pe care pășești cu nisipul pe picioare. Sunt opt camere, fiecare cu ferestre înalte franceze ce se deschid spre o terasă invadată de bougainvillea și iasomie care parfumează nopțile. Veți descoperi vila pe o limbă de pământ acoperită cu pini dincolo de drumul Romatuelle, lângă Saint-Tropez, în josul unei alei lungi cu nisip, umbrită de pini-umbrelă și înviorată de țârâitul greierilor. Avem propria noastră plajă particulară aici, cu nisip de culoare deschisă ca platina și fin ca zahărul. În timpul verii, plaja este presărată cu umbrele albastre și șezlonguri galbene ca soarele, precum și de trupurile bronzate-aurii ale oaspeților noștri. Copiii mici aleargă spre valurile dantelate, apoi ies din ele, în timp ce adulții sorb băuturi răcoritoare la umbră. Iar în după-amiaza dogoritoare se retrag în camerele lor cu obloanele trase și dorm puțin sau fac dragoste pe un pat alb, răcoros.

Imaginați-vă un golf în care marea însorită clipocește, un dar împachetat în albastru și legat cu fundă ca o cutie de la Tiffany, și veți avea imaginea micului meu hotel. Este un loc pentru Idilă cu I mare. Dar nu și pentru mine, creatoarea acestui loc.

Pe undeva, pe parcurs, propria mea idilă s-a ofilit pe lujer. Niciodată „francezul“ meu, Patrick, și cu mine nu am cinat singuri pe terasă la lumina lumânărilor, cu luna aruncând o cărare argintie pe apa întunecată și șampania făcând bule în paharele înalte. Niciodată nu s-a întâmplat ca Patrick să întindă mâna peste masă pentru a-mi ține mâna și a mă privi în ochi. O, nu. Întotdeauna eram în bucătărie, gătind ospățuri delicioase pentru îndrăgostiții care aveau în viața lor o idilă pe care mi-o doream și eu atât de tare, în timp ce propriul meu

„iubit“ se bucura de deliciile vieții de noapte ale verii din Saint-Tropez.

Când l-am întâlnit și m-am căsătorit cu Patrick acum șase ani, credeam că am găsit „adevărata iubire“. Acum nu cred că așa ceva există. Dar recunosc că sunt rănită și știu că întotdeauna am avut o înclinație către șnapani, iar tipii aceia cinstiți-și-devotați, cu bărbia puternică, fermă, care aduc banii în casă, hotărât lucru – nu sunt atrași de mine. Se pare că îi atrag pe cei de condiție inferioară precum atrage un pahar cu vin muștele de vară.

Ceea ce mă duce iar înapoi la Jack Farrar.

Iată-mă singură pe terasă, respirând puțin înainte de sosirea primilor oaspeți la cină. Era perioada mea preferată a anului, sfârșitul lungului anotimp de vară fierbinte, când numeroși turiști au plecat și viața revine la un ritm mai lent. Cerul era încă de un albastru fără un nor, iar briza era blândă pe brațele mele goale și eu sorbeam dintr-un pahar un rosé rece, privind spre frumosul golf, gândindu-mă la problemele mele.

Sunt o femeie neglijată. Și iată de ce. Acum șase luni, soțul meu, Patrick, s-a urcat în Porsche-ul său argintiu spre a-mi cumpăra, spunea el, un cadou pentru ziua mea de naștere. Ca de obicei, el uitase această zi, dar presupun că cineva i-a amintit. Își pusese ochelarii de soare cu lentile întunecate și nu i-am putut vedea expresia ochilor în momentul când a ridicat mâna în semn de rămas-bun cam neglijent. Nu zâmbea, totuși. Asta îmi amintesc.

De atunci nu am mai primit nicio veste de la el. Nimeni n-a știut nimic. Și se pare că nimănui nu-i pasă, cu toate că eu am *înnebunit* încercând să îl găsesc. Desigur, autoritățile au încercat să-i dea de urmă, fotografia lui cu mențiunea „persoană dispărută“ era lipită peste tot, iar cei de la poliție au urmat indicii de fiecare dată până la Marsilia și Las Vegas, fără vreun succes. Acum cazul este clasat, iar Patrick nu este decât o altă persoană dispărută. Ei spun „soț dispărut“. Nu este o raritate aici, când vara plajele sunt pline de fete superbe și iahturile de femei bogate, ca un soț să dispară.

V-ați putea gândi că prietenii lui Patrick știu, dar ei jură că nu știu și oricum ei întotdeauna au fost prietenii lui Patrick și nu ai mei. De fapt, eu nu prea îi cunoșteam pe tipii sau pe femeile cu care umbla el. Eu eram mult prea ocupată cu munca pentru ca hotelul nostru să funcționeze perfect. Iar Patrick nu avea rude; el îmi spusese că este ultimul Laforêt în viață, care activau de decenii pe bărcile de pescuit de la Marsilia.

Vorbind despre bărci, mă întorc iar la Jack Farrar.

Un mic cuter negru a tăiat linia orizontului. Nu-mi place ca micul *meu* golf să fie perturbat de turiști care petrec toată noaptea, cu muzică disco bubuind peste ape și țipete și strigăte când se împing

unii pe ceilalți în apă. Mă uit bine la cuter. Cel puțin nu era unul din acele megaiahturi; de fapt, eu nu credeam că vor permite unui vas atât de mic să facă parte din marina din Saint-Tropez, chiar dacă proprietarul său și-ar fi putut permite, ceea ce, judecând după aspectul său modest, mă îndoiesc. Și probabil că din această cauză el a ales să ancoreze în micul *meu* golf protejat, având, în schimb, vedere spre micul *meu* hotel.

Cuterul negru tăiase orizontul și venea încet cu briza ușoară, apoi se opri în golf și aruncă ancora, așa cum am bănuț.

Am apucat telescopul de la capătul terasei și am prins vasul în obiectiv; pe proră era scris cu litere de alamă *Câine Rău*. Am deplasat puțin aparatul și am zărit un bărbat. Musculos, lat în umeri, piept puternic ce se îngusta spre șolduri... *Și, o, Doamne, era complet dezbrăcat!*

Știam că nu trebuia, dar, ei bine, recunosc că mi-am aruncat o privire – de fapt m-am uitat lung. Care femeie nu s-ar fi uitat? La urma urmei, el doar stătea acolo, pregătit pentru scufundare, aproape fălindu-se cu goliciunea lui. Și trebuie să vă spun că priveliștea era *frumoasă*. Mă refer la fața lui, desigur, care era atrăgătoare într-un fel ciudat. De fapt, mă gândeam, că arată precum ambarcațiunea sa: rezistent, muncitor, cam uzat.

L-am urmărit pe Bărbatul Gol făcând scufundarea, apoi ieșind din mare într-un craul puternic, până când nu am mai putut distinge decât o spumă ușoară în urma lui. Cu coada ochiului, am zărit o mișcare pe cuter; o tânără, cu picioare lungi și părul blond, lung, doar cu o bentiță roșie, stătea întinsă pe un prosop, la pupă, prinzând ultimele raze de soare. Nu pentru că ar fi avut nevoie de ele; ca și el, ea era bronzată perfect. Unsă cu unt și gem, gândeam eu invidioasă, ar fi perfectă pentru micul dejun.

Bărbatul Gol înota înapoi spre cuter și l-am văzut din nou. Și aceasta, puteți spune, a fost marea mea greșală.

S-a urcat înapoi pe vas, s-a scuturat ca un câine ud într-un nor de picături de apă în culorile curcubeului, apoi și-a întins brațele și și-a înălțat capul spre soare. A stat o clipă, frumos, cu trupul ferm, bronzat de soare și de vânturile mării, un bărbat înfrățit cu elementele naturii. Era ceva atât de liber în gestica sa, încât mi-a tăiat respirația.

L-am urmărit în timp ce se îndrepta spre pupă, l-am văzut întinzându-se spre ceva. Un binoclu. *Și apoi m-a prins în raza sa vizuală în timp ce mă uitam la el.*

Un moment destul de lung, privirile noastre s-au întâlnit, unite prin lentilele puternice. Ochii săi erau de un albastru mai închis decât marea și puteam să jur că râdeau.

Am sărit înapoi, roșie toată de stânjeneală. Râsul lui batjocoritor a răsunat peste apă, apoi mi-a fluturat mâna și, încă râzând, și-a tras o

pereche de pantaloni scurți și a început să curețe tacticos puntea.

Așadar, aceasta a fost prima mea întâlnire cu Jack Farrar. Următoarea se va dovedi și mai interesantă.

M-am retras în sufragerie, în spatele terasei, și am început în grabă să verific mesele, să lustruiesc un cuțit aici, să aranjez un pahar dincolo. Am controlat ca vinurile să fie reci, șervetele să fie împăturite corect, am controlat părul meu lung, de culoarea ghimbirului, privindu-l în oglinda din spatele barului și dorind să pot spune că este arămiu sau chiar roșu, dar era de culoarea ghimbirului. Mi-am mai dorit să fi avut ochi exotici, migdalați în locul celor rotunzi, mi-am dorit să știu o rețetă pentru a scăpa de pistrui, să fiu mai înaltă și mai slabă și poate cu zece ani mai tânără. Aveam treizeci și nouă de ani și, după evenimentele din ultimele șase luni, hotărâsem, cu tristețe, că îmi arătam vârsta.

Nici înfățișarea mea nu era prea grozavă, în pantalonii mei lăbărțați, de bucătar, și tricoul alb intrat la spălat, nerujată și, chiar mai rău, fără rimel pe genele de pisică în culoarea ghimbirului.

Îngrozită, mi-am dat seama că priveam exact la ceea ce Bărbatul Gol văzuse prin binoclu. M-am gândit îngrijorată că într-adevăr trebuie să fac un efort mai mare, dar că oricum pe el nu-l interesa persoana mea; apoi l-am uitat și m-am îndreptat spre adevăratul meu domeniu.

Perdeaua din ușă formată din mărgele colorate a zăngănit în urma mea și mă aflam în locul meu preferat din întreaga lume, bucătăria mare cu pardoseala din dale, cu grinzi vechi și un rând de ferestre deschise deasupra cărora atârnav plante agățătoare înflorite.

Am știut din prima zi când am văzut-o că trebuie să fie bucătăria mea. Mi-a furat inima de bucătar chiar mai mult decât vederea magică de pe terasă și cărările sinuoase cu nisip, pinii umbroși și grădinile crescute sălbatic. Mai mult decât camerele răcoroase de la etaj, cu ferestre înalte și obloane cu deschidere laterală și salonul de la parter cu impozantul șemineu din piatră calcaroasă, care era mult prea mare pentru o vilă atât de modestă la malul mării. Mai mult decât toate, bucătăria aceasta era *acasă*.

Era locul în care puteam lăsa în urmă toate gândurile despre restaurantele sofisticate din orașe și să mă întorc la adevăratele mele rădăcini privind mâncarea bună, înapoi la plăcerile simple ale produselor locale și ale fructelor și legumelor cultivate sezonier. Aici voi frige pe grătar peștele care înoată aproape la poalele grădinii mele și voi culege ierburi care cresc mai degrabă în stare sălbatică și cu care voi aroma felurile de mâncare. Știam că mă pot relaxa și pot fi eu însămi în acest loc.

Totul părea atât de perfect. Dar mai întâi „adevărata dragoste“ a

dispărut; apoi a dispărut Patrick și acum singura dragoste rămasă era micul meu hotel. O, și Scramble, despre care vă voi povesti mai târziu.

Viața mea personală putea fi o harababură, dar totul era bine în lumea mea culinară. Sosurile fierbeau încet pe plită; peștele strălucea argintiu și cu ochi lucioși în sertarul cu partea din față transparentă al frigiderului; rafturile mici, perfecte, cu carne de miel care aștepta un cuptor încins, iar vasele de pământ umplute cu vinete și roșii, stropite cu ulei de măsline de Nisa, erau gata și ele de pus în cuptor.

O masă lungă de peste patru metri și jumătate era pus sub ferestre. Pe ea se aflau două tarte Tatin și un bol mare, albastru, cu piersici coapte, tăiate felii, care stăteau la macerat în vermut. Lângă ele erau zaharicale, o rămășiță din perioada vechiului meu „mare“ restaurant și cu care îmi plăcea să-mi decorez deserturile, întrucât îmi făceau plăcere exclamațiile de încântare ale oaspeților. O, și ca de obicei, o tavă cu o specialitate americană, purtând semnătura mea, prăjiturile din ciocolată presărate cu nucă, pe care le serveam la cafea.

Nu veți găsi aici platouri mari, albe, cu mici „aranjamente culinare“. Mâncarea noastră este simplă, dar gustoasă, farfuriile noastre sunt din ceramică, produse local, de culoarea mierii și le decorăm doar cu flori proaspete și o rămurică de verdeață.

Am depus în trecere o sărutare pe obrazul asistentei mele, Nadine. Ea a lucrat cu mine de la început, în toți acești șase ani traumatizanti și o iubesc foarte mult. Este o localnică, cu părul negru, ochi negri, pielea măslinie, cu un râs răgușit și un simț al umorului care ne-a ajutat să depășim multe dezastre culinare. Împreună cu sora ei, ea are grijă de gospodărie și ajută la bucătărie, în timp ce eu mă ocup de alimente, marketing, meniuri și gătit; iar Patrick ar fi trebuit să aibă grijă de partea de afaceri, deși după contul nostru slăbuț din bancă, nu sunt sigură cât de bună era treaba pe care o făcea.

Mica Marit, cu părul negru, ieșită din școala de artă culinară și recrutată recent, în acest sezon, tăia zarzavaturile, iar Jean-Paul, în vârstă de șaptesprezece ani „, băiat-bun-la-toate“, se ocupa de curățenie. Adevăratul sezon se încheiase; va fi o seară ușoară, doar cu oaspeții ce mai rămăseseră în hotel și poate vreo doi răzleți veniți la noi în ultimul moment.

Am pus un CD cu Barry White, bărbatul sexy al momentului, preferatul meu; am luat o prăjiturică, am trecut din nou prin draperia de mărgele și am dat de Scramble. Foarte bine, Scramble nu este un câine, nu este o pisică, nici măcar un hamster. Scramble este o găină. Știu că este o nebunie, dar de când a ieșit din găoace, un puișor galben pufos, s-a ghemuit în palma mea cu încredere, am adorat-o și îmi place să cred că mă iubește și ea pe mine, deși cu o găină este greu de spus. Oricum, sunt singura femeie care a plâns la serialul *Chicken Run*. Și chiar dacă veți gândi că este o situație tristă, să iubesc o găină

în loc de un bărbat, Scramble merită mai mult. Nu este niciodată infidelă, niciodată nu se uită măcar la altcineva și doarme în patul *meu* în fiecare noapte.

Ea este foarte mare acum, pufoasă și albă, cu picioare galbene, creastă roșie și ochi negri ca măgelele. Scormonește energic în vasul mare de teracotă cu un ibiscus roșu, din fața ușii de la bucătărie, pe care ea o consideră casa ei, pregătindu-se să se așeze pentru noapte, sau cel puțin până când mă duc eu să mă culc și ea vine și se culcă pe perna mea.

Am atins-o ușor, cu afecțiune, iar ea a răspuns cu o lovitură inimoasă de cioc.

— Nerecunoscătoare pasăre, i-am spus, te știu de când erai doar un ou.

Am aruncat o privire prudentă spre cuterul negu, în timp ce mă întorceam pe terasă. Luminile străluceau și steagurile fluturau festiv. Mă întrebam ce face Bărbatul Gol, și dacă ar putea să vâslească cu o bărcuță până la golf și să cineze cu noi pe terasă.

Am oftat. Nu puteam paria pe asta.

Ia uite ce cuter mic și frumos! strigă domnișoara Nightingale. Cam neobișnuit pentru apele astea, nu crezi?

— Este și sper că nu vor pune muzică tare pentru a vă întrerupe cina pașnică am spus eu.

— O, nu cred, draga mea, nu arată a ambarcațiune potrivită pentru asemenea lucruri. Pare mai mult barca unui marinar adevărat, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

I-am zâmbit musafirei mele preferate. Mollie Nightingale era o pedagogă englezoaică pensionată și pe cale să devină prietena mea. Nimic nu fusese spus, dar exista acolo, doar între noi, acel sentiment cald, un fel de recunoaștere, presupun că așa s-ar putea numi. Ea avea unele calități pe care le admiram: integritate, un neobișnuit simț al umorului și o reticență personală care se potrivea cu a mea. Domnișoara Nightingale își păstra sfaturile pentru ea, iar eu știam puțin despre viața ei personală – doar femeia care era aici, la Riviera. O femeie care îmi plăcea.

Ea a fost primul meu oaspete în săptămâna în care Hotel Riviera s-a deschis pentru afaceri și de atunci s-a întors în fiecare an, venind târziu, spre sfârșitul sezonului, când prețurile erau mai scăzute și ea își putea permite să stea o lună, înainte de a se înapoia la căsuța ei din Cotswolds și la miniatura sa de câine terrier Yorkshire, Little Nell și la o altă lungă iarnă englezească. Între timp, își trăia visul său anual aici, singură la o masă de o persoană, cu o carafă mică cu vin de regiune și o carte în mână și întotdeauna cu un cuvânt amabil și un zâmbet pentru toată lumea.

Domnișoara Nightingale era, presupun, cam trecută bine de cel deal șaptezecilea an de viață, era scundă, cinstită, neclintită, iar în seara asta purta o rochie imprimată cu flori roz. Își pusese pe umeri un jersey gros, deși afară încă era cald și, ca de obicei, purta cele două rânduri de perle. Precum regina Angliei, avea o poșetă mare care, în afara unei batiste curate din în și a banilor, mai conținea lucrul pe care îl tricota. Acum, eu nu sunt sigură dacă regina Angliei tricotează, dar domnișoara Nightingale, cu părul său cărunț aranjat ferm în onduleuri și bucle bine făcute și cu ochii săi albaștri pătrunzători în spatele ochelarilor mari, de nuanță deschisă, era sosia Maiestății sale.

De obicei, ea cobora prima la cină, făcându-și apariția cam pe la această oră pentru un pahar de pastis, un mic răsfăț pe care știu că de-abia îl aștepta. Amesteca lichiorul de anason cu apă într-un pahar înalt, apoi îl sorbea încet ca să-i ajungă până la cină, care, pentru ea, era punctul social culminant al zilei.

Am stat cu ea în timp ce îmi povestea despre excursia ei la Villa Ephrussi, vechea casă Rothschild, cu grădinile sale spectaculoase, în sus pe țârm, lângă Cap-Ferrat. Întotdeauna îi plăcea să-mi povestească despre grădinile pe care le descoperea; era ea însăși un grădinar priceput, iar trandafirii ei câștigaseră multe premii locale. De fapt, putea fi găsită adeseori petrecându-și timpul prin grădinile de aici, cu pălăria de pai trasă pe ochi, smulgând câteva buruieni nesuferite sau împingând înapoi o ramură de caprifoii recalcitrantă care amenința să invadeze bougainvillea.

Așezată la masa ei obișnuită, cea din capătul terasei, aproape de bucătărie, cu paharul de pastis în mână, se uita la priveliștea spectaculoasă scoțând un suspin satisfăcut.

Era momentul acela special al serii pe Coasta de Azur, când cerul pare că se amestecă cu marea și întreaga lume se transformă într-un albastru închis suflat cu argintiu sclipitor. În tăcerea bruscă ce se așterne întotdeauna când ziua se transformă în noapte, dinspre bucătărie se auzea sporovăiala vocilor franceze înalte și o șopârlă mică se strecură, oprindu-se spre a ne privi cu ochi galbeni de piatră prețioasă.

— Divin, murmură domnișoara Nightingale. Cât de mult trebuie să-ți placă aici, draga mea. Cum ai putea suporta să pleci de aici?

Fără să-și dea seama, domnișoara Nightingale atinsese direct miezul dilemei mele.

Îmi place aici. Problema este că nu îmi iubesc bărbatul. Tot ce simt pentru el în clipa aceasta este mânie, pentru că eu cred că, atunci când a plecat în dimineața aceea, Patrick știa că nu se va mai întoarce. Pur și simplu m-a părăsit fără un cuvânt, fără să știu unde se află, ce i s-a întâmplat sau dacă este în siguranță. Dacă a plecat cu altă femeie sau a hotărât doar să cutreiere lumea așa cum făcea de obicei, cel puțin să-mi fi spus. Și dacă se băgase în vreun bucluc, atunci, de asemenea trebuia să îmi spună și nu să mă lase așa. Fără să știu.

— Hotelul Riviera este căminul meu, i-am spus domnișoarei Nightingale. Este propria mea bucătică de paradis. Voi sta aici și când voi fi o doamnă bătrână, bătrână, tot ocupându-mă de oaspeții mei, tot gătind, tot bând vin rosé și nevenindu-mi să cred cât de albastru poate fi cerul seara târziu, înainte de a se întuneca. O, nu, domnișoară Nightingale, nu voi pleca niciodată de aici, chiar dacă Patrick niciodată...

— Dacă Patrick nu se întoarce niciodată. Mă privi compătitor din spatele ochelarilor săi mari. Dragă mea, crezi că a fugit cu altă femeie?

M-am gândit la această posibilitate de atâtea ori, stând lungită în pat, răsucindu-mă pe toate părțile și am hotărât că era singurul răspuns.

— Domnișoară Nightingale, am spus eu, cu adevărat pierdută, ce mă fac acum?

— Există o singură cale pentru tine, Lola, și aceasta este să îți vezi de viața ta.

— Dar cum aş putea? Până nu aflu adevărul?

M-a bătut ușor peste mână, în felul în care ar fi făcut-o cu o școlăriță necăjită. Aproape că mă așteptam să spună: Hai, hai... În schimb, ea a spus:

— Răspunsul, draga mea, este că trebuie să-l găsești pe Patrick.

Voiam s-o întreb cum, de unde să încep? Dar ceilalți oaspeți au apărut pentru băuturile de aperitiv și o conversație cu *la patronne*, așa că mi-am adunat gândurile, am sărutat-o pe obrazul care mirosea a pudră și, șoptindu-i „mulțumesc pentru înțelegere“, m-am dus să-i salut.

Domnișoara Nightingale

Lui Mollie Nightingale i-a plăcut Hotelul Riviera din prima zi când l-a văzut. I-a plăcut simplitatea sa: ca o casă de țară lângă mare, a spus ea, uimită de norocul său. Și i-a plăcut Lola, care întotdeauna avea un zâmbet cu care te întâmpina, chiar dacă era atât de ocupată. Desigur că Patrick nu-și bătea capul să-și risipească farmecul asupra oaspeților, îl păstra pentru alte femei și, de fapt, în ultimii doi ani, el nu prea era pe acolo. Și acum plecase. Dacă n-ar fi fost vorba de durerea evidentă a Lolei, domnișoara Nightingale ar fi spus: *Drum bun, cale bătută*, dar nu-i plăcea să o vadă pe Lola suferind astfel.

Ea nu a vrut să aducă în discuție infidelitatea lui Patrick fiindcă știa că dacă o femeie a ales să închidă ochii la asemenea lucruri, nimeni nu putea face nimic. Dar acum Patrick dispăruse și nu o surprindea acest lucru. Ceea ce o surprindea, totuși, era că plecase pur și simplu și își lăsase hotelul fără nici o pretenție asupra lui. Ca soț și soție, Lola și Patrick trebuie că aveau proprietatea în comun, ceea ce i se părea nedrept domnișoarei Nightingale, care credea că Lola crease Hotel Riviera cu tot atâta convingere precum credea că Dumnezeu l-a creat pe om.

Lola o trata întotdeauna ca pe mătușa preferată, de fapt, mai curând ca pe o soră a bunicii, pentru că, chiar dacă detesta să recunoască, ea îmbătrânea. Șaptezeci și opt era numărul exact de ani, deși Lola era prea politicoasă pentru a întreba, iar domnișoara Nightingale era prea vanitoasă pentru a spune. Și dacă îți imagineai că asta însemna că e bătrână, atunci nu știai că în sinea ei se simțea încă precum un puișor de găină. Minte ei era tot atât de ageră ca pe vremea când era directoare la Queen Wilhelmina's Day School for Girls din Londra.

Ea și Lola făceau rareori schimb de informații cu caracter personal, astfel încât confidențele de astăzi fuseseră o surpriză. De obicei discutau doar despre vreme, un subiect în privința căruia nu puteau exista controverse, sau despre mâncare și vin, ori despre locurile pe care domnișoara Nightingale le descoperise în peregrinările sale în sus și în jos pe coastă pe argintia motoretă Vespa, închiriată.

Ea descoperise numeroase locuri mai îndepărtate de drumurile obișnuite, pe care nici Lola nu le vizitase vreodată, precum vila în pantă, aproape de Cap-Ferrat, care fusese odinioară un hotel aparținând unei cântărețe, o frumusețe franceză de la finele secolului, pe nume Léonie Bhari. Lola nu avea nimic din aspectul faimoasei

Léonie, dar cu al său „villa hotel “pe Coasta de Azur și cu relațiile ei dezastruoase cu bărbatii, domnișoara Nightingale socotea că există reale similitudini.

Acum, domnișoara Nightingale se gândea la Hotel Riviera ca la căminul său departe de acasă, deși, de fapt, ea a pornit-o ca „fiica de la conac “din satul Blakelys, chiar în inima regiunii English Cotswolds.

Vremurile și împrejurările s-au schimbat, iar acum ea locuia singură în ceea ce odinioară se numea căsuța grădinarului-șef din satul care fusese cândva proprietatea familiei sale, doar cu lătrătoria de Yorkshire, Little Nell drept tovarășă în lungile seri de iarnă și cu amintirile despre iubitul ei soț, Tom, care o făceau să zâmbească și cu perspectiva șederii timp de o lună la Hotelul Riviera, la sfârșitul verii.

Era suficient, gândea ea, sorbind încă o dată din pastis, zâmbind către ceilalți oaspeți care începeau să vină pentru cină. Cu toate că acest lucru nu îi solicita prea mult mintea, și asta îi lipsea, așa cum îi lipsea și Tom.

Jack

Jack Farrar, doar cu câinele lui credincios ca tovarăș, savura o băutură pe puntea cutterului său, membrul echipajului având zi liberă pentru cumpărături la Saint-Tropez.

Jack întâlnise o mulțime de femei în călătoriile sale, ca de exemplu Sugar, blonda care se afla acum pe ambarcațiunea lui: fete frumoase, gata de distracție și fără pretenții, pentru că Jack, desigur, nu era genul care să se căsătorească. Și oricum, care femeie cu mintea sănătoasă ar dori să petreacă un an într-o ambarcațiune care înconjură globul, luptând cu furtunile și mâncând conserve, nevoită să se spele pe cap cu apă sărată săptămâni în șir? Niciuna, din câte știa el. Și, desigur, nu una cu care el să-și poată petrece atât timp singur.

De fapt, perioadele petrecute singur pe acest mic cutter, doar cu câinele său drept tovarăș, erau de departe cele mai bune. Nimic nu se putea compara cu acele momente liniștite, doar cu stelele deasupra capului și vântul suflând în vele. Doar el și câinele, apa albastră ca cerneala și solitudinea. Ele erau punctele principale ale vieții sale. La fel, dar în alt sens, erau furtunile cu care se luptase în călătoriile mai lungi, conducând cutterul mai mare pe care îl avea, *In a Minute*, prin valurile înalte care amenințau să-i răstoarne, în timp ce vântul îi azvârlea ca pe puful de pădărie. Împreună cu echipajul său se lupta cu elementele naturii, în timp ce corcitură era ghemuită în salonul mic, scâncind, legată de un dispozitiv de plutire, pentru orice eventualitate. Atunci i se descărca adrenalina prin vene, cu putere, precum romul fierbinte, iar triumful său când reușeau să depășească elementele naturii era, credea el, apogeul experienței unui bărbat.

Pentru Jack nimic nu atingea acel sentiment, nici măcar sexul, deși era un bărbat senzual. Sau poate că era tocmai faptul că nu permisesese nici unei femei din viața lui să împărtășească acea emoție mai profundă, care te absoarbe în întregime atunci când dragostea se adaugă la ecuația sexuală. El încă avea de descoperit femeia care ar putea să-i dea senzația extremă pe care o avea când se lupta, singur, cu elementele naturii, pe cutter.

El era un solitar, un nomad, un rătăcitor întotdeauna „acasă” în porturile de pescari ale lumii. Îi plăcea această viață și nu era dispus să renunțe la ea pentru nicio femeie.

Desigur, în lungile călătorii pe cutterul de cincisprezece metri, Jack nu era însoțit de femei ușoare. Atunci, echipajul său era format din șase bărbați, din care unul era bunul său prieten, mexicanul Carlos

Ablantes.

L-a cunoscut pe Carlos la Cabo San Lucas, un orașel din Peninsula Baja, unde el se dusesese să pescuiască. Era în noiembrie și vremea se înăsprise, apa fiind prea rece pentru peștii mari. Dar Carlos se născuse și crescuse în Cabo și cunoștea domeniul. Era un adevărat om al mării, exact ca Jack. Carlos l-a luat în barca lui; au petrecut două nopți acolo împreună, pe Marea lui Cortez, pescuind doar un singur pește și ajungând să se cunoască reciproc, așa cum fac bărbații: puține vorbe care spun mult; știau cine sunt și că se plac reciproc.

Mai târziu, Carlos a venit în nord pentru puțin timp și a rămas. Lucra la un șantier naval pentru bărci, naviga cu Jack în week-end și făcea parte din echipajul lui Jack când acesta pleca în călătorii lungi, dar la fiecare câteva luni Carlos se înapoia la Cabo, ademenit ca peștele de momeală.

Carlos era foarte bun și la bucătărie. Gătea un fel de mâncare din crevete, *fajitas de camarones*, și mixa cea mai bună margarita din lume, cu tequila Hornitos, *limones*, gheață și sare. În curând, el și restul echipajului se vor alătura lui Jack, aici, în Mediterana, și vor porni cu *In a Minute* într-o altă călătorie din cele lungi, de data asta spre Africa de Sud, direcția Capetown, unde se putea face surfing foarte bine, femeile erau frumoase și vinul tocmai bun.

Baja era locul unde Jack a întâlnit-o pe Luisa, femeia pe care a iubit-o cu adevărat. Frumoasa Luisa – cu părul ca satinul negru, ochii ca nestematele verzi, iar pielea precum catifeaua de culoarea bronzului. Ea l-a iubit în toate cele trei luni, iar el a iubit-o aproximativ tot atâta timp. Dar pasiunea poate tulbura programul unui marinar dacă el o îngăduie, iar Jack nu intenționa să facă acest lucru. Era dur în materie de femei. El își prețuia prietenii și navigația – în ordinea asta. Dă-i ambarcațiunea lui, prietenii și câinele lui și e un om fericit.

Viața era destul de frumoasă. Câștigase bani suficienți pentru a trăi așa cum îi plăcea și ceva în plus. Când nu cutreiera mările, avea un șantier pentru bărci la Newport și acesta îl ținea destul de ocupat. Construia acolo iahturi pentru curse, mult mai îngrijite și mai scumpe decât propriul său vas. Dar acest mic cuter vechi era preferatul său.

Se gândea la femeia care îl surprinsese dezbrăcat, cu telescopul. Era ceva interesant la ea. Ceva în legătură cu părul ei lung, neîngrijit, de culoarea caramellei, pomeții ridicați, buzele moi, cărnoase și privirea buimăcită a ochilor mari, căprui când i-a întâlnit privirea în binoclu. Zâmbi gândindu-se la șocul ei de a fi surprinsă privindu-l dezbrăcat și la felul în care arăta ea în tricoul prea strâmt și pantalonii caraghioși.

Îi plăcea și priveliștea micului hotel roz, înfipt deasupra stâncilor, între un chioșc de verdeață și măslini argintii. Chiar fără binoclu, putea vedea revărsarea luxuriantă roz-purpurie de bongainvillea și

lumina lumânărilor licărind pe terasă. Luminile aprinse în camerele din spate aruncau o strălucire îmbietoare și țârâitul greierilor, încă vioi, plutea peste apă, laolaltă cu vagi acorduri muzicale. Putea fi chiar *Barry White*?

Oricum, îi era foame și era evident că ea avea în grijă restaurantul. Ar putea să omoare doi iepuri dintr-o lovitură, să o întâlnească pe femeie și să afle dacă era tot atât de sexy precum gura ei și muzica lui Barry White și, în același timp, să mănânce ceva decent.

Nu s-a ostenit să se schimbe, doar și-a trecut mâinile prin părul castaniu în dezordine, și-a pus șortul șifonat, un tricou alb și a încălțat vechii săi pantofi Tod, cei mai confortabili pe care i-a avut vreodată și de care nu se va despărți niciodată, în ciuda vechimii și a uzurii lor. Câinele negru, lăptos pe care el îl salvase din heleșteu și de la moarte sigură cu câțiva ani în urmă apărui lângă el, dornic să meargă oriunde l-ar duce Jack. Numise corcitură de nestăpânit Câine Rău pentru că nu învățase să se poarte în lumea civilizată. Și apoi, pentru că îl iubea pe Câine Rău tot atât de mult ca pe cuterul său, îl botezase pe acesta din urmă cu numele corciturii.

— Iartă-mă, amice, zise el, aplecându-se pentru a-l mângâia pe cap pe Câine Rău, dar ceilalți oaspeți nu vor aprecia calitățile tale deosebite, mai ales când încerci să le furi mâncarea din farfurie. Zâmbi. Câine Rău era un câine vagabond care scormonea prin gunoaie. Încăperi frumoase cu lumânări și vin bun, categoric nu erau pentru el.

Îi puse mâncare în bolul lui, se asigura că are apă proaspătă, îi lăsă un nou os de ros, apoi se urcă în bărcuța cu motor, o dezlegă și porni. Câine Rău înclinase capul pe o parte, privind jalnic spre el. Nu-i plăcea să fie lăsat deoparte.

— Mă întorc repede, amice, îi strigă Jack în timp ce aluneca pe apa lină, întunecată către micul dig din lemn ce se întindea de la golful Hotelului Riviera. Dar la ce gândea el cu adevărat era expresia de pe chipul domnișoarei Păr Caramă în momentul în care îl va vedea din nou în persoană.

Lola

Red și Jerry Shoup au fost următorii care au coborât pentru cină. Actrița de revistă și Diplomatul, îi numeam eu, deși, de fapt, ei nu erau așa ceva, ci doar arătau așa. Ea avea părul roșu ca flacăra, pe care îl invidiam, și picioare interminabile, iar el avea părul argintiu, era bronzat și fermecător. Locuiau într-o casă frumoasă de țară în Dordogne și erau aici pentru un curs intensiv de franceză.

Ne-am salutat, sărutându-ne, iar Red ne-a anunțat că în seara asta va vorbi numai în engleză întrucât creierul ei nu mai funcționa în franceză, chiar dacă asta contravine regulilor școlare, și ar putea fi servită cu obișnuitul lor rosé Domaine Ott înainte de a muri de epuizare?

Am zâmbit și moralul a început să mi se ridice, așa cum se întâmpla întotdeauna când eram cu oaspeții mei. Să am grijă de oameni, să-i fac fericiți, acesta era rolul meu preferat în viață.

Jean-Paul, băiatul meu bun-la-toate, apărui. Era palid ca un crin fiindcă nu-l vedea soarele niciodată, petrecându-și vremea doar în cluburile de noapte din Saint-Tropez, subțire ca o stînghie, cu capul ras și șase cercei. Purta uniforma Hotelului Riviera, cu tricou alb și auriu, pantaloni negri și teniși și se prefăcea că este chelner, aducând farfurii cu pastă de anșoa cu capere și măslina, coșulețe cu pâine proaspătă și castronase de lut cu unt, imprimate cu imaginea unei vaci uimite.

Auzeam vocile copiilor și vocea mai ascuțită a tinerei englezoaice Camilla Lampson, a cărei poreclă datorată cine știe cărui umor ciudat era Budgie.

Budgie era bona a doi băieței care au fost trimiși să stea aici în timp ce mama lor, o actriță americană, își petrecea vara într-o vilă elegantă la Cannes cu prietenul său mult mai tânăr. Budgie, care este o bârfitoare teribilă, ne-a spus indignată că actrița credea că băieții ei o făceau să arate mai în vârstă, dar de fapt ei erau copii normali, drăguți și, după părerea mea, oricărei femei care i-ar scoate din viața ei ar trebui să i se examineze sănătatea mentală. I-am urmărit alergând după colț, gândindu-mă că aș da orice pentru o pereche exact ca ei, dar acționând rezonabil, am hotărât să-mi interzic să mă duc acum acolo.

I-am salutat pe băieți, m-am asigurat că li s-a servit Orangina și că sunt împreună cu Budgie, care a trebuit să suporte o întreagă după-amiază de cumpărături la Monte Carlo cu vedeta de cinema. I-am spus

lui Jean-Paul să-i ducă obișnuitul ei kir, un amestec de vin alb și *crème de cassis*, deliciosul lichior din coacăze negre, produs în orașelul Hyères de pe coastă – credeam sincer că arăta de parcă ar fi avut nevoie de băutură –, apoi am luat comenzile de la toată lumea și m-am întors în bucătărie.

Când am apărut din nou, ultimii mei oaspeți sosiseră, cuplul englez în luna de miere, amândoi atât de tineri, niște blonzi zbârliți, amintindu-mi cu drag de Scramble când era un puișor galben. Erau atât de îndrăgostiți unul de celălalt, încât era suficient ca inima mea de curând întărită să se topească. Urmau să plece a doua zi dimineată și arătau atât de abătuți, încât le-am trimis pahare cu șampanie și complimentele firmei. Judecând după fețele lor radioase, ai fi crezut că le-am dat cheile regatului meu, așa că l-am trimis pe Jean-Paul cu ceea ce mai rămăsese în sticlă, într-o frapieră, făcându-i și mai fericiți, dacă așa ceva era posibil.

Iată-ne, deci, întreaga distribuție a Hotelului Riviera: opt oaspeți și personalul meu, exact ca o mică familie fericită. Și atunci am auzit sunând soneria de la intrarea principală.

Acum, dacă vă întrebați, așa cum mă întrebam eu, dacă era Bărbatul Gol, alias Jack Farrar, care venea pentru cină – și spre a-mi face complimente pentru felul cum găteam în timp ce eu îl complimentam pentru trupul lui – greșiți.

Era cineva foarte diferit.

Mi-am șters mâinile de șorț și m-am grăbit să răspund.

Bărbatul care stătea lângă vechea masă din lemn de trandafir ce servea drept birou pentru recepție era scund, lat, cu bărbia agresiv proeminentă și cu bicepsii umflați și o tunsoare marinărească, deși am știut imediat că nu era marinar. Era prea lustruit în îmbrăcămintea lui scumpă, cu ceasul strălucitor împodobit cu diamante și, în plus, purta ochelari de soare chiar și în interior. Își parcase motocicleta, o impresionantă Harley roșie cromată, chiar în fața ușii de la intrare, iar geanta scumpă de voiaj, Louis Vuitton, o pusese pe canapeaua mea îmbrăcată în creton. Acum umbla prin hol și fuma o țigară de foi.

S-a întors când am intrat eu, arborând zâmbetul de gazdă. M-a examinat de la capul meu de culoarea ghimbirului până la picioarele încălțate în saboții albi de bucătărie și apoi din nou.

— Ești recepționera? Întrebă el.

Am înțepenit.

— Sunt doamna Laforêt, patroana.

A zâmbit drept confirmare, scuturând scrumul de țigară pe vechiul, dar frumosul covor de mătase pe care l-am cumpărat la o licitație de la Paris și care m-a costat mai mult decât îmi puteam permite și a trebuit să contractez un împrumut de la bancă. I-am împins peste masă scrumiera.

— Bună seara, am spus, amintindu-i de bunele maniere și de zâmbet, cu toate că lui îi lipseau amândouă. Cu ce vă pot ajuta?

M-a privit îndelung prin ochelarii întunecați, amintindu-mi de Patrick când a plecat și de ochelarii de soare care îi marcau expresia. Am încrucișat brațele la piept, în defensivă.

— Am nevoie de o cameră, zise el scurt.

— Desigur. Pentru câte nopți? Mă prefăceam că verific registrul de rezervări, deși știam perfect de bine că mai erau două camere libere.

— Cea mai bună cameră. Trei sau patru nopți. Nu sunt sigur.

— Mistral are cea mai frumoasă vedere la mare. Sunt sigură că vă va plăcea. Toate camerele noastre sunt numite după artiști și scriitori francezi celebri, am explicat eu. Nu pentru că i-ar fi păsat. I-am spus prețul și am observat cum i se ridică colțul gurii în semn de dispreț și m-am întrebat de ce, pentru că evident el se considera peste nivelul Hotelului Riviera – doar nu era la Carlton, la Cannes.

I-am cerut pașaportul – olandez, pe numele Jeb Falcon, și cartea de credit – Amex Platinum –, apoi am luat cheia pentru Mistral și am spus:

— Pe aici, vă rog, domnule Falcon.

În sfârșit, și-a scos ochelarii. Mi-a aruncat o altă privire

examinatoare, iar eu m-am uitat la el, așteptând. Ochii săi erau negri, urâți la lumina becului, și am hotărât categoric că nu îmi place nici persoana, nici expresia lui. S-a uitat la bagajul său de pe canapea și apoi la mine. Am strâns din buze; dacă își închipuia că eu îi voi duce bagajul, se înșla amarnic.

Jur că îi puteam simți ochii care îmi ardeau spatele în timp ce mă urma în sus pe treptele de lemn care scârțâiau. I-am înmânat repede cheia și i-am spus că cina este servită pe terasă, dacă dorește.

Mă gândeam la înscripția care spunea: *Salutul nostru de bun venit este mai mare decât hotelul nostru*. Niciodată până acum nu m-am abătut de la această regulă, fiecare oaspete simțindu-se *bine venit*, dar acum, coborând scara, doream ca acest oaspete să se fi dus în altă parte.

Jack

Barca aluneca de-a lungul digului fragil din lemn și Jack legă frânghia în jurul trunchiului unui copac ce servea pentru amarare. Urcă treptele de pe stânci și străbătu cărarea sinuoasă cu nisip, trecu pe lângă o casă mică roz cu verandă de modă veche în față. Prin ferestre, văzu imaginea laterală a unei camere de zi neîngrijite, cu fotolii desfundate, tapițate cu țesături locale și, când dădu colțul, un dormitor dominat de un pat masiv cu patru stâlpi și baldachin, dar, culmea, dotat cu draperii din lamé auriu.

— Iisuse, mormăi el, minunându-se de gusturile proprietarului în timp ce trecea pe lângă gardul din leandri și pe poteca ce urca spre fațada hotelului. Privirea îi fu atrasă de o motocicletă Harley roșie, cromată, parcată în față și se opri să o admire. Se întrebă dacă era a domnișoarei care îl spionase, apoi se gândi, nu, cineva care era șocat la vederea unui bărbat gol, probabil că folosea un mic Renault cuminte.

Ușile din față ale hotelului erau deschise. Intră și privi în jur. Dacă proprietara hotelului era și proprietara căsuței și se ocupase de decorarea hotelului, atunci o ierta pentru patul cu lamé auriu. *Confortabil* era cuvântul care îi venea în minte, iar el era un bărbat care aprecia confortul, deși pe pământ, nu pe mare, unde niciodată nu se gândise măcar la așa ceva. Putea simți mirosul de lavandă, și ceară de albine, și flori; probabil iasomie, cu toate că nu știa prea multe despre flori. Și aroma a ceva minunat venea dinspre bucătărie.

Fără să se ostenească să sune, intră prin holul frumos în salon, apoi prin ferestrele franceze, pe terasă, unde stătu, cu mâinile în buzunarele șortului, și privi în jur.

Se gândea că era exact ceea ce trebuia să fie sudul Franței într-o seară de vară: terasa cu flori și vedere spre golf și șirurile de lumini care înconjurau peninsula; mirosul de flori; murmurul conversației și râsul unei femei; sunetul cuburilor de gheață în pahare și zgomotul unui dop scos dintr-o sticlă cu vin rosé. Hotărî că aceasta ar putea fi perfecțiunea; totul depindea de femeia cu părul de culoarea caramelelor. Acum era curios în privința ei, întrebându-se de ce naționalitate era și dacă ținea barul de aici sau dacă era doar gazda. Și iat-o venind în direcția lui.

— *Bonsoir, monsieur*, spuse Lola, uitându-se lung la el cu ochii săi câprui cu gene lungi care îi provocară furnicăături pe șira spinării. Își

strânsese părul într-o coadă de cal, dar bretonul lung aproape îi atingea genele, încadrându-i fața în formă de inimă ca o camee victoriană. Jack își dădu seama după accentul ei că era americană și mai înaltă decât își imaginase el: picioare lungi, în espadrile legate cu mici funde în jurul gleznelor subțiri, pantaloni albi, strâmți și un tricou Hotel Riviera. Fără nicio bijuterie, exceptând verigheta de aur. Aha! Era căsătorită.

Își dădu seama că nu l-a recunoscut și zâmbi la rândul lui, acel gen de surâs care le dădea gata pe femei. Dar nu și pe aceasta; era toată numai gazdă/afaceri.

— Bună seara, spuse el.

— O masă pentru două persoane? Întrebă Lola, uitându-se în spatele lui, ca și când aștepta să vadă o însoțitoare, cu toate că, bănuia el după privirea ei examinatoare, ea spera ca femeia să poarte altceva decât șort, un tricou și pantofi vechi.

— Sunt singur, spuse el, urmând-o în timp ce ea se strecura printre mese și trăgea un scaun pentru el. Mulțumesc, zise el din nou.

Acum ea îl privi, uitându-se cu adevărat și el observă, amuzat, că roșise.

— O, spuse ea, o...

— Cred că ne-am mai văzut. El întinse mâna. Sunt Jack Farrar, tipul de pe cuterul ancorat vizavi de hotel.

— Știi cine sunteți, răspunse Lola, țeapănă de stânjenită ce era, și doresc să știți că nu intenționez să vă spionez. Eram doar curioasă să văd cine ancorează în golful meu.

— Scuzați! Golful *dumneavoastră*? Credeam că apele sunt libere pentru toată lumea.

— Ei bine, desigur că așa este. Dar eu întotdeauna mă gândesc la el ca la golful *meu* și nu îmi plac excursioniștii scandalagii care fac petreceri zgomotoase pe vasele lor și îmi deranjează oaspeții.

— Foarte bine, promit să nu fiu scandalagiu. Acum vreți să dați mâna cu mine ca să încheiem un armistițiu și să-mi spuneți cine sunteți?

Lola făcu un efort și îi zâmbi cu cel mai bun zâmbet de gazdă și îi întinse mâna; la urma urmei, el era oaspetele ei la cină.

— Sunt Lola Laforêt. Bun venit în micul meu han. Acum vă pot oferi o băutură, poate vin? Avem vinuri locale excelente și dacă preferați rosé, vă pot recomanda Cuvée Paul Signac.

Cu creionul pus pe carnetul de comenzi, privea semeț spre el, gândind că era prea plin de sine și prea mulțumit că a surprins-o uitându-se la el și, oricum, s-a uitat și el la ea, nu-i așa?

— Voi lua o sticlă din vinul artistului, spuse el și îi surprinse privirea ageră. Probabil că nu se aștepta ca un marinăr șifonat ca el să știe despre Signac, un pictor care frecventase Saint-Tropez încă de pe

vremea când devenise port de pescuit.

— O bună alegere, spuse ea, cu profesionalism.

— Nu mi-ați oferit niciuna. Ea îi aruncă o privire.

— Nu v-am oferit ce?

— Alegere. Mi-ați recomandat doar un vin și l-am acceptat. Acum îl privi fix.

— În acest caz, îl voi trimite pe Jean-Paul cu lista de vinuri și meniul. El se va ocupa de dumneavoastră. Și cu asta se retrase.

Ei bine, își spuse Jack, ai încurcat-o. Sau ochii căprui ai Domnișoarei Păr Caramela au încurcat-o? Se gândi la ochii ei, cum genele lungi îi umbreau obrajii, ca ai lui Bambi în desenele animate ale lui Disney, și cât de atrăgător arăta. Dar, Doamne, ce înțepată era! Un tânăr francez slab, palid ca un fluture de noapte în pantaloni negri și un tricou negru Hotel Riviera, cu jumătate de duzină de inele de aur în ureche, sosi cu lista de vinuri, meniul și un coșuleț cu pâine cu rozmarin și măslina, care mirosea ca acum scoasă din cuptor.

— Trebuie să fii Jean-Paul, îi spuse Jack, prietenos ca de obicei.

— Da, domnule, eu sunt, spuse tânărul francez. Madame a spus să vă iau comanda.

— Voi lua o sticlă de Cuvée Paul Signac, spuse Jack, privind cartonul colorat în ocră, scris cu litere de mână, care era meniul.

— Imediat, domnule.

Jean-Paul se mișcă de parcă avea plumb în pantofi și Jack nu miza pe un serviciu rapid pe aici. Privi în jur la colegii lui de cină: un cuplu strălucitor; o pereche de tineri porumbei; o fată care se ocupa de doi băieți mici bine crescuți; o doamnă celibatară de „o anumită vârstă” – de fapt, probabil ceva mai în vârstă de atât – care arăta remarcabil de regește cu perlele ei și care i-a trimis un zâmbet discret de bun venit, ca o doamnă; și un alt tip care cina singur, ca și el. Mai erau câteva mese libere pe terasă și o mică sală de mese, foarte goală, în spate. Se întreba dacă mâncarea este proastă, apoi se gândi că nu era aglomerat pentru că era sfârșit de sezon.

Franțuzeasca rentrée, când întreaga Franță se înapoia la lucru, avusese deja loc, copiii erau înapoi la școală, studenții la colegii și turiștii înapoi în țările lor de baștină. Puțini oameni erau capabili, ca el, să călătorească în lume după plac. Jean-Paul se înapoie cu vinul într-o frapieră de argint. Era remarcabil de bun: rece, aromă de fruct, ușor. Madame Lola Laforêt avea gusturi bune în materie de vin și decorațiuni. Privi în jur aprobator. Totul aici era în armonie, liniștit și atrăgător. Cu excepția tipului de la masa vecină, care arăta nervos.

Bărbatul dădea pe gât un vin roșu bun, Dornaine Tempier, ca și când ar fi fost Coca-Cola și arăta de parcă de-abia aștepta să plece. Jack aprecia că are ceva familiar ca aspect. Nu uiți ușor o față ca asta: aspectul aspru, impasibil care nu permite nicio expresie. Și nici felul

în care a sărit în picioare când s-a ridicat de la masă, cu pumnii încheștați, bicepșii umflați, gata să înfrunte pe oricine i-ar fi ieșit în cale; ceasul strălucitor de aur, inelul cu diamant de la degetul mic, încălțăminte scumpă și îmbrăcămintea sport de marcă. Era evident un bărbat de oraș, din sudul Franței. Deci, ce naiba făcea, luând cina la acest mic hotel-restaurant?

Necazul era că nu reușea să-l plaseze. Era oare la Les Caves du Roy, unde Jack fusese într-o seară cu Sugar? De fapt, o însoțise pe Sugar acolo și o lăsase cu problemele ei după prima jumătate de oră, când el nu mai suportase nivelul decibelilor și, oricum, Sugar își găsise o altă companie. Sau fusese pe terasa de la Carlton, la Cannes, unde discutase afaceri cu un tip pentru care construia o ambarcațiune și care iubea bărcile tot atât de mult ca și el?

Ah, ce naiba, probabil că tipul a trecut doar pe la Café Sénéquier, unde toată lumea din Saint-Tropez sfârșea mai devreme sau mai târziu.

Se mai uită încă o dată lung, cântărindu-l, când bărbatul trecu pe lângă el spre ieșire. Un lucru era sigur: nu-i plăcea tipul. Un minut mai târziu auzi motorul familiar al motocicletei Harley și zgomotul făcut de pietrele împrășcate de cauciucuri. Ar fi putut bănui că motocicleta Harley era a tipului.

Își îndreptă din nou atenția spre meniu, comandă salată de homar cu ghimbir și miel la grătar cu vinete la cuptor și se sprijini de spătarul scaunului, sperând să o mai vadă pe Madame Laforêt – gazda cu ochii ca Bambi.

Lola

De ce nu l-am recunoscut imediat? La naiba! Am văzut mai mult din el decât majoritatea oamenilor, dar îmbrăcat oarecum diferit. Oare mi-e hărăzit să roșesc ca o adolescentă, când, iată-mă, sunt o femeie în toată firea? Și încă una *căsătorită*, îmi aminteam ferm mie însămi, agitând tigaia deasupra plitei, prăjind puțin mielul înainte de a-l pune în cuptorul încins pentru perioada de timp prescrisă spre a se coace perfect.

Treaba asta îndeplinită, am trimis perechii în luna de miere un coșuleț cu prăjiturile de ciocolată și fursecuri proaspete cu alune pentru a le servi cu cafeaua, am verificat ca Marit să supravegheze vasele cu legume din cuptor, m-am asigurat ca Red Shoup să aibă John Dory cu sos de vin roșu, iar soțul ei să primească ciorba de pește, *bourride*, care era aproape o tocăniță ce se servea cu crutoane din pâine albă și *rouille*, un amestec condimentat din usturoi, ardei chili și maioneză. „Cerule din mare” o numeam eu. Nu ca marinarul meu, a cărui atitudine nu era deloc cerească.

M-am refugiat în bucătărie, ocupându-mă de îndatoririle mele, nevrând să mă întorc pe terasă și să dau iar ochii cu Jack Farrar. Atunci am auzit zgomotul făcut de perdeaua de mărgele, împinsă de Scramble care intrase în bucătărie.

— Afara! Am fluturat brațele spre ea. Nu avea voie niciodată în bucătărie sau în alte părți din hotel, doar pe terasa și în grădina și, desigur, în căsuța mea. M-a înconjurat de câteva ori, ciugulind pe sub masă, culegând orice putea fi gustos pentru o pasăre, ceea ce însemna aproape orice, până când am prins-o și am scos-o afară în brațe.

Am stat în colț, privind spre oaspeții mei mulțumiți, ceva ce mă făcea întotdeauna să mă simt bine, ca și când prin mulțumirea și fericirea lor puteam să le dobândesc și eu pe ale mele. Domnișoara Nightingale își terminase cina și citea o carte. Cei doi care erau în luna de miere ronțăiau prăjiturilele mele, Budgie și băieții pleaseră deja, ca și domnul Falcon, a cărui motocicletă o auzisem cu câțva timp în urmă. Cei doi Shoup se țineau de mână peste masă, ceea ce însemna că ei puteau să mănânce doar cu o mână, dar se pare că așa le plăcea. Acesta era efectul pe care îl avea asupra oamenilor mica mea terasă magică. Iar Jack Farrar își terminase salata de homar și sorbea din paharul de vin, privind spre apă, acolo unde cuterul său făcea valuri mici, iar luminile roșii și verzi străluceau în întuneric.

El se întoarce și mă surprinse privindu-l. Am roșit iar; îşi închipuia probabil că sunt vreo nebună de tip voyeur. Prefăcându-mă că l-am privit intenționat, m-am îndreptat spre masa lui și cu cel mai rafinat zâmbet de gazdă am întrebat:

— Totul este în ordine, domnule Farrar?

A încrucișat brațele și a privit în sus, la mine.

— Totul este minunat. Și cred că ne cunoaștem destul de bine pentru a-mi spune Jack.

— Așa... Jack, am spus eu. Friptura de miel va sosi în două minute.

— Nicio problemă. Mă simt bine. Este ceva foarte special în locul acesta, doamnă Laforêt.

— Lola.

— Lola. Desigur.

— Ei bine, mulțumesc pentru compliment. Acesta *este* un loc special și îmi pare bine că vă place.

— Salata de homar a fost delicioasă.

Am dat din cap, zâmbind.

— Și vinul artistului pe care l-ai recomandat... perfect.

— Mă bucur. Mă duc să verific cina ta. Mă scuzi, Jack.

— Încă ceva. M-am întors și i-am prins privirea ochilor albaștri – senini și mijiți de zâmbet. Întotdeauna cari un pui?

Uitasem de Scramble, care se uita la Jack Farrar dintr-o parte, cu ochii ei de mărgele și acum începuse să fâlfâie din aripi.

— Nu întotdeauna, am replicat eu, cât puteam de mândră, cu puiul care se lupta în brațele mele.

M-am grăbit înapoi spre bucătărie, depunând-o pe Scramble în vasul cu ibiscus, am luat friptura de miel a lui Jack din cuptor, am reușit să-mi frig degetele și am spus un cuvânt, pe care donmișoara Nightingale nu s-ar fi bucurat să-l audă de la mine. Am pus pe farfurie friptura de miel, adăugând cartofi mici, pătrunjel tăiat mărunt și un sos cremos din verdețuri care făcea să-mi lase gura apă. Am șters marginile farfuriei cu un șervet și am adăugat o floare portocalie de nasturtium, am pus farfuria pe o tavă cu vasul cu vinete scos din cuptor și l-am trimis pe Jean-Paul cu ea.

— *Bon appétit*, Jack Farrar, am murmurat.

Era târziu când am ieșit din nou din bucătărie și mărturisesc că am întârziat intenționat, nevrând să-l angajez din nou în conversație pe domnul Farrar – Jack. Când am revenit pe terasă, el plecase. Totuși, a lăsat un bilet scris pe spatele notei de plată – pe care o achitase cu bani gheață.

*Dragă doamnă bucătar,
Homarul a fost bun,
Mielul, succulent,
Tarta delectabilă,
Iar vinul „artistului”, delicios.
Dar prăjiturelele mi-au
Trezit dorul de casă și mi-am permis
Să pun la pachet câteva.
Complimentele mele bucătarului.*

Am râs tare. Poate că, la urma urmei, Jack Farrar era un tip cumsecade.

Toată lumea plecase la culcare, cu excepția domnișoarei Nightingale, așa că mi-am scos șorțul, am turnat coniac în două pahare și le-am dus pe terasă. Am pus unul în fața lui Miss N și m-am prăbușit obosită pe scaunul din fața ei.

— O, draga mea, spuse ea, punând deoparte cartea, bucuroasă să aibă companie și bucuroasă de coniac. Ce drăguț. Mulțumesc și *santé*.

Am ciocnit paharele, sorbind gânditoare coniacul, amândouă bucurându-ne de momentul de liniște.

După puțin timp am spus:

— Constat că l-ați întâlnit pe noul nostru oaspete, domnul Falcon.

Miss N pufni disprețuitor.

— De-abia. Nu este prea prietenos.

— Nu este civilizat, ar fi mai potrivit.

Mă privi îndelung.

— Fii atentă, spuse ea. Este periculos.

Am privit-o, surprinsă.

— Și ce știți dumneavoastră despre bărbații periculoși, Miss N?

— Foarte mult, draga mea. Privirea ochilor ei albaștri din spatele ochelarilor din plastic pal o întâlni pe a mea. Am fost căsătorită cu unul. Apoi s-a întors și a privit placid spre golf.

Eu nu cunosc prea mult despre viața personală a lui Miss N, dar un soț? Și încă unul periculos? Nici că putea să-mi spună ceva mai

surprinzător.

— Nu știam că ați fost căsătorită, am spus, murind de curiozitate.

— Foarte puține persoane știu. A fost detectiv la Scotland Yard, unul celebru. Mi-am păstrat numele, fiindcă așa eram cunoscută la școală, înțelegi? Presupun că eram puțin feministă, dar întotdeauna am crezut că îmi pot câștiga existența fără ajutorul unui bărbat și că am dreptul să mi se recunoască meritele. Eram Miss Mollie Nightingale, directoarea de la Queen Wilhelmina School for Girls, și Mollie Nightingale intenționez să rămân.

— Ei bine, pe legea mea, domnișoară Mollie, am spus eu, surâzând, făcând-o să râdă. Impulsiv, am întins mâna și am prins-o pe a sa. Mă bucur atât de mult că sunteți aici, Miss N, am spus.

— Mulțumesc, draga mea. Mă privi din nou pătrunzător. Întotdeauna e bine să ai un prieten.

Am aprobat dând din cap; aveam din nou un sentiment reconfortant.

— L-ați observat și pe celălalt străin printre ceilalți în seara asta? Am întrebat-o pe un ton normal. Se pare că prea normal, pentru că Miss N a ridicat sprâncenele.

— Pe cel chipeș? Cine l-ar fi ratat?

— Nu este chiar *atât* de chipeș.

Se gândi puțin.

— Poate că nu, dar trezește imaginația, cum ar spune fetele de la mine de la școală. De fapt, generația mea ar numi sex-appeal ceea ce are el și nu este un lucru rău.

Eram puțin uimită să o aud pe Miss N vorbind despre soți și detectivi de la Scotland Yard și bărbați care trezesc imaginația cu sex-appealul lor, dar eram nevoită să recunosc că exact asta avea Jack Farrar.

— Totuși, am spus, nu este pentru mine. Amintiți-vă, sunt soție abandonată, căsătorită, dar fără bărbat.

— Nu închide ochii față de o posibilă relație din cauza lui Patrick, replică ferm Miss N. Trăiește-ți propria viață, Lola.

Am oftat.

— Este greu. Uneori nu mai știu cine sunt și unde sunt în viața mea.

— Așadar, exact *cine crezi* că ești, draga mea? Întrebă ea.

Am privit-o descumpănită.

— La ce vă referiți?

— Spune-mi, *cine* ești? Cine este Lola March Laforêt?

Am ezitat, gândindu-mă la ce vrea să spună.

— Ei bine... sunt o femeie. Am treizeci și nouă de ani, merg pe patruzeci. Sunt bucătăreasă. Sunt gazdă pentru oaspeții mei. Vreau ca dorințele lor privind vacanța să se realizeze, să fac puțină magie

pentru ei, aici, la Hotel Riviera. Am privit-o. Cred că despre asta este vorba.

— Gândește-te la ceea ce mi-ai spus. Tu ești toate acele lucruri minunate, Lola; răspândești o magie asupra oaspeților tăi. Ne place aici și totul datorită ție. Niciodată să nu uiți cine ești, Lola, pentru că ești o persoană specială. Ne atingi viețile și apoi ne simțim mai bine pentru că te-am cunoscut. Și nu este puțin lucru, draga mea.

Apoi și-a golit paharul, a luat cartea și cu o ultimă privire asupra mării întunecate la miezul nopții, unde *Câine Rău* încă mai era ancorat, spuse noapte bună.

Știți, nu este ușor să ai de-a face cu o inimă frântă, chiar dacă a mea a fost frântă cu mult timp în urmă, cu mult înainte de a mă părăsi Patrick. Uneori sunt atât de tristă din cauză că mi-am pierdut dragostea visată, că îmi petrec zile întregi în bucătărie, încercând noi rețete. De aici, kilogramele în plus care s-au adăugat siluetei mele, atât de subțire odinioară, prinzându-se de oasele mele precum glazura de prăjitură.

Uneori mă las în voia tristeții și a resentimentelor, acționând cu răutate față de toată lumea; știu că nu este cinstit, dar n-am ce face și întotdeauna regret după aceea. Și apoi sunt nopțile solitare, lungi, lungi, când plâng în pernă, întrebându-mă unde s-a dus el, îmbrățișând găinușa mea, în timp ce ea cloncăne compătimator. Dar nimeni nu a spus vreodată că este ușor să fii femeie.

Totul începuse atât de frumos cu Patrick, atât de minunat, atât de romantic, cu șampanie și caviar și schimburi de priviri.

Lucram în Las Vegas în calitate de cofetar la un mare restaurant al unuia dintre cele mai mari hoteluri, având libertatea de a crea orice feluri doream și o bucătărie fantastică la dispoziție. Îmi plăcea munca mea, eram fericită acolo, deși aveam puțin timp pentru viața personală. Oricum, hotărâsem să-mi iau distanță față de bărbați, întrucât nu prea aveam noroc la ei.

Era cea de-a treizeci și treia aniversare a mea și îmi făcusem propriul tort, din ciocolată, desigur, cu cremă de praline. După ce au plecat ultimii clienți de la cină, am împărțit tortul cu colegii mei de muncă, apoi mi-am aruncat pantalonii largi de bucătar și m-am îmbrăcat cu blugii mei negri, strâmți și – foarte îndrăzneț din partea mea – o bluză neagră din pânză subțire, cu volan plisat în partea de sus și agățată sexy pe un umăr. Mi-am cumpărat-o dintr-un impuls drept cadou de ziua mea de la un butik elegant din Vegas. Am fost uimită de prețul astronomic, dar apoi mi-am spus hotărât că era ziua mea și nimeni nu îmi cumpăra cadouri romantice extravagante.

M-am examinat neliniștită în oglindă, ajustând umărul care cădea și trăgând de linia joasă a decolteului, dându-mi seama cât de proastă am fost să cheltuiesc atât de mult de vreme ce nu aveam pentru cine să arăt romantic și sexy. Totuși, era ziua mea și eram hotărâtă să ies. Mi-am rimelat genele de culoarea ghimbirului și mi-am periat părul lung, drept. Am vârat picioarele care mă dureau în pantofii negri de antilopă, cu toc, am luat poșeta și m-am îndreptat spre cazinoul Bellagio.

M-am plimbat pe lângă mesele cu rulete mari la care se juca

blackjack și *pai gow* despărțite de lumea reală de o zonă proprie, luminată blând, minunându-mă de răceala dealerilor și de tăcerea încordată a jucătorilor. Mă întrebam dacă își mizau viitorul și întreaga avere pe ultima șansă. Bieți nebuni, mă gândeam, neștiind că propriul meu joc cu soarta era pe punctul de a se produce.

Mă răzbise oboseala. Eram în picioare de ore întregi și pantofii mă ucideau. A fost o greșeală. Nu voiam să fiu aici singură, îmbrăcată bine și fără un loc anume unde să mă duc. Voiam să mă întorc acasă, să mă bag în pat cu o carte bună. *Chiar acum!* M-am întors și am căzut literalmente peste el.

„*Pardon, mademoiselle, pardon...*” spuse el și: „Scuzați-mă, îmi pare rău...” „am spus eu. Apoi, m-a cuprins în brațe, reechilibrându-mă și eu l-am privit fix în ochi.

Fără îndoială că era cel mai atrăgător bărbat care m-a ținut vreodată în brațe. De fapt, era numai clișee: înalt, brunet, frumos la care se adăuga faptul că era francez. Ce șansă mi se oferea?

— Ați pățit ceva? M-a întrebat el cu un accent francez de un romantism fantastic. Arătați puțin zdruncinată.

Stupefiată, eram incapabilă să găsesc ceva potrivit. Pantoful îmi ieșise din picior în busculadă și acum el îl recupera.

— Cenușăreasa, spuse el, privindu-mă. Apoi, îngenunchind, mi-a luat glezna și mi-a pus ușor pantoful în picior.

Era atât de *sexy* încât aproape că nu puteam respira.

— Oh! Oh! Mulțumesc, am spus, bombănind în sinea mea, pentru că acesta nu era tocmai un dialog sclipitor. Îmi pare rău, am adăugat, încă cu respirația tăiată.

— Eu sunt cel care trebuie să se scuze, nu m-am uitat pe unde mergeam. Vă rog, îmi permiteți să vă ofer o băutură? Doar pentru a mă asigura că nu ați pățit nimic?

Am ezitat, deși Dumnezeu știe de ce – poate că era o premoniție cu privire la dezastrul ce va veni – dar atunci am spus da.

Îi simțeam mâna rece prin țesătura care îmi acoperea cotul în timp ce mă conducea spre barul luminat ușor.

— Șampanie? A întrebat el.

I-am răspuns la zâmbet.

— De ce nu? La urma urmei, este ziua mea de naștere.

O sprânceană neagră s-a ridicat și eu m-am simțit prost, o naivă, și mi-am dorit să nu-i fi spus nimic despre asta.

A făcut semn chelnerului.

— În cazul acesta, *chérie*, trebuie să avem și caviar.

M-am înfipt pe marginea scaunului, încercând să par „rece”, în timp ce el a comandat caviarul. Arăta chiar mai bine la a doua examinare, într-un costum închis impecabil croit, o cămașă fină din bumbac, bleumarin, și o cravată scumpă de mătase. Pe spatele

mâinilor bronzate avea un pic de păr negru și pe bărbia fermă – o mică barbă albăstruie, la modă. Am simțit acea încheștare familiară în abdomen.

El s-a întors și m-a cercetat cu privirea.

— Îmi pare bine de cunoștință, a spus el, eu sunt Patrick Laforêt, din Franța.

— Iar eu sunt Lola March din Los Angeles. Mai precis, din Encino, din San Fernando Valley.

— *Enchanté de faire votre connaissance*, Lola March, a spus el și am ciocnit paharele și am toastat pentru ziua mea de naștere cu Dom Pérignon, foarte încântați de noi înșine. Apoi el s-a aplecat, m-a privit adânc în ochi și a spus: Dar cine ești *cu adevărat*, Lola March? Povestește-mi despre tine.

Nu prea des i se ivește unei femei o asemenea ocazie, așa că m-am folosit de prilej. I-am povestit cum am renunțat la colegiu că nu a fost cea mai bună mișcare a mea, dar, așa cum veți vedea, sunt înclinată către astfel de mișcări, și am optat, în schimb, pentru școala culinară, unde cumva știam că voi dovedi mai mult talent. I-am povestit cum am lucrat în funcții inferioare în restaurante mari și m-am lăudat cum am avansat până când preparatele mele pentru desert sunt considerate acum de cunoscători ca fiind o formă de artă comestibilă.

— Dar tot mai fac cele mai bune prăjiturile din Vegas, am adăugat la sfârșit, nevrând ca el să creadă că sunt numai vată de zahăr fără conținut.

Iar el a râs și a zis că adoră prăjiturilele.

— Nu tot atât de mult cât ador eu acest caviar, am spus eu, întinzând mai multe icre pe pâinea prăjită subțire ca o foaie de napolitană, și am văzut că îl amuza plăcerea mea evidentă.

Apoi a fost rândul lui Patrick. S-a înclinat mai aproape, cu coatele pe genunchi, cu mâinile încheștate în față, povestindu-mi că, în decurs de generații, cei din familia sa fuseseră pescari în Marsilia. Ei se duseseră și el era ultimul din spița Laforêt. Tatăl său îi lăsase ceva pământ în afara așezării Saint-Tropez, cu un mic hotel. Spunea că este legat sentimental de el, că niciodată nu-l va vinde „din rațiuni familiale” și că întotdeauna își petrecea vara acolo. În restul anului, trăia ca un nomad, cutreierând lumea.

Ulterior, când m-am gândit la asta, mi-am dat seama că el nu mi-a spus niciodată exact cum își putea permite acest stil de viață nomad, costisitor, dar atunci se pare că nu a contat, iar eu am presupus că familia sa i-a lăsat bani.

Mi-a povestit despre Coasta de Azur și despre nenumăratele nuanțe de albastru ale mării; despre mirosul de iasomie din aerul de cristal, cât de mult îi plăceau nopțile lungi de vară languroase, când luna inunda marea cu lumini argintie. Mi-a povestit despre mica vie pe care

o avea pe un deal nisipos și despre felul în care se simțea acolo în diminețile de toamnă, devreme, când strugurii atârnavu cu praf de lună și grei, gata de cules. Mi-a povestit despre după-amiezele fierbinți, lungi de vară „, petrecute cel mai bine într-un pat răcoros, cu jaluzelele trase și evident, nu singur “. Iar eu stăteam acolo tăcută, cu ochii larg deschiși, ca un copil care ascultă un basm, total captivată.

Era un țesător de vise, Patrick, iar în seara aceea el mi-a țesut visul perfect despre Coasta de Azur, despre un mic hotel, despre razele soarelui și flori, despre vin rece și un bărbat cald, pățimaș.

Eram îndrăgostită lunea fără nicio îndoială. Și cu toate că nu era stilul meu obișnuit, am terminat în pat seara aceea, nebuni unul după celălalt. Și dintr-un impuls și mai nebun, după o lună eram căsătoriți și eu am devenit Lola Laforêt. Încă îmi amintesc ce stânjenită am fost când mi-am auzit noul nume pentru prima oară și cât aș fi dorit să mă cheme simplu Jane, pentru că Jane Laforêt ar fi sunat oricum mai puțin a stripteuză.

Era foarte cald în ziua în care am devenit soț și soție în încăperile unui judecător cu părul alb din Las Vegas. Patrick era aproape *prea* elegant într-un costum din în crem care arăta mult mai nupțial decât rochia mea ieftină din mătase bej pe care am scos-o din debara – fiindcă era vorba de o căsătorie sub impulsul momentului și nu era timp pentru cumpărături de nuntă. Ca de obicei, pantofii mă omorau, iar buchetul meu de mireasă era un mănunchi de trandafiri roz ofiliți, culoare pe care o detestam, cumpărați în grabă de la o stație de benzină deja pe jumătate morți de căldură.

În ciuda a toate, ca orice mireasă, încă mai am rochia mea ieftină de mireasă păstrată sentimental între bucăți de țesătură specială, fără acid. Și încă mai am acel buchet trist, presat între paginile unui album care conține o singură fotografie de la căsătorie, făcută de singurul martor, secretarul judecătorului. În ea, Patrick are un aer solemn, în timp ce eu arăt vag alarmată, cu sprâncenele ridicate, ochii larg deschiși, parcă conștientă de ce avea să urmeze.

Desigur, *acum* îmi dau seama că era mai mult decât Patrick pe care îl doream. Voiam idila din sudul Franței, visurile, mâncarea, să fac dragoste sub stele de vară și mi-am dat seama, prea târziu, că stelele erau în ochii mei și nu în cerul de vară.

Așa că, vedeți, adevărul este că sunt tot atât de fragilă ca oricare femeie în materie de dragoste, și relații, și bărbați.

Noaptea era prea fierbinte pentru a intra în casă și am hotărât să mă plimb prin grădină înainte de a mă culca. În aer plutea mirosul de iasomie, amintindu-mi de zilele când hotelul de-abia se deschisese; când nu aveam oaspeți, nu aveam bani și încă ne cârpeam cum puteam.

Pe alee, la intrarea spre hotel, un mic semn albastru fixat pe un pin menționa cu litere galbene strălucitoare – Hotelul Riviera. Lângă el, un altul, un semn mai mare, spunea BIENVENUE/BINE AȚI VENIT cu litere pe care le socoteam extrem de mari, iar sub el încă un semn spunea în franceză: „Salutul Nostru de Bun Sosit este Mai Mare decât Hotelul Nostru”, ceea ce, desigur, era adevărat.

Două rânduri de pini umbrelă își apropiau coroanele deasupra aleii, oferind o umbră bine venită în căldura toridă a zilei. Te plimbi în jos pe alee, dai colțul și iată: pătrat solid și de culoarea trandafirilor roz fanați, cu un rând de ferestre franceze peste un rând pereche dedesubt, flancate de obloane vechi, care întotdeauna erau oarecum piezișe, indiferent cum încercam eu să le fixez. Vopseaua lor verde se transformase sub acțiunea vremii în patină argintie și în fiecare dimineață ele se deschid larg spre a saluta soarele, iar după-amiaza se închid din nou pentru a nu pătrunde căldura.

Deși este sfârșitul verii, bougainvillea roz aprins și violet încă se revarsă peste grilajele care flanchează ușile, iar petalele albe, ascuțite ale iasomiei strălucesc în întuneric. Ușa este deschisă, ca întotdeauna, până la miezul nopții, după care oaspeții trebuie să folosească propriile lor chei, iar pe o bucată de granit roz pus deasupra ușii este gravat numele Villa Riviera și anul în care a fost construită, 1920.

Urcând treptele joase de piatră și intrând în hol vei fi întâmpinat de un slab miros familiar de ceară de albine și lavandă. Fiecare piesă de mobilier, fiecare lampă și carpetă, fiecare obiect din această casa are o istorie; o amintire a locului de unde am cumpărat-o; despre cât a trebuit să împrumut; despre persoana cu care am fost. Toate amintirile mele *bune* sunt aici.

Mi-am plimbat mâna peste masa rotundă din lemn de trandafir din hol, care servește drept birou de recepție, știrbiturile și zgârieturile sale fiind camuflate sub ceara de albine și frecate până la strălucire de Nadine. Pe masă se află un vechi clopoțel de alamă de școală, folosit pentru a o chema pe *patronne* de la bucătărie. O sofa cu creton verde și alb se află alături de un fotoliu din piele roșie cu ținte cu floarea din alamă, iar scrinul bombat are luciul mai al foitei de argint, aplicată personal de mine. Acum, pe el tronează un buchet combinat de crini și

margarete, pus în grabă într-un vas albastru din ceramică, de cineva care evident a avut prea puțin timp pentru a se ocupa de aranjamente florale fanteziste. O falsă canapea Ludovic-nu-știi-care pentru două persoane, pe picioare ca fusul, aurite, este acoperită cu țesătură provensală tradițională, albastru cu galben, găsită pe piața locală și lângă ea, un coș din răchită plin cu o grămadă de buturugi din lemn de măr.

Apoi treci pe sub arcul din hol și ajungi în salon, o încăpere mare, decorată cu acele ferestre franceze înalte ce dau spre terasă și în grădini. Aceasta este încăperea cu șemineul din piatră de var, supradimensionat, care arată ca una din achizițiile mele nepotrivite de la licitații, dar de fapt este originalul construit o dată cu casa. Această încăpere este mobilată cu două canapele cu spătarul cam înalt, din mătase cu franjuri „, salvate „dintr-un castel în ruine, ca și covoarele, ce e drept cam jerpelite și decolorate, dar încă frumoase.

Lângă salon este o sufragerie mică, folosită numai când este vremea urâtă, când suflă mistralul nisipul dinspre plajă și frunzele din copaci, distrugându-mi iasomia și smulgând vița din butuc, iritând nervii tuturor. Este plăcut acolo, deși cu lămpile aprinse și vântul fâșâind, amintește puțin de o furtună pe mare.

Oricum, până când pleci de pe terasă în cele din urmă, părăsind plăcerile unei cine lungi, cu vin, și urci treptele scării centrale, ești aproape adormit. Vei afla șase dormitoare de dimensiuni identice, cu câte o cameră pe colț foarte mare la ambele capete ale coridorului. În loc de numere, am denumit camerele după numele unor artiști și scriitori francezi celebri: Piaf și Colette, care, apropo, odinioară a avut o casă la Saint-Tropez și își vindea linia de cosmetice într-un mic magazin local. Proust, Dumas, Zola și Mistral. Am denumit una Brigitte Bardot, care a locuit, celebră fiind, mai jos de aici. Camera domnișoarei Nightingale se numește Marie- Antoinette, pentru că eu întotdeauna am avut bănuiala că femeia a fost greșit învinuită pentru toate problemele familiei regale franceze. Oarecum similar, domnișoara Nightingale mi-a amintit de propriile probleme ale unei prințese actuale.

Cele mai multe camere au balcoane care dau spre smochinul cu frunze bogate și spre terasă, cu vedere perfectă asupra Mediteranei. Dacă dorești, te poți apleca peste fereastră pentru a culege smochine coapte. Când muști din ele, încă fierbinți de soare, siropul dulce ți se prelinge pe bărbie.

În unele camere, paturile sunt din bronz aurit și tapițate cu damasc, care, într-un fel, seamănă mai mult a bordel de țară decât a vilă pe malul mării, dar care au un anume farmec. Altele sunt din fier simplu, ca la țară, vopsite în alb și cu perdele din tifon, astfel încât, stând în pat și ascultând murmurul mării, îți poți imagina că te afli la tropice.

Aranjamentul din dormitoare este foarte simplu. O masă la fereastră, o lampă cu abajur de culoarea chihlimbarului, un fotoliu confortabil, o carpetă moale pentru picioare. Săpunul din băile mici, cu dale provenșale, este făcut din ulei de măsline local și delicios parfumat cu verbină; lenjeria de pat miroase frumos, fiind uscată la soare și la vânt, iar buchetele de flori de pe noptieră au miros de fragi sălbatici.

Din când în când ne vizitează o privighetoare sau mierlă care, după părerea mea, are un cânt mai frumos. Îmi place și sper că îi trimite pe oaspeții deja cuprinși de somn unul în brațele celuilalt, pentru că nimic nu este atât de romantic precum cântecul privighetorii când stai în patul tău răcoros, cu ferestrele înalte larg deschise spre briza mării. Îmi imaginez uneori că se aude un îndrăgostit încântat șoptind, ținând trupul răcoros al femeii sale lipit de trupul său cald, bronzat, în timp ce se iubesc.

Acum sunt înapoi pe terasă, locul central și de reuniune generală de la Hotel Riviera. Dalele tocite din teracotă, grilajele din fier gri-verzui sub povara florilor, lumina de modă veche cu globuri, iar deasupra, un mănunchi des de frunze de smochin.

Încântător este cuvântul care îmi vine în minte în timp ce privesc în jos la împletirea de plante colorate ce se revarsă deasupra cărării de dedesubt. La capătul acestei cărări este o serie de blocuri de piatră și o scară cu trepte din lemn ce coboară spre golf. Exact deasupra acestuia este casa mea, o versiune miniaturală cu un singur etaj a hotelului, în același roz fanat, cu aceleași obloane înalte, argintii ce străjuiesc ferestrele și o mică verandă în față. Marea, practic, îmi bate în ușă și eu dorm cu ferestrele deschise pentru a-i auzi muzica liniștitoare.

Rup o crenguță de iasomie, mi-o prind în păr și pornesc pe cărarea cu nisip înapoi spre căsuța mea, înapoi la Scramble și la visele mele. E de mirare că îmi place acest loc?

Noaptea devenise înăbușitoare, genul acela lipicios de fierbințeală care prevestește o furtună de vară. M-am dezbrăcat și am intrat sub duș. După cinci minute și cu multe grade mai răcorită, eram în pat.

Stăteam lungită, cu ochii larg deschiși, cearșaful îndepărtat, rigidă ca un soldat atent, holbându-mă în semiîntuneric la formele vagi ale grinzilor din tavan vopsite în albastru, cu spații galbene de gips între ele, cu Scramble foindu-se pe perna mea, cloncănind încet și din când în când atingându-mi părul cu ciocul. Îmi părea bine că este cu mine.

De dormit nu era cu puțință. Eram prea preocupată, prea distrată, prea *singură*. Am sărit din pat și m-am așezat la fereastra deschisă, sprijinindu-mă de pervazul de lemn. Încă mai simțeam căldura soarelui păstrată acolo și mi-am pus capul pe brațe, ascultând bubuitul îndepărtat al tunetului și suspinul dulce al mării ca fundal, gândind cât de norocoasă eram că trăiesc într-un loc atât de frumos. Mi-am amintit că trebuie să-i mulțumesc lui Patrick pentru asta.

Presupun că eu sunt ceea ce se cheamă o iubitoare de cămin, în parte fiindcă, pe când eram copil, nu am avut niciodată cu adevărat un cămin. Din cauza fluctuațiilor financiare ale tatălui meu, eram mereu în mișcare; o lună eram fata care îngrijea vacile la o fermă de țară, următoarea eram elevă la școală, străduindu-mă să-mi fac pe loc cei mai buni prieteni. Am locuit în atât de multe și felurite apartamente, încât le-am pierdut șirul. Tânjeam după un loc pe care să-l numesc al meu.

Mama mea a împachetat pur și simplu într-o zi și a plecat fără a mă lua cu ea, pe mine, care aveam șase ani. L-a înșelat dureros pe tata, domnul Charm (Farmec), și era adevărat, el era domnul Farmec, dar vai, cât îl iubeam. Eram agățată de mâna lui, de fiecare vorbă a lui, privind cu mândrie în sus la tăticul meu cel frumos care, spre lauda lui și spre deosebire de mama mea fugară, întotdeauna apărea la reuniunile de la școală, fermecând toate mamele de acolo, arborând zâmbetul său „timid” „în timp ce le privea cercetător în ochi. Căutând ce? Mă întrebam. A trecut mult timp până să aflu că era vorba de „răspunzi da? Sau nu? “

După ce a plecat mama, eu eram cea care avea grijă de tata, nu invers, luând măsuri de precauție ca el să ajungă la întrevederi la timp; ca el să angajeze persoana care să pozeze; să fie lapte și cereale pentru micul dejun.

„Trebuie să faci stânga aici”, îi aminteam eu de pe locul din spate al autoturismului, întrucât, chiar la vârsta de șase ani, eu îmi dădeam seama că, la el, simțul orientării era zero. „Trebuie să fiu la școală la

orele opt „, îi spuneam, sau: „Ce vom avea la cină diseară, tati? „Știam că dacă eu nu-i amintesc, el va uita complet de asta și însemna încă o masa cu pizza. Chiar și un copil mic se poate sătura îngrozitor de pizza.

Oricum, domnul Farmec sau nu, eu îl adoram și, desigur, el reprezenta etalonul după care măsuram orice bărbat. Am descoperit prea târziu că el nu era cel mai bun etalon după care să te ghidezi.

Când l-am întâlnit pe Patrick, mă afluam într-un punct vulnerabil al vieții mele, dar într-un fel – întotdeauna eram. Vreau să zic vulnerabilă. Sunt sigură că un terapeut mi-ar fi spus că totul pornește din copilăria mea, că este pur și simplu o problemă de bun-simț; cu toate că este clar că bunul-simț nu m-a împiedicat niciodată să mă îndrăgostesc de bărbatul nepotrivit.

Tocmai ieșeam dintr-o odisee de doi ani cu un actor de film (*odisee* este singurul cuvânt pentru a descrie acea grea, lungă corvoadă) când am ajuns la această concluzie. „Actorul “era un vreau-să-fiu-actor când l-am întâlnit eu, apoi a început să urce scara; un rol mic într-un film mic; apoi altul, un rol mai mare; în curând le însoțea pe tinerele actrițe la premiere și petreceri și apărea în revista *People* și în tabloide. Chiar orbită de dragoste, am bănuir unde se va ajunge – absolut nicăieri – și i-am pus capăt.

Cu o autentică suferință, am hotărât că nu există acel ceva numit „dragostea adevărată “. Era un mit inventat pentru romane și filme, perpetuat de poeți care scriau sonete despre ea și de autori de cântece populare. *Dragostea adevărată nu exista*. Plecase din viața mea pentru totdeauna. Și apoi l-am întâlnit pe Patrick și am plonjat cu Ochii Larg Deschiși, îndrăgostită lulea. Toate clișeele. Totul se repeta.

Întregul drum fusese presărat cu pulbere de stele în primul an de căsnicie, iar Patrick mă făcea să mă simt mireasă în fiecare zi.

Aș dori să pot explica de ce un bărbat *nu mai este* îndrăgostit de o femeie. Cu Patrick se întâmpla rapid cam așa. Într-o zi râdeam și ne țineam de mână umblând pe străzile în pantă din Eze, un sat cocoțat pe o coastă de munte deasupra localității Cap-Ferrat, unde ne duseserăm într-o prețioasă zi liberă pentru cerințele renovării hotelului nostru. În următoarea zi, el pleca singur la Saint-Tropez cu un simplu: „Mă întorc mai târziu, *chérie* “.

Timp de un an am făcut dragoste dimineța, la prânz și noaptea și cât puteam de des în perioadele noastre de inter-mezzo, când muncitorii nu erau prin preajmă și noi puteam fi singuri în căsuța noastră încă neterminată. Și apoi, deodată, noi nu mai făceam dragoste atât de mult. Era ca și când Patrick ar fi stins luminile și m-ar fi lăsat într-o enigmatică zonă crepusculară, neștiind de ce, sau ce, sau cum.

Desigur, primul meu gând a fost că exista o altă femeie. La urma urmei, Patrick nu putea trece pe lângă vreo femeie fără a-i arunca o privire și erau rare cele care puteau să reziste privirii și farmecului său nobil.

În plus, să nu uităm că eu eram o simplă bucătăreasă cu părul ca chihlimbarul și ochi rotunzi, venind de la periferie, atunci când Patrick m-a întâlnit, iar el era francez, și frumos, și bogat (cel puțin așa credeam eu atunci), precum și un bărbat de lume. Nu cred că trecea o zi fără a-mi pune întrebarea de ce m-a ales pe mine pentru a se căsători.

Nu era totul rău. Vreau să spun, erau momente când totul era din nou perfect vreme de o zi sau cam așa ceva, iar Patrick era cel vechi, flirtând și râzând și bucurându-se de viață și de mine. Ne duceam cu mașina la o licitație în provincie, sus, pe dealurile provenșale spre Orange, sau chiar mai departe, spre Burgundia, unde, odată, am rămas peste noapte într-un castel mare, reamenajat, savurând un timp binefacerile luxului. Era atât de îndepărtat de haosul zilnic al hotelului nostru Riviera în devenire, era ca o altă lume, una în care, spre surprinderea mea, am devenit o altă femeie, abandonând grijile și problemele și trăind doar pentru clipa prezentă. Ne țineam de mână, ne sărutam în umbra chioșcurilor și făceam dragoste într-un pat somptuos de puf.

M-am dus la licitația locală și am licitat nebunește pentru obiecte vechi pe care se părea că nimeni nu le dorea: covoarele orientale

jerpelitate, lămpile demodate, din anii douăzeci, cu placa de marmură; lămpile cu abajur cu franjuri din mărgelă; și perdelele din lamé auriu din anii treizeci, elegante și cu franjuri violete, care până astăzi drapează patul nostru – *al meu*, arătând ca niște rămășițe dintr-un film cu Fred și Ginger.

Uneori, în rarele zile când eram împreună, chiar înaintea deschiderii hotelului nostru, am pornit cu automobilul prin împrejurimi și am descoperit o mică fermă de oi pe dealurile Sisteron, unde am petrecut noaptea înghesuiți într-o cămăruță sub streășină, ascultând oile behăind în fața ferestrei noastre și răpăitul ploii pe acoperișul cu țiglă. Sau ne opream la o mică *hostellerie*, doar câteva încăperi deasupra unui mic restaurant, unde mâncam ca niște regi și făceam dragoste ca iepurii, ca și când această lume zăpăcită nu s-ar opri niciodată.

Oare Patrick m-a iubit vreodată *cu adevărat*, măcar atunci când făcea dragoste cu mine? Este o întrebare menită să mă obsedeze veșnic. Vreau atât de mult să cred că da, în felul său, ceea ce, din păcate, la sfârșit nu a fost suficient. Și în cele din urmă nici dragostea mea nu a fost suficientă. Încă îmi pasă de locul unde este Patrick, de ce i se întâmplă și cu cine este. În inima mea, cred că este cu o altă femeie, o femeie mai tânără, mai frumoasă, mai bogată, care îi poate da tot ce dorește inima lui pragmatică. Care, așa cum am spus-o mai înainte, nu îl face un tip rău – doar un soț rău.

Așa că iată-ne: mi-am pus pe tavă, în fața voastră, inima mea neliniștită – sau ceea ce a mai rămas din ea. În ultimele șase luni am dus o viață independentă, conducându-mi micul hotel, având grijă de oaspeții mei, pregătind feluri bune de mâncare în fiecare seară și având grijă să fiu mereu ocupată spre a nu avea timp să mă gândesc la Patrick.

De ce mă tem cu adevărat este iarna, când oaspeții mei s-au întors la lumea lor, iar eu rămân singură aici, pe mica mea peninsulă, ascultând mistralul care suflă dinspre nord, vuind prin valea Ronului, prinzând viteză până când îmi descoperă căsuța, zgâlțâind ușile și ferestrele, șuierând prin pini și răsturnând culturile mari cu zgomot ca loviturile de tun și făcând ca tăcerea din interior să pară și mai solitară.

Gata cu sezonul pentru vin rosé rece, în schimb voi aprinde lemn de măr în vatră, rugându-mă ca vântul să nu sufle fumul înapoi pe coș. Voi fierbe ceaiul de mușețel care se presupune că îmi calmează nervii zdruncinați și poate voi face niște pâine prăjită și ouă fierte moi care îmi amintesc întotdeauna de tatăl meu și de copilărie, pentru că el mi le pregătea atunci când mă simțeam rău. Mai târziu, în pat, Scramble se va cuibări la gâtul meu, ciugulindu-mă din când în când de ureche și împreună vom trece printr-o altă noapte lungă.

V-am spus că nu mă așteptam la așa ceva? V-am spus cât de supărată sunt pe Patrick? V-am spus că nu știu ce să fac în legătură cu dispariția lui, unde să-l caut sau măcar cui să-i cer ajutor? Ei bine, iată adevărul: singurele lucruri bune ce pot rezulta din acest scenariu sunt trei. Primul este că eu încă doresc să cred că Patrick m-a iubit odată ca niciodată. Al doilea este că eu nu îl mai iubesc. Iar al treilea este că eu totuși am *adevărata dragoste*: Hotelul Riviera.

Zgomotul unui autoturism care trăgea spre parcare cu pietriș a întrerupt liniștea. Surprinsă, am privit ceasul. Aproape două noaptea. Toți oaspeții mei, cu excepția britanicului domn Falcon, erau acasă și în orice caz Falcon conducea o Harley. Portiere trântite, apoi pași grei pe poteca cu nisip ce duce spre casa mea.

Mi-a trecut un fior de spaimă pe spinare. *Era în puterea nopții, toată lumea dormea, eu eram singură. Chiar dacă țipam, nimeni nu m-ar fi auzit, îngrămadită în micul meu colț personal, ascuns de gardurile groase din leandri și caprifoi.*

Deodată mi s-a făcut atât de cald din cauza fricii, încât puteam să-mi aud bătăile inimii. Am alergat spre ușă, am pus zăvorul, am alergat înapoi, am luat telefonul... *Voi chema poliția. Ei vor fi aici în cât timp? Cinci minute? Zece? Cincisprezece? O, Doamne, va fi prea târziu.*

Draperia de mărgelă a făcut zgomot ca și când ar fi fost dată la o parte, apoi cineva a ciocănit. M-am silit să stau liniștită, sperând că, indiferent cine este, va crede că nu este nimeni aici și va pleca... la urma urmei, oricum nu era nimic care să merite a fi furat... Dar hoții ciocănesc la ușă?

— Madame Laforêt, spuse o voce franceză autoritară. Deschideți, vă rog. Suntem jandarmii.

Poliția. La două noaptea? Bâjbâiam deja la zăvor și la broască. Și apoi inima mea a încetat să mai bată și a căzut ca o piatră. Trebuie să fie în legătură cu Patrick.

Am deschis ușa și stăteam și priveam la bărbatul din fața mea, mare și voluminos, cu o pălărie Panama veche și o jachetă albă mototolită. Nasturii de sus ai cămășii sale nu erau încheiați și un smoc de păr negru îi ieșea peste cravata galbenă înnodată lejer. Nu arăta ca un polițist și m-am retras repede în spatele ușii. Apoi am observat cei doi jandarmi în uniformă din spatele lui.

Mi-am strâns mâna în dreptul inimii, ca o regină într-un muzical.

— Ce este, ce s-a întâmplat?

Omul masiv și-a scos pălăria veche și și-a ținut-o la piept.

— Madame Laforêt, a spus el, permiteți-mi să mă prezint. Sunt detectivul Claude Mercier de la poliția din Marsilia. Acești domni sunt colegii mei de la secția locală. Trebuie să discut cu dumneavoastră.

Poliția din Marsilia? Nu puteau fi vești *bune*. Am deschis larg ușa și ei au intrat pe lângă mine. Prezența lor masculină autoritară părea să absoarbă tot aerul din mica mea cameră frumoasă. Nu puteam respira... Orice s-ar fi putut întâmpla, mi-am spus, prăbușindu-mă pe canapea. Orice... Dar aceștia erau tipii *buni*, ei erau de partea *mea*...

nu-i așa?

— *Vous permettez, madame?* Detectivul Mercier își trase un scaun. Se așeză în fața mea, aplecându-se înainte, cu coatele sprijinite de genunchii îndepărtați, învârtind borurile pălăriei între degete. Mă privea fix în față.

Când n-am mai putut suporta tăcerea, am izbucnit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce sunteți aici la ora două noaptea? Ce s-a întâmplat? Este vorba de Patrick?

Detectivul își puse cu grijă pălăria pe genunchi. Oftă când se sprijini de spătarul scaunului, cu mâinile strânse, degetele unite, degetele mari răsucindu-se încet.

— Doamnă Laforêt, automobilul soțului dumneavoastră, un Porsche Carrera argintiu, a fost găsit abandonat într-un garaj de la marginea Marsilie. El ridică mâna. Și nu, doamnă, soțul dumneavoastră nu era în vehicul. Chiar acum mașina este cercetată de medicii legiști, cu proverbialul pieptene fin pentru eventuale semne de... Vocea lui scăzu dramatic ca registru. De violență.

Cuvântul final, spus încet, a sunat ca un ecou în creierul meu. Detectivul Mercier era deodată blând.

— Doamnă Laforêt, de ce nu îmi spuneți tot ce știți despre dispariția soțului dumneavoastră? Ar fi în interesul dumneavoastră. Și, desigur, doamnă – se aplecă conspirativ spre mine, vorbind atât de încet încât numai eu îl puteam auzi – eu *personal* voi avea grijă de dumneavoastră. Voi veghea să fiți bine tratată, tratată cu respect. Ochii i se pironiseră în ochii mei. La urma urmei, o femeie ca dumneavoastră, *o lady*...

Iată de ce poliția era aici la orele două noaptea. Ei credeau că mi-am ucis soțul. Detectivul Mercier era drăguț cu mine pentru a mă face să mărturisesc.

— Am spus deja poliției tot ce știu, am zis eu, deodată prudentă.

Sprâncenele negre ale lui Mercier se adunară într-o linie dreaptă.

— Spuneți că nu știți nimic? Că soțul dumneavoastră a plecat pur și simplu într-o dimineață însorită și nu s-a mai întors niciodată?

Am dat din cap în semn de aprobare și am simțit cum transpirația rece ca gheața mi se scurge între omoplați.

— Dar acum i-ați găsit automobilul, am spus, așa că veți putea să-l găsiți și pe el, nu? Dumneavoastră și colegii dumneavoastră legiști...?

Detectivul mă opri din nou cu palma ridicată.

— Legiștii se ocupă numai de *decese*, doamnă Laforêt.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce vreți să spuneți? Unde este soțul meu?

Mercier s-a ridicat în picioare. S-a îndreptat spre ușă, cu jandarmii în urma lui. Când a deschis ușa, am auzit tunetul vuind tot mai aproape. El s-a întors și m-a privit.

— Noi sperăm că dumneavoastră veți fi în măsură să ne spuneți asta, doamnă Laforêt, zise el. Întrucât dumneavoastră sunteți ultima persoană care l-a văzut, sunteți suspectă de crimă.

Miss N

Nici Mollie Nightingale nu a putut dormi. Discuția ei cu Lola era de vină, hotărî ea. Să pomenească despre Tom a fost o greșeală. Așa se întâmpla întotdeauna: îi declanșa subconștientul, aducându-l înapoi din nou, mai intens decât viața – și de două ori mort.

Tom a fost un bărbat care a trăit periculos și a murit violent, așa cum prezisese ea că se va întâmpla.

„Prostii “, spunea el, alungându-i temerile cu o răsfrângere disprețuitoare a buzei, în timp ce stătea în fața oglinzii pe suport de mahon care aparținuse tatălui ei, înnodându-i cravata – întotdeauna din mătase cu dungi, căci trebuie să fi avut două duzini din ele, toate în același stil, dur în culori diferite. Era sarcina lui Mollie ca, în fiecare dimineață, să aleagă „culorile zilei “, ceea ce îi plăcea ei, o făcea să se simtă într-o mică măsură o parte din viața lui. Era o prostie, știa ea, dar așa se petreceau lucrurile între ei.

Tom și-a trăit viața ca detectiv cu cel mai fin nas de la Scotland Yard, cu reputația de a se aventura în teritorii periculoase. Iar ea își avea viața ei ca directoare de școală, conducătoarea unei școli selecte de zi pentru fete din Londra, unde calmul și buna purtare erau cuvintele de ordine și singurele infrațiuni erau fumatul pe ascuns în baie sau – cel mai rău – copiatul la un test.

Viețile ei și a lui Tom nu puteau fi mai diferite și, ca niște creaturi de pe planete străine, ei se întâlneau precaut pe teritoriul neutru al micului ei apartament din Londra și de asemenea – când Tom, obsedat de muncă nu mai putea pretinde că are de lucru în weekend și de fapt era silit să meargă – în locul ei preferat, o vilă la fel de mică în satul Blakelys.

Cel mai adesea, domnișoara Nightingale era la vilă singură în weekend, absorbind pacea și liniștea și, foarte des, burnița în timp ce grădinarea cu entuziasm, răspândindu-și dragostea și emoțiile excedentare – cele care nu îi erau rezervate lui Tom – în pământul brun greu, unde ea crease o frumusețe de grădină alcătuită din cele mai simple flori de la țară. Sculptase forme ornamentale din margarete; construisese partere mari din pintenul-cavalerului și hortensii; și împrăștiase primule de primăvară sub tei, adevăratele primule galben pal, de modă veche, care apar după pâlcurile mari de narcise galbene, care, așa demodate cum spunea Tom că sunt, întotdeauna o determinau pe Mollie să-l citeze pe Wordsworth:

„O puzderie de narcise aurii “, spunea ea, admirând minunea din

primăvară, când ea se apăra încă de vântul rece cu mai multe rânduri de pulovere. Apoi, vara, venea bucuria bucuriilor sale, trandafirii, în special soiurile agățătoare, Gloire de Dijon, cu înflorescențe mari ca varza și de galbenul cel mai palid și în nuanța caisei și un parfum care o dădea gata în diminețile de vară. Și sânzienele aurii, care, potrivit numelui, se revărsau pe pereții căsuței într-un abandon auriu.

— O plantă dificilă, a spus Tom despre Gloire de Dijon, dar care, ca o femeie frumoasă, merită un plus de atenție. Afirmatie care a făcut-o să se întrebe ce naiba știa Tom despre femeile frumoase care aveau nevoie de un plus de atenție. S-a uitat lung la soțul ei, deja de cinci ani (s-au întâlnit târziu în viață, când ea trecuse de cincizeci de ani, iar el era mai tânăr decât ea cu câțiva ani), imaginându-și cum ar fi să fii tânără și frumoasă și curtată de frumosul, periculosul Tom Knight (Cavalerul). Cavalerul ei în Armură Strălucitoare, l-a numit ea atunci când el, în cele din urmă, a sugerat, după câteva pahare într-un local de pe Kings Road – un loc cu care ea nu era obișnuită – că poate ar trebui ca viețile lor să se unească.

— Nu chiar intim, desigur, a adăugat el în glumă. La urma urmei, eu am viața mea, iar tu o ai pe a ta. Dar mi se pare, Mollie, că ne înțelegem foarte bine. Ne cunoaștem de cinci ani deja și tu ești exact genul de femeie de care am nevoie pentru a da greutate vieții mele.

Iar ea a zâmbit și obraji ei au devenit roz, culoare care, spunea el, se asorta cu rochia ei. Peste două luni Mollie s-a trezit că a acceptat propunerea acestui bărbat obosit de lume, cu ochi care spuneau că a văzut tot ce era de văzut și o expresie a feței sale slabe, tensionate care spunea: mai bine să nu vă încurcați cu mine, băieți, eu sunt mai isteț și mai dur decât voi.

Conacul Blakelys era căminul copilăriei sale, dar tot ce moștenise domnișoara Nightingale, după plata taxelor și impozitelor, era vechea căsuță a grădinarului, înșesată acum cu comori din trecutul exotic al familiei Nightingale de la Blakelys. Ea și Tom și-au petrecut luna de miere în vechea căsuță care urma să devină „adevăratul lor cămin”. Apoi, în cele din urmă, căminul ei. Singură.

Oftând, domnișoara Nightingale se așeză pe patul confortabil din camera Marie-Antoinette de la Hotelul Riviera, purtându-și deliberat gândurile înapoi către planurile pentru ziua următoare. Și care erau anume planurile ei? Se întreba ea în timp ce își punea papucii din catifea roz în picioarele plinuțe și îmbrăca un halat roz de bumbac peste o cămașă de noapte Marks Spencer, culoarea lavandei. Zâmbi, amintindu-și spusele lui Tom care o compara cu o grădină în culori de vară pastelate, favoritele ei, și cum, mai târziu, ea se întreba dacă era un compliment sau nu.

Tom era dificil de citit. Cel puțin la început așa fusese. Mai târziu, totuși, el s-a deschis în fața ei. Lui îi plăcea simplitatea ei, așa afirma

el, și abordarea ei fără complicații, imaterială, iar atunci, el a început să-i împărtășească „cealaltă viață” a lui ca detectiv. Viața sa *reală* o numea el. Și, desigur, viața lui Mollie a devenit mai incitantă pe măsură ce începea să trăiască prin el.

La căsuță, la paharul de coniac de după cină, în fața focului, într-o noapte foarte friguroasă de iarnă, a aflat de la el, prima oară, relatarea ultimului său caz.

Era o problemă cu adevărat greu de rezolvat, spunea el îngrijorat, pentru că era un caz de crimă înspăimântătoare și indiciile erau foarte puține. În plus, era implicat un copil, ceva ce i-a mâniat pe toți polițiștii care se ocupau de o asemenea perversiune.

Mă gândesc mereu la pierderea inocenței, îi spunea Tom, cu paharul de coniac în mâinile sale mari, privind fix flăcările din șemineu. Nu pot să nu mă gândesc prin ce a trecut sărmana micuță înainte ca mizerabilul să o ucidă în cele din urmă.

De unde știi că a fost un bărbat? L-a întrebat ea încet. Tom s-a întors spre ea și a privit-o, mijind ochii. Afurisită treabă, Mollie, a spus el, știi ce? Ești a naibii de genială. Scuză-mi limbajul urât. Apoi s-a ridicat și a dat un telefon sau două, și-a pus hanoracul, a spus la revedere și ne vom vedea când ne vom vedea și s-a grăbit să plece în noaptea înghețată cu vechiul Land Rover verde, îndreptându-se spre șoseaua M4 și Londra.

S-a dovedit că mama copilului și prietenul acesteia erau ucigașii și, după aceea, Tom îi povestea adeseori lui Mollie despre cazurile dificile. Ea a învățat o mulțime despre crima cu violență: despre criminali, violuri, asasinate în serie, lucruri despre care citise până atunci doar în ziare. Iar Tom a descoperit în mintea ei lucida și în raționamentul ei simplu un mare ajutor. Pentru o perioadă.

Oftând, domnișoara Nightingale a deschis larg obloanele dinspre micul ei balcon și a ieșit afară în noaptea înăbușitoare. Fulgerul străbătea cerul și mirosul greu de iasomie înflorită umplea aerul. Ea nu putea să cultive iasomie în Cotswolds, cel puțin nu în micul lot de grădină; nu s-ar fi prins, nu-i plăceau nopțile reci, presupunea ea, astfel încât avea o plăcere specială să o miroase acum și să vadă strălucirea petalelor albe în întuneric.

Camera ei era cea mai mică din hotel și, pentru că se afla pe latura umbrită și foarte întunecoasă, Lola o zugrăvisese într-un galben care trebuia să sugereze primula, dar ieșise mai degrabă ca gălbenușul de ou. Avea un pat dublu confortabil, cu un cadru de fier și draperii din tifon, două noptiere desperecheate vopsite în albastru mediteranean și un dulap țărănesc din lemn de pin decolorat, descoperit de Lola cu prilejul uneia din expedițiile sale după lucruri vechi de la țară. Pe măsuta de lângă fereastră era o carafă cu apă și un pahar, un teanc de cărți și lucrul la care tricota Miss N – în prezent un fular în dungi

pentru iarnă, pe care, de fapt, îl va da Lolei în dar la despărțire.

Un fotoliu confortabil tapițat cu catifea albastră era pus lângă fereastră și două lămpi drăguțe cu abajur din țesătură locală completau decorul. Camera era cea mai ieftină din hotel, fiind situată pe colțul cu vedere spre parcare. Miss N nu considera că ar fi un inconvenient, pentru că rogojinile din pai care țineau umbră autoturismelor erau acum acoperite de zorele de un albastru intens și ofereau o priveliște frumoasă. În plus, dacă întindea puțin gâtul, așa ca acum, putea zări marea și luminile roșii și verzi ale micului cuter care încă mai era ancorat acolo.

Se gândea cât de minunat este să fii la bordul aceluia cuter, cu valurile spălându-ți fereastra și marea legănându-te domol ca pe un copil mic în leagăn, atât de calm, atât de pașnic, atât de tăcut, când lumini începură să strălucească în jos, pe alee. Un autoturism mare, negru intră în parcare, apoi opri, iar pietrișul scrâșni sub balconul ei.

Miss N se retrase; nu voia să fie văzută în halat și papuci, cu părul prins în fileu pentru a-și menține onduleurile. Și apoi, cine ar putea fi atât de târziu? Autoturismul avea plăci de înmatriculare din Marsilia și, cu siguranță, nu aparținea vreunui oaspete.

Portiera pasagerului s-a deschis larg și un om corpulent într-o jachetă albă mototolită și cu o pălărie Panama cu boruri late, trasă pe ochi, coborî din mașină. Nu se osteni să închidă portiera, lăsând-o în grija celor doi jandarmi care se strecurară repede după el. El a întârziat un minut ca să se orienteze, apoi, cu un mormăit și o fluturare a brațului pentru ca ceilalți să-l urmeze, a pornit-o pe cărarea de nisip către casa Lolei.

Miss N respiră șocată. Poliția! La ora asta din noapte, e sigur că a venit cu treburi. Și astea nu puteau să însemne decât Patrick.

Se lăsă pe fotoliul din ratan de pe balcon, holbându-se în urma lor, așteptând, întrebându-se. Părea că a trecut mult timp până au revenit, iar când le-a auzit pașii, s-a aplecat peste balcon spre a vedea mai bine. Bărbatul voinic a ridicat capul și a privit-o direct.

Vai, Doamne! Vai de mine! Își spuse ea, retrăgându-se spre perete, roșind de stânjenală. Și atunci s-a gândit la Tom al ei și cum acest detectiv care transpira, supraponderal, cu fața palidă, îmbrăcat în jacheta lui albă și cu pălăria Panama nu se compara cu el și a făcut apel la toată demnitatea ei, retrăgându-se tăcută în cameră și închizând obloanele.

A așteptat până când zgomotul automobilului a dispărut în depărtare. Lola este singură, gândi ea. Dumnezeu știe ce au putut să-i spună. Despre Patrick, sunt sigură de asta... poate că i-au găsit cadavrul, mai probabil.

Înfășurându-și halatul roz strâns pe corp, deschise ușa și se strecură de-a lungul coridorului. Coborî încet treptele și ieși afară prin ușa

principală, grăbindu-se, în papucii ei ușori, pe potecă în jos spre căsuța Lolei.

Ocolind gardul gros din leandri, Miss N se opri. Nu se zărea nicio lumină. Niciun zgomot din interior. Ezită, întrebându-se. Să ciocnească și să spună: Sunt eu, Lola, eu, Mollie Nightingale, vreau să știu dacă totul este bine?

Oftă din nou, clătină din cap, apoi se întoarce și o luă încet înapoi prin grădină. Totuși, ceva rău se întâmplase, simțea asta în oase. Iar bătrânele sale oase cu siguranță știau câte ceva despre necazuri.

Se mai întoarce să arunce o ultimă privire la casa cu obloanele trase de lângă mare. Singurele lumini erau cele roșii și verzi de pe micul cuter ancorat în golf.

Lola

Pleoapele mele parcă erau pe arcuri. De fiecare dată când încercam să le închid, ele se deschideau imediat. Și iată, stătenm cu privirea pironită în tavan, numărând crăpăturile dintre grinzi la lumina zorilor care se iveau. Veți afla întrebările pe care mi le puneam mereu și mereu, pe măsură ce orele treceau încet ca un melc plecat în noapte. Acestea erau întrebările: *unde, de ce, cine?* Și mai ales *de ce eu?* De ce mă suspecta poliția pe mine de implicarea în dispariția soțului meu?

Tot ce știam era că Patrick nu și-ar fi abandonat niciodată Porsche-ul sau într-un parking din Marsilia. Automobilul acesta era imaginea lui, alter egoul său. În Porche-ul său argintiu, Patrick devenea bogatul playboy din sudul Franței. Era o imagine la care nu ar fi renunțat ușor.

Am ieșit dintre cearșafurile fierbinți, șifonate, la orele cinci, străbătând terasa de sub ferestrele mele, cu brațele încrucișate, capul plecat, de-abia remarcând frumoasa trecere a zorilor de la opal spre perlă, spre acvamarin, spre aurul soarelui. Nu vedeam decât dalele pale de teracotă și picioarele mele lungi, bronzate, cu unghiile date cu un lac roșu ieftin. Mi-am spus apăsător că într-adevăr trebuie să mă duc să-mi fac pedichiura, apoi am clătinat din cap, uimită că mai puteam să mă gândesc la astfel de fleacuri.

Am cercetat micul meu golf; îmi plăcea liniștea lui aurită la primele ore ale dimineții. Cutterul negru încă era ancorat, legănându-se ușor în marea undulată de briză. Mi-am amintit de Bărbatul Gol și de plăcerea hedonistă pe care o simțea în mijlocul elementelor naturii. Ma gândeam la trupul lui ferm în timp ce se întindea, cu capul înălțat spre soare și vânt. Și apoi mi-am amintit de prietena sa blondă, tânără și splendidă.

Am oftat și am intrat din nou în casă, invidiindu-i pentru viețile lor lipsite de griji, în timp ce eu aveam un hotel plin de oaspeți de care trebuia să mă îngrijesc și un restaurant de condus; meniuri de planificat; de făcut marketing; de făcut cafea; de copt croasanți. Nu-mi puteam permite să-mi ignor problemele.

Am lăsat apa rece a dușului să-mi alunece pe piele ca să mă trezesc. M-am îmbrăcat într-un minut cu un șort roz de în și o bluză albă răcoroasă, mi-am strecurat picioarele-care-aveau-nevoie-de-pedichiură în espadrilele Saint-Tropez care se legau în jurul gleznelor, întrebându-mă de ce oare le-am cumpărat. Ca toate celelalte lucruri din garderoba mea, le-am achiziționat pe fugă, fie când mă duceam,

fie când mă înapoiam de la piața din Saint-Tropez, sau de la soldurile de toamnă, motiv pentru care nimic din debaraua mea nu se potrivea cu ceva. Mi-am scuturat părul ca să se zvânte puțin, mi-am amintit prea târziu că trebuia să mă dau cu loțiunea contra ultravioletozelor, mi-am mai aranjat în grabă părțile care se vedeau, apoi am luat cheile autoturismului.

Autoturism! Ha, era de râs! Singura asemănare cu Porsche-ul lui Patrick era culoarea argintie. Era vechi și mic. Minuscul, de fapt. Un vechi Deux Chevaux, de genul care se obișnuia să fie numit „cutie de sardele “. Nici măcar nu era un autoturism adevărat, era o platformă și tocmai bun pentru activitățile mele comerciale de dimineața devreme, dar nu pentru altceva. Totuși, părea vehiculul perfect când Patrick și cu mine am pornit acest hotel „de vis “.

Iată câți bani vom economisi, îmi amintesc cum spuneam, oh, atât de naivă, când am descoperit mașina parcată pe o stradă pavată cu piatră cubică în Ramatuelle, cu un semn *À vendre* lipit pe parbriz. Și dacă făceai abstracție de facturile lunare de la mecanic, aproape că aveam dreptate. Factorul de care nu am ținut seamă în ecuația de menținere-a-costurilor-scăzute a fost Patrick. Sigur, puteam să am cutia de sardele dacă voiam. Între timp, el și-a cumpărat primul dintr-o serie de autoturisme super. Acum abia încep să pricep cât de proastă am fost. Și sunt încă. Probabil.

Oricum, singurul loc în care nu sunt nătângă este bucătăria mea. Acolo știu că sunt la comandă. Marit, care sosise înaintea mea, a ridicat o mână în chip de salut, mi-a spus că fusesse deja cafeaua și s-a întors la croasanți, așezând cu grijă aluatul în semicercuri.

Mirosul de chifle care se coceau și de cafea proaspăt măcinată mi-a ridicat un pic moralul și m-am așezat la masa lungă de sub ferestre, cu carnetul meu. Cu un efort, am lăsat la o parte toate știrile proaste despre Patrick, păstrându-le pentru momentele liniștite de la sfârșitul zilei, când voi fi singură și liberă să măsoar camera în lung și-n lat, să mă dau de ceasul morții cu gândul la soarta lui, liberă să fiu eu însămi. În clipa asta chiar am probleme de rezolvat, oaspeți de care să am grijă. Astăzi, ei vor fi salvarea mea.

Era sâmbătă și zi de piață la Saint-Tropez. Sigur va fi pește bun, proaspăt pe măsură ce sosea. Căutam, de asemenea, mici sfecle aurii și voiam să cumpăr rulade de brânză făcută din laptele caprelor albe speciale ale doamnei Auric, rulade care mi se părea că au o aromă mai cremoasă decât altele. Voi tăia sfeclele și brânza și niște tomate dulci, le voi aranja în șir ca pe un tren, într-un sos cu smântână și busuioc, pe un pat din fructe orientale sau măcar prune golden.

Sunt sigură că voi găsi și crevete, din cele mari – *bonquet*, și să sperăm că voi găsi Saint-Pierre, un pește alb, plat, mic, dumnezeiesc de bun doar la grătar sau fiert, servit cu un sos verde din verdețuri

proaspete și lămâie.

Oricum, specialitățile mele erau în capul meu chiar dacă nu le aveau încă, la care puteam adăuga orice altceva aș fi găsit interesant. Nu este o sarcină dificilă să mergi la piața din Saint-Tropez într-o dimineață de septembrie, vă pot asigura.

Ridicând privirea, am văzut capul lui Jean-Paul trecând pe sub fereastra deschisă. Avea ochii închiși și arăta pe jumătate adormit. Am auzit o trosnitură când bicicleta lui a lovit gardul de rozmarin, trimitând un miros de Provence în bucătărie. Cu un *merde* mormăit, a pus bicicleta la locul ei, sprijinită de perete, apoi a trecut din nou pe sub fereastra mea. Perdeaua de mărgele clincăni în urma lui, iar el întârzie ca să se scuture de praf. Și lui Marit, și mie, ni se păru somnoros.

— *Bonjour, Madame Laforêt, bonjour, Marit.*

— *Bonjour, Jean-Paul*, am răspuns noi, uitându-ne una la cealaltă și întrebându-ne unde a fost toată noaptea, pentru că arăta foarte obosit.

Am oftat; el era tânăr și fără griji și locuia în Saint-Tropez. Eram recunoscătoare că măcar a apărut.

— E în ordine, Jean-Paul, am spus. Mai întâi, du-te la duș, apoi pune-ți îmbrăcăminte curată și pune masa pentru micul dejun – acum vin oaspeții la cafea. Se uita la mine fără expresie. Hai, du-te, am zis eu, iritată, într-o franceză foarte proastă. *Et dépêche-toi*, dacă știi ce e bine pentru tine, am adăugat.

Cu mâinile înfundate în buzunare, Jean-Paul se mișcă somnoros către baia din spatele bucătăriei.

Am înghițit restul de cafea, i-am spus lui Marit să aibă grijă ca tânărul nostru-bun-la-toate să-și facă treaba și să pună și vesela pentru micul dejun, am luat lista de cumpărături și m-am îndreptat spre mașină, făcând un mic ocol pe la biroul de recepție pentru a verifica sosirile și plecările zilei.

Până acum, numai familia Oldroyd, cuplul din Yorkshire care se afla în luna de miere, urma să plece. Voi aranja să-i văd înainte de plecare pentru a-i îmbrățișa, a le ura tot binele și a le spune sincer că sper să mai vină. Și desigur că vor veni; oaspeții reveneau întotdeauna la Hotelul Riviera.

Mă sprijineam de frumoasa masă din lemn de trandafir, privind absentă prin ușa de la intrare deschisă, când am zărit-o pe domnișoara Nightingale îmbrăcată într-o fustă din jerseu verde-măr care atârna un pic la tiv și o bluză safari asortată, cu multe buzunare. Stătea, încălțată cu sandale, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate și privea în jos, admirând strălucitoarea Harley roșu și crom a domnului Falcon. Duse o mână la inimă și scoase un oftat invidios. Motocicleta ei Vespa, mică, galbenă, închiriată arăta aproape comic parcată alături.

I-am făcut semn cu mâna și a intrat, uitându-se lung la mine.

— Nicio veste de la soțul tău încă, draga mea? A întrebat ea.

Am dat din cap, uitându-mă în jur să văd dacă a auzit cineva, deși nu era niciun secret că Patrick mă părăsise. Nu exista prin partea locului plecare mai publică de când Charles o părăsise pe Diana: întregul oraș, precum și toți oaspeții mei știau.

— Am văzut poliția în noaptea trecută, spuse Miss N. I-am aruncat o privire surprinsă. N-am intenționat să-mi bag nasul, draga mea. S-a întâmplat să fiu afară pe balcon când au sosit ei. A ezitat, apoi a adăugat: Sper că nu erau vești proaste, Lola.

— Au găsit Porsche-ul lui Patrick într-un parking din Marsilia.

— Marsilia? Mă întreb de ce *acolo*?

Am ridicat din umeri.

— Medicii legiști verifică autoturismul pentru probe.

Domnișoara Nightingale miji ochii, dar nu făcu niciun comentariu, iar eu nu am găsit puterea să-i spun că eu sunt primul suspect al detectivului Mercier.

— Tocmai mă duc la piață în Saint-Tropez, am spus, adunându-mi gândurile. Încotro vă duceți?

— M-am gândit că azi aș putea s-o iau mai ușor, spuse ea în timp ce ieșeam împreună. Poate mă voi duce la piață pentru a alege un dar pentru doamna Wormesly de la Blakelys Arms. Ea are întotdeauna grijă de micuța Nell când sunt eu plecată.

Am întrebat-o dacă o pot lăsa undeva, dar ea a clătinat din cap și a spus că ar putea să ia Vespa în cazul în care ar dori să meargă mai departe.

Am urmărit-o așezându-se ferm în șa, apoi și-a aranjat pălăria de pai, și-a săltat poșeta mai sus pe braț, după care a pornit motorul și a plecat pe alee.

Propria mea „căruță argintie” mă aștepta. Trebuia să fiu la piață acum o jumătate de oră. Pe când mă urcam în mașină, mi-am amintit de detectivul Marcier care îmi spusese că medicii legiști cercetau cu de-amănuntul Porsche-ul. Cu un fior de rău augur, mă întrebam ce au descoperit.

Jack

Jack Farrar hoinărea prin piața de sâmbătă din Saint-Tropez, în Place des Lices, simțindu-se împăcat cu lumea. Câinele său negru cu alb descria mici cercuri în jurul lui, mirosind de zor.

În mersul lui cu pași mari, cu umerii lui lați era ceva inconfundabil american, ca și în fața bronzată, colțuroasă și liniile fine din jurul ochilor care îl indicau ca pe un bărbat cu experiență. Era incontestabil o față atrăgătoare. Avea părul castaniu și țepos și ochii de culoarea Mediteranei într-o zi frumoasă, iar mușchii săi abdominali erau tari sub vechiul tricou albastru cu înscripția Rhode Island Regate. În timp ce mergea, femeile îi întâlneau privirea și îi zâmbeau cu interes. Schița și el un zâmbet și își vedea de drum.

Atât el, cât și Câine Rău erau încântați de îmbulzeala și agitația piețelor franceze: câinele, pentru mirosurile de mâncare bună și tratațiile gustoase care îi puteau pica pe acolo, iar Jack pentru felul miraculos în care piețele se iveau de nicăieri la primele ore ale dimineții, umplând spațiul pavat, liniștit, tulburat când și când de bâzâitul motoarelor pe măsură ce soseau camioanele; apoi zăngănitul barelor de fier pe piatra de pavaj și fâșâitul pânzelor groase când se instalau starurile. Apoi veneau camioanele cu pește cu încărcătura lor de argint strălucitor și precupeții își strigau saluturi unii altora în timp ce își aranjau artistic mărfurile. Îi plăcea felul în care fiecare fruct roșu, cu aspect catifelat, părea să înflorească și felul în care dovleceii în floare erau aliniați delicat și cum erau clădiți în mormane cartofii mici, lucioși, așteptând să fie aleși de gospodinele exigente.

Îi plăcea fierbințeala de dimineață a soarelui pe brațele sale goale și gustul ușor amar al primei cești de cafea fierbinte la Café des Arts, unde întindeau unt cum numai francezii îl făceau, pe o *baguette* încă fierbinte și mesteca fericit, urmărind lumea care trecea. Îi plăcea să-i privească pe localnicii din Saint-Tropez muncind din greu, pe turiștii bronzăți, celebritățile șic și parizienii snobi; în plus, aici erau mai multe fete drăguțe pe kilometru pătrat decât oriunde în lume.

Îndreptându-se spre acea ceașcă de cafea, își croia drum prin furnicarul de gospodine care își țineau plasele, sacoșele de cumpărături. Trecea pe la tonetele cu brânză, adulmecând apreciativ mirosurile pătrunzătoare, când Lola Laforêt se întoarsc brusc drept în calea lui.

Ea făcu un pas rapid înapoi, întinse un braț pentru a se echilibra și scăpă sacoșele. Câine Rău fu rapid – înghiți o ruladă perfectă de

brânză din lapte de capră de la doamna Auric înainte ca Lola să aibă timp să facă un gest.

— O, câine rău! Strigă ea, bătând din picior, făcându-l pe Jack să râdă.

Ochii săi căprui îl fulgerări prin bretonul ciufulit de culoarea caramelei.

— E numai vina *ta*, spuse ea acuzator.

— De acord. Și îmi pare rău. Se aplecă pentru a salva ce se mai putea de pe pavaj. Ai nimerit cu numele de Câine Rău, dar el consideră că tot ce este pe jos este de joacă. Desigur că voi cumpăra altă brânză, adăugă el, privind spre câine, care încă mai mirosea, plin de speranță, pietrele pavajului. Iar Câine Rău va cere scuze. Vino, băiete, spune că îți pare rău.

Corcitura zbârlită roti privirea către Jack, parcă spunând mai-lasă-mă-n-pace, se lăsă îndărătnic pe burtă, apoi se întoarse cu picioarele în sus, privind rugător la Lola.

— Înșelătorie! Zise Lola, nelăsându-se mișcată de farmecul lui.

— Ei, nu poți spune că n-a încercat.

— Mda, *după* ce a mâncat brânza.

Uitându-se la chipul ei îmbufnat, Jack gândi că era categoric drăguță, chiar dacă puțin cam tăioasă. El întinse mâna, zâmbindu-i cu acel zâmbet care cucerise multe femei, dar asupra ei nu avu niciun efect.

— Cum te simți în dimineața aceasta, Lola Laforêt? Întrebă el surâzând.

Ea răspunse defensiv:

— Eram Lola March, pur și simplu, înainte de a mă căsători cu francezul.

— Francezul, aha. O privi gânditor. Corectează-mă dacă greșesc, dar intuiesc ceva amenințător în fraza asta.

Lola își strânse la piept sacoșele; nu era dispusă să-și deșerte problemele și povestea vieții sale în fața unui străin.

— Nu știu ce vrei să spui, replică ea în defensivă, dar Jack Farrar privea peste umărul ei.

— Atunci poate că nu știi de ce te urmărește un tip care aduce foarte mult cu un polițist?

— *Bonjour*, doamnă Laforêt. Detectivul Mercier duse neglijent mâna la pălărie, ignorându-l pe Jack. Cred că încă nu ați auzit nimic de la soțul dumneavoastră?

Lola se zbârli ca o perie de păr veche.

— Aș fi fost aici, la piață, pentru cumpărături dacă aș fi auzit?

— Trebuie să vă avertizez să fiți atentă, doamnă, spuse detectivul. Să nu plecați prea departe. Trebuie să știm exact unde sunteți în fiecare clipă. Vă rog să țineți minte asta. Și ducând iar un deget la

pălărie, se amestecă în mulțime.

— Sună ca versiunea franceză de la: „Doamnă, ați face bine să nu părăsiți orașul “, spuse Jack cu un rânjete. Și ce pui la cale, Lola Laforêt?

Spre groaza lui, ea părea gata să izbucnească în lacrimi. Privi repede în jur după ajutor și o zări pe Sugar care venea spre el.

De fapt, nu puteai să o ratezi pe Sugar. Purta un corsaj dintr-o bandă roșie și o fustă albă care de-abia acoperea ce era necesar. În plus, se afla în compania a doi tipi tineri bronzăți care ar fi putut ieși dintr-un calendar cu bărbatul-manechin-al-anului. Jack presupuse că momentul său cu Sugar expirase și, oricum, sigur nu era femeia potrivită pentru a-l consola după despărțirea de o altă femeie.

Privi încurcat la Lola care, hotărât, arăta foarte supărată.

— Ei, ce s-a întâmplat, Lola? Întrebă el, dorind să nu se fi întâlnit.

Femeia îl privi la rândul ei cu ochi mari, speriați.

— Poliția crede că mi-am ucis bărbatul, spuse ea.

Cu coada ochiului, Jack văzu gura roșie a lui Sugar schițând un semn de mirare. El își petrecu un braț după umerii Lolei, îi luă sacoșele și îl chemă pe Câine Rău.

— Știi ce, hai să te servesc cu o ceașcă cu cafea și un coniac și apoi îmi povestești totul.

Jack a găsit o masă liniștită sub sicomori, la veșnic aglomerata Café des Arts, apoi a condus-o pe Lola pe un scaun cu spatele la ceilalți clienți. A chemat un chelner, a comandat *deux fines* și *deux cafés*, apoi doi croasanți în speranța că dacă băutura nu o va face să se simtă mai bine, atunci poate o va ajuta mâncarea.

— E în regulă, spuse Lola, venindu-și în fire. Și mulțumesc, domnule Farrar.

Jack se lăsă pe spătarul scaunului. Se uită lung la Lola Laforêt.

— E-n ordine, spuse el. Și sunt Jack.

— Jack. Ea reuși să zâmbească, iar el îi mulțumi lui Dumnezeu că nu plânge.

Percepând îngrijorarea lui, ea zise:

— Nu trebuie să te temi că voi plânge.

— Și ce-i rău dacă plângi? Este un lucru normal când ești supărat.

— Și de unde știi tu? Întrebă ea.

El înălță din umeri.

— Am avut și eu momentele mele.

— Ah, pufni ea și Jack rânji; de fapt, ea *pufni*: Mă îndoiesc. Și, oricum, se presupune că eu sunt cea puternică.

— Sigur, zise el, cu toate că nu era deloc sigur.

— Femeia puternică, asta sunt eu, adăugă Lola. Eu sunt cea care are întotdeauna grijă de ceilalți.

Jack îi puse paharul de coniac dinainte. Ea se uită cu îndoială la pahar.

— Hai, Lola Laforêt, zise el, exasperat. Nu încerc să te îmbăt. Încerc doar să te aduc înapoi la punctul în care câinele meu îți mănâncă brânza și tu nu te frângi în bucăți.

— Nu *brânza* era cauza.

— Deci, era detectivul. Și francezul. Soțul pe care l-ai fi putut omorî sau nu. Observi că aici îți acord beneficiul dubiului.

— Mulțumesc mult. Îi mai aruncă o privire, apoi sorbi o înghițitură. Jack, adăugă ea accentuând sarcastic numele.

Jack își adăugă zahăr în cafeaua espresso, apoi o bău într-o singură înghițitură lungă. Așadar, acum suntem prieteni, *Lola*, de ce nu-mi spui întreaga poveste?

— De ce? Pentru ca tu să ai parte de puțină bârfă picantă la cină cu prietena ta? Ei bine, permite-mi să-ți spun – *Jack* – nu mi-am ucis soțul. Patrick a dispărut pur și simplu... ca fumul.

Ea luă croasantul și mușcă din el. Doamne, era *flămândă!*

— Foarte bine, spune-mi ce s-a întâmplat, zise Jack.

Ea mai mușcă o dată din croasant, ca și când se întreba de ce ar trebui să-i relateze unui străin povestea ei. Apoi îi spuse întregul adevăr și nimic altceva. Cel puțin așa susținea ea.

— Am înnebunit încercând să-l găsesc pe Patrick, încheie ea. Am încercat totul. Am alertat poliția locală, am angajat chiar și un detectiv particular, dar nu a făcut decât să-și consume timpul *său* și să cheltuiască banii *mei*, colindând barurile din Marsilia.

Lola terminase primul croasant și îl începuse pe-al doilea; nimic nu face atât de bine într-un moment de criză, ca mâncarea, își zicea el.

— Desigur, i-am întrebat pe prietenii lui Patrick, continuă ea, și pe prietenele lui, și pe barmanii locali. Nimic. Se pare că atunci când o persoană vrea să dispară, o poate face.

— Sau i s-a întâmplat ceva.

— Dar ce? Și de ce? Patrick nu era un *om* rău. El era doar un *soț* rău. Desigur, știam despre celelalte femei, spuse ea. Am discutat cu Patrick despre escapadele sale. Mi-a spus că nu este vina lui. Mi-a spus că sunt doar fete care vor să se distreze, că aproape îi cad la picioare. Și-ți mai spun ceva, Jack Farrar, adăugă ea, privindu-l în ochi. Dacă era să-l omor pe Patrick, ar fi fost acolo și atunci. Dar nu l-am omorât. Și înainte să mă întreb, da, voiam să-l părăsesc, dar nu puteam părăsi hotelul. Este căminul meu, mica mea oază, un loc frumos, sigur în această lume mare, largă, dificilă.

— Se pare că poliția crede că tu ai fi putut să o faci. Ce vei face în privința asta?

Ea scoase un oftat, pornit parcă de la espadrilele legate cu panglică.

— Este simplu, într-adevăr, spuse ea. Nu trebuie decât să-l găsesc pe Patrick – atunci ei vor ști că sunt nevinovată. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Mai există un motiv pentru care trebuie să-l găsesc pe Patrick. Vreau să-l întreb ca de la om la om ce naiba credea el că face plecând așa, lăsându-mă cu toate grijile, problemele, suspiciunile.

— Și dacă îl găsești pe Patrick, îl mai vrei înapoi?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu vreau. Și știi de ce? Mai întâi, el este prea frumos; al doilea, el este prea sexy; și al treilea, este prea francez. Râse. Sună cam ca proiecția bărbatului perfect din mintea fiecărei fete, nu-i așa? Singurul necaz este că el risipea acele calități în toate părțile, foarte amabil cu toți, fără excepție. Ei – ridică ea din umeri – să recunoaștem, totul *era* expus pentru ca el să aleagă, chiar aici, pe plajele din sudul Franței. Tot atât de tentant și disponibil precum înghețata într-o zi fierbinte de vară.

— Și probabil că însemna tot atât de puțin pentru el.

— Ei bine, nu este acesta vechiul mit al bărbatului grozav? Ea pufni *din nou*. Să spui asta unuia disprețuit de femei în zilele noastre, domnule Farrar, și te vei afla în mare încurcătură.

— Și ce se întâmplă dacă îl găsești doar pentru a-l înmormânta? Zise Jack Farrar. Lola se holbă la el, îngrozită, incapabilă să răspundă. Cred că trebuie să-l fi iubit cu adevărat, adăugă el, delicat.

— O, l-am iubit pe Patrick, așa este, zise ea. La început l-am iubit. Credeam totul despre el, tot ce îmi spunea. Dar știi ce? Chiar și acum, după șase ani, încă nu știu *cine este* Patrick cu adevărat. Cred că niciodată nu *l-am cunoscut cu adevărat*.

Lola

Mollie Nightingale venea direct spre noi, cu pălăria de pai trasă pe ochi, poșeta strânsă la piept de frica hoților.

Se uită scrutător la chipul meu și îi aruncă lui Jack o privire fermă.

— Această tânără are destule necazuri și fără dumneata spuse ea.

— Doamnă, ați interpretat greșit. Eu sunt salvatorul.

— Poliția m-a supărat, am spus eu repede, pentru a-l scoate din cauză. Eram la cumpărături, am scăpat sacoșele și Câine Rău mi-a mâncat brânza, apoi Jack l-a auzit pe detectivul Mercier spunând că este mai bine să nu părăsesc orașul, astfel încât i-am spus lui Jack că detectivul crede că eu l-am ucis pe Patrick, iar el m-a servit cu cafea și coniac și acum eu am mâncat toț croasanții și i-am povestit totul despre dispariția lui Patrick sau, cel puțin, tot ce știu despre asta și... și, ei bine, acum nu știu ce să fac. Cu excepția faptului că trebuie să-l găsesc pe Patrick pentru ca ei să nu creadă că l-am ucis eu. Am spus totul dintr-o suflare.

Miss N se întoarse către chelner.

— Trei cafele espresso și tari, comandă ea. Apoi ne spuse: Desigur, dacă am fi fost în Anglia, aș fi comandat un ceainic cu ceai. Nu există ceva mai bun pentru rezolvarea unei probleme.

Jack părea amuzat, dar îi întinse mâna.

— Mă numesc Jack Farrar, spuse el.

— Iar eu sunt Mollie Nightingale. Fostă directoare la cea mai bună școală de fete din Londra, Queen Wilhelmina.

Luă o sorbitură din cafea și mă îndemnă să fac la fel, privind spre Jack pe deasupra ceștii.

— Și cu ce vă ocupați, domnule Farrar?

El zâmbi.

— Nu este considerată aceasta o formă nepotrivită în Anglia? Să întrebi oamenii cu ce se ocupă?

— S-ar putea, dar înțelegeți că trebuie să știu *cine* și *ce* sunteți.

Jack se ridică în picioare.

— Adevărul este, domnișoară Nightingale, că eu nu am niciun interes personal pentru Patrick sau dispariția lui, doar că, din nefericire, câinele meu a mâncat brânza soției lui Patrick. Și cum rolul meu în această afacere s-a încheiat, acum sunt fericit să-mi văd de drum.

— Nu atât de repede. Domnișoara Nightingale îi făcu semn imperativ să se așeze la loc. Probabil că Jack nu s-a mai simțit astfel

de pe vremea când avea zece ai și a fost chemat de director pentru că își scrijelise inițialele pe pupitru.

Miss N a împins paharele sale mai departe de nasul ei, pentru a-l privi mai bine. I-a plăcut ceea ce a văzut și a dat din cap aprobator, apoi a sorbit din nou din cafea și a spus:

— Lola se află în mare necaz și are nevoie de tot ajutorul posibil. Domnule Farrar, s-ar putea să arăt ca o simplă doamnă bătrână, dar vreau să știți că am fost căsătorită cu un detectiv de la Scotland Yard. Îi aruncă o privire pătrunzătoare pe deasupra ceștii cu cafea. Și nu este puțin lucru, cum ați spune dumneavoastră, yankeii. Era un bărbat puternic, Tom al meu. Și totodată un om periculos, pentru că nu se gândea la propria lui siguranță. Tom obișnuia să-mi vorbească despre mintea criminală și despre teoriile lui privind felul în care funcționează ea. El spunea că nu este chiar atât de greu. Mințile criminale par să gândească asemănător și cele mai multe dintre ele nu sunt chiar atât de inteligente, cu toate că sunt și câteva excepții, cele mai multe în lumea corporațiilor. Totuși, eu l-am ajutat pe Tom să rezolve mai multe din cazurile lui, întotdeauna din culise, desigur, pentru că niciun bărbat nu vrea să admită că soția sa este mai deșteaptă decât el, nu-i așa?

Ochii ei de un albastru deschis în spatele ochelarilor mari erau atât de inocenți, încât am râs amândoi.

— Oricum, spuse Miss N, eu îi ofer Lolei ajutorul meu și avantajul experienței mele criminalistice. Indiferent ce s-a întâmplat cu Patrick, vom afla. Iar dacă el a fugit cu o altă femeie, sfatul meu, Lola, este să-l lași. Iar dacă lucrurile stau... *cel mai rău* – formulă ea delicat – atunci sarcina noastră este să aflăm cine a făcut-o.

Era atât de *bine* să am pe cineva de partea mea, cineva care credea în mine, cineva care să mă ajute. M-am aplecat și am strâns mâna lui Miss N în mâna mea.

— Mulțumesc din nou, am spus, iar Miss N a zâmbit și mi-a mângâiat ușor mâna.

— Haide, haide, copilă, spuse ea, așa cum trebuie că a spus-o de o mie de ori sau mai mult unor eleve în dificultate. Până la urmă, totul va fi bine, îți promit.

Jack Farrar ne privea, evident întrebându-se cum a intrat în așa ceva și fără îndoială căutând o ieșire.

Încă nu știu ce l-a determinat să spună, dar a făcut-o.

— Foarte bine, prin urmare trebuie să-l găsim pe Patrick, a zis el. Contați pe mine.

Jack m-a condus înapoi la autoturismul meu. Nu am vorbit prea mult pe drum, în cele din urmă rămăsesem fără putere. CV2-ul meu ruginit arăta de parcă era pe punctul de a se prăbuși sub povara vârstei și a serviciului. Nu fusese spălat de săptămâni și era acoperit de un strat fin de praf. Câine Rău i-a dat târcoale, apoi a ridicat trufaș un picior deasupra unui cauciuc din spate.

M-am încruntat, apoi m-am întors către Jack.

— Hmm. El se uita iar la mașină.

— Pentru mine merge, i-am spus, atitudinea rigidă trădându-mi iritarea.

— Arată ca și când mașina asta muncește pentru tine de foarte multă vreme. Lovi capota ușor cu pumnul. Afurisiți de buni caii mici de povară, întotdeauna au fost, sau așa am auzit. Personal, n-am avut niciunul.

— Nici nu știi ce pierzi, dar apoi oameni ca tine probabil că se plimbă în BMW argintiu decapotabil sau Ferrari roșu.

— Asta arată doar cât de puțin cunoști oamenii ca mine. Și apoi, nu știi că nu e bine să faci generalizări?

El deschise portiera care scârțâi, iar când am pornit motorul biata mea mârtoagă tremura ca o iapă bătrână obosită.

Am coborât geamul.

— Așadar, ce autoturism *conduci*?

— Desigur nu un BMW sau un Ferrari.

— Dar un Corvette roșu?

El râse.

— Roșu este corect. O furgonetă Ford F350. Eu sunt un muncitor. Ca și tine, trebuie să transport lucruri, numai că în cazul meu sunt produse pentru ambarcațiune nu de la piață.

Mi-am dat părul spre spate cu o mână nerăbdătoare și mi-am împins ochelarii de soare în creștetul capului. Mă îndoiam că Jack Farrar gândea că sub tot părul acesta se ascundea o frumusețe. Eram o mizerie. El trânti portiera. Închizătorul era slab și, ca toate celelalte, zăngăni.

— Ești convinsă că obiectul ăsta e sigur?

— E sigur de peste șase ani, n-are motiv să nu fie acum.

— Un raționament tipic feminin.

— Un răspuns tipic masculin.

Oftatul meu exasperat l-a făcut să râdă.

— Le plimbi în furgoneta Ford pe fetele cu care ai întâlnire? Am întrebat.

— Depinde. Dar cealaltă mașină este un Porsche.

— Ha! Am pufnit triumfătoare. Știam eu.

— Un Porsche vechi, dar construit pentru viteză și presupun că sunt, am suflet de vitezman.

Mi-am pus ochelarii de soare și m-am aplecat pe geam, privind în sus spre el.

— Nu știu de ce faci ceea ce faci, Jack Farrar, am spus, devenind deodată umilă, dar... îți mulțumesc.

— Ca să spun adevărul, nici eu nu știu exact de ce. Îmi zâmbi. Cred că ai ceva.

Am dat mașina înapoi spre a ieși din parkingul aglomerat, am făcut o întoarcere în U și am pornit rapid în josul străzii înguste, iar el a ridicat brațul în semn de rămas-bun.

Jack

Hei, Jack, spuse Sugar, ce făceai cu tipa aia care părea așa de nefericită?

— O salvam de la o soartă mai rea decât ți-ai putea imagina.

O luă de braț pe Sugar și se îndreptară spre Quai Jean-Jaurès, urmați de Câine Rău care tot mai adulmeca comori căzute printre resturile din piață. Pielea lui Sugar era netedă și caldă sub mâna lui și totuși răcoroasă și proaspătă ca și când de-abia ar fi ieșit din mare. El știa că așa și era, pentru că nu demult, în dimineața aceea, înotase cu ea în larg departe de cuter.

— Pleci? Întrebă el, la o omleta cu verdețuri fine la Le Gorille. Ajutorul oferit femeilor să iasă din încurcături îi stimulase pofta de mâncare și, deodată, simțise că moare de foame; pe deasupra, domnișoara în suferință mâncase toate cornurile.

Privirea ochilor albaștri a lui Sugar a întâlnit-o pe a lui. Ea își săltă corsajul roșu și încrucișă picioarele lungi, bronzate.

— Așa mă gândesc, zise ea pe un ton normal.

— Niciun timp nu este ca prezentul, Sugar, zise el.

Fata zâmbi, arătându-și dinții albi.

— Grozav, spuse ea. Vreau doar să știi că întotdeauna vom fi prieteni.

El îi întinse mâna peste masă.

— Sigur, zise el, și a fost minunat atât cât a durat.

— Distractiv, încuviință Sugar. A fost distractiv.

El își termină omleta și chemă chelnerul pentru nota de plată.

— Vino, te duc înapoi pe vas. Îți vei lua lucrurile și te voi duce unde dorești să mergi.

Privirea lui Sugar se învioră, dar ea se uita dincolo de el, la cei doi zei tineri bronzăți care se apropiiau.

— Mulțumesc, spuse ea, dar nu este nevoie. Tipii mă vor ajuta.

Jack se ridică și o învălui într-o îmbrățișare de urs care îl făcu pe Câine Rău să sară pe picioarele dinapoi și să latre gelos.

— Ai grijă, Sugar, îi spuse Jack.

— Rămas-bum, strigă ea, îndreptându-se spre brațele celor doi zei de bronz.

El îi urmări plecând, Sugar la mijloc, brațele lor tinere în jurul taliei ei. Petrecere frumoasă, Sugar, gândi el, ești tânără doar o dată.

Și asta i-a amintit de problema abandonatei Lola Laforêt, cea cu ochii ca Bambi, cu soțul dat dispărut și o posibilă acuzație de omor

planând asupra capului ei de culoarea ghimbirului. În ce s-a băgat? Și ce va face în privința asta?

Îl privi pe Câine Rău care stătea încrezător la picioarele sale, așteptând evenimentul următor. Nu avea rost să-l întrebe, gândi Jack, mângâind capul zbârlit al câinelui. Trebuie să afle singur.

Miss N

—Tinere!

Domnișoara Nightingale se repezi la Jack, cu pălăria de pai trasă ferm pe ochi și legată sub bărbie cu o panglică verde care nu se potrivea cu verdele costumului său safari. Nu se asortau nici sandalele rezonabile, genul pe care doamnele engleze de vârstă mijlocie le poartă în vacanță: bej cu tocul jos, cu șireturi și bune la mers în plimbări pe malul mării sau, în cazul acesta, pentru colindat prin piețe pavate cu piatră în sudul Franței și pentru călătoriile cu mica motocicletă Vespa pe drumurile nisipoase de la deal.

— Tinere! Strigă ea din nou.

Jack duse un deget la piept.

— Eu?

— Desigur, *dumneata*. I se cam tăiase respirația din cauza grabei.

El zâmbi.

— A trecut ceva timp de când cineva mă striga tinere.

Miss N își împinse ochelarii înapoi pe nasul acvilin. Îl examinează din cap până în picioare.

— Destul de tânăr. Oricum, câți ani ai?

— Domnișoară Nightingale, spuse Jack cu un oftat, întotdeauna sunteți așa directă?

— Directă?

— Vreau să spun, întotdeauna le întrebați pe persoanele complet străine cu ce se ocupă, de unde sunt și ce vârstă au exact? Lucrul următor pe care îl veți dori va fi o copie de pe extrasul meu de cont bancar.

— Finanțele dumitale sunt ultimul lucru la care mă gândesc. Mai importantă este starea capului Lolei.

— Cine o poate învinui? Se pare că ar putea fi arestată în orice clipă pentru uciderea soțului ei.

— Să nu vindem pielea ursului din pădure, domnule Farrar. Nu există nici un cadavru.

— Nu există *încă* un cadavru.

Stăteau și priveau iahturile masive, cu alămurile strălucind, și oameni frumoși, bronzăți, sclipind de aur și bijuterii și foarte puțin de altceva.

Jack băgă mâinile în buzunarele vechiului sau șort.

— Saint-Tropez vara, spuse el. Femei frumoase și bărbați până la refuz. Prea mulți bani și bărci pe care nimeni nu le îndrăgește.

Oricum, cele mai multe sunt închiriate. Nimănui nu-i pasă cine le-a construit, ce pot face ele, doar cât sunt de mari și de costisitoare. Nu prea este „dragoste” acolo în port.

Domnișoara Nightingale băgă și ea mâinile în buzunare. Socotea că Jack a făcut o caracterizare corectă.

— De aceea ți-ai ancorat cuterul în golful Hotelului Riviera?

— Vreți să spuneți că nu mi-am putut permite să mă alătur jucătorilor de clasă mondială de aici? Sau că, pur și simplu, mi-a plăcut mai mult acolo?

— Este exact ceea ce am vrut să spun. Și văd că n-are rost să umblu cu ocolșuri cu dumneata, domnule Farrar. Ești genul care spune lucrurilor pe nume.

Îl privi deschis în ochi, evaluându-l în felul în care și el o evalua pe ea.

— Ai ochi frumoși, spuse ea. Albaștri ca ai lui Tom al meu, doar că ai lui erau de un albastru mai nordic. Ca de gheață, ca să fiu corectă; pentru a se potrivi cu personalitatea lui glacială, spuneau unii. Totuși, cu mine nu a fost niciodată rece, însă numai eu l-am cunoscut pe *adevăratul* Tom. Era un om timid, știi, un singuratic, nu se simțea la largul lui cu colegii săi, cu excepția timpului pe care îl petrecea la lucru. Niciodată nu a fost genul care să proptească barul cu băieții după muncă, decât dacă discutau despre un caz, desigur. Cu toate că am sentimentul că nu ești un om timid, Jack, adăugă ea. Doar ceva din rezerva celor din New England, presupun. Oricum, nu mă deranjează că mă măsoară. Întotdeauna este bine să știi cu cine ai de-a face, în special în situații tulburi.

— Cine sunteți exact dumneavoastră, domnișoară Nightingale, în spatele acestei fațade de doamnă englezoaică drăguță? Întrebă Jack cu un zâmbet, iar Miss N gândea că zâmbetul era dintre acelea pe care majoritatea femeilor îl găseau prea seducător pentru propriul lor bine.

Jack o întrebă pe Miss N dacă i-ar plăcea o mică excursie cu barca, apoi se scuză că i se adresase cu „Miss N” și spuse că a auzit-o pe Lola numind-o astfel.

— Într-un fel se potrivește, adăugă el. Un fel de Agatha Christie, cu toată lumea adunată în bibliotecă spre a afla dacă majordomul a comis crima.

Miss N dădu capul pe spate și râse încântată.

— Este exact ce spunea Tom al meu. Îmi zicea că sunt o Miss Marples modernă. Cea originală, din cărți, la ea se referea. Nu pentru că avea dreptate, desigur, ci doar pentru că întotdeauna îmi bag nasul, și nu strică să faci asta atunci când cauți criminali. Este uimitor cum vorbesc oamenii: vecini, prieteni, barmani.

— Dar nu în cazul Lolei. Se pare că nimeni de pe aici nu vrea să vorbească și dacă știe ceva, sigur nu spune. Oricum, Miss N, ce ați zice

de o plimbare cu vasul în jurul portului? Este puțin de mers pe jos pentru că am lăsat barca la celălalt capăt al țărmului. Nu mi-ar fi plăcut să o văd înghesuită cu toți băieții ăștia mari, nu prea este stilul ei.

Miss N avea încredere în instinctele ei în privința lui Jack Farrar: hotărât, era mai bun decât părea la prima vedere. Desigur, își avea îndoielile ei la a doua vedere, când l-a zărit strângându-l pe blonda aceea sexy atât de tare, încât se temuse că ar putea să o lase fără corsajul acela mic, roșu.

— Cine este blonda? Întrebă ea cu zâmbetul afectat de regină. Prietena dumitale?

Jack îi aruncă o privire uimită, apoi mormăi:

— Răspunsul este Sugar, o *fostă*, cu toate că recunosc că doar de dată recentă.

— Ca de exemplu acum zece minute la Le Gorille? Trebuie să spun că ce-am văzut eu nu arăta defel a îmbrățișare-sărutare de rămas-bun.

— Și ce știți exact despre îmbrățișări-sărutări de rămas-bun? Începea să-l exaspereze și Miss N renunță, chiar dacă era important, pentru că dacă Jack Farrar urma să fie aproape de Lola, ea trebuia să-l examineze mai întâi. Nu mai era timp pentru alte „greșeli” în viața Lolei.

— Aici m-ai prins, tinere, spuse ea. Este adevărat că nu știu prea mult despre sărutările de rămas-bun, dar asta pentru că n-am avut parte niciodată de ele. Nu am avut niciodată prieteni, înțelegi. Tom a fost primul și singurul.

Vorbind despre Tom, își aminti cum stăteau amândoi în frumoasa grădină a casei lor așa cum făceau adeseori după cină, urmărind apusul soarelui. În seri ca acelea Tom era, în sfârșit, împăcat cu el însuși. Își scoteau pantofii și șosetele și își plimbau degetele prin iarbă, ceea ce, spunea Tom, foarte romantic din partea lui, într-un fel îl făcea să se simtă una cu pământul. Sau cel puțin o mică parte din el. Ea râdea de picioarele lui mari, măsura patruzeci și opt. Picioare potrivite pentru un polițist, îl tachina ea, făcându-l să râdă. El îmbrăca puloverul din lână tricotat de ea, care era preferatul său, spunea el, și îl purta pentru a se proteja de blestematul vânt de nord.

— Vântul acela va ucide lalelele și într-o zi mă va ucide pe mine, a spus el într-o seară de primăvară deosebit de rece.

— Să nu spui așa ceva, Tom, a strigat ea alarmată, incapabilă să suporte gândul că el ar putea muri chiar și dintr-o cauză atât de îndepărtată precum vântul englezesc de primăvară. Și el a sărutat-o repede pe obraz și i-a mulțumit că își făcea griji pentru el, dragă Mollie, dar niciun vânt rece nu mă va lua – nu atâta timp cât te am pe tine să-mi tricotezi pulovere și să-mi ții de cald în pat. Apoi i-a făcut cu ochiul și a întrebat-o: „Ce zici, fato? ”, făcând semn spre scara

îngustă cu trepte din lemn ce ducea spre dormitorul lor, zâmbindu-i.

Ea ar fi jurat că s-a făcut roșie ca sfecla, fiindcă întotdeauna era cam sfioasă în privința „acestor lucruri “. Sfioasă într-un fel în care Jack Farrar și splendida lui prietenă nu vor fi niciodată, în toată viața lor.

Dar Tom a învățat-o un lucru sau două despre sex și despre dragoste. Și, știind câte ceva despre sex, înțelegându-l cu adevărat ca pe un instinct primordial, i-a fost de ajutor și în „munca “ei de detectiv; cunoscând felul în care bărbații simt asta și ceea ce cred ei cu adevărat despre sex și despre femei, a aflat că, de cele mai multe ori „, dragostea “nici măcar nu intra în ecuație.

Sexul era sex. Tom spunea că el era singura formă primară motivantă în materie de crimă. Nimic altceva nu conta ca motiv, nici măcar banii. Și despre asta trebuia să discute ea cu Jack.

— Ce ziceți, Miss N, întrebă din nou Jack, iar ea reveni în prezent, surprinsă. Plimbare cu vaporul în jurul golfului? Adăugă el.

— Oh! O, desigur, spuse ea și zâmbi, un zâmbet foarte ștrengar, fiindcă mintea ei era încă în trecut, în pat cu Tom. Nu sunt făcută din porțelan Wedgwood, să știi, spuse ea în timp ce Jack o ajuta prea grijuliu să se urce în barcă. Detesta să fie considerată „bătrână “, când în sinea ei se simțea încă un pui de primăvară.

— Scuzați, spuse Jack. Apoi, exasperat: Între dumneavoastră și Lola, se pare că toată dimineața am spus „scuzați “.

O dată ieșiți din zona de acostare, Jack mări viteza. Plimbându-și o mână pe balustradă Miss N privea apa turcoaz limpede, bucurându-se de stropii reci de pe brațul său. În toți anii de când venea pe Coasta de Azur nu fusese niciodată *pe* apă, o privise doar de pe țărm. Acum se bucura.

Peste zgomotul făcut de mica ambarcațiune cu motor, ea strigă:

— Oricum, câți ani ai, Jack Farrar?

— A naibii treabă, zise el, aproape tot atât de englez ca Tom. Nu renunțați niciodată, așa-i?

— Soțul meu spunea că asta este una din cele mai bune trăsături ale mele. Găsea că Jack era într-adevăr un bărbat frumos, mai ales când râdea.

Erau acum lângă cuter și Jack opri motorul, așteptând ca barca să se stabilizeze. Apucă frânghia care trena în apă, legă barca și o asigură cu ceea ce Miss N spera să fie un puternic nod marinăresc.

— Am patruzeci și doi, Miss N, zise el, urcând la bordul cutterului. Destul de tânăr.

— Destul de tânăr pentru ce? Întrebă ea, inocentă ca un heruvim.

El râse atunci cu adevărat, dând capul pe spate încântat, și o ajută să urce la bord.

— Încep să cred că sunteți o doamnă foarte răutăcioasă. Iar

răspunsul este: suficient de tânăr pentru sex, dragoste și rock'n'roll – în această ordine.

— Ei, desigur, aş prefera să le inversez pe primele două, dar cel puțin ai inclus dragostea. Se așează pe o grămadă de frânghii făcute colac, cu picioarele în sandale strânse frumos sub ea. Își împinse ochelarii în sus pe nas, își suflecă mânecile, își îndreptă pălăria de soare și acceptă oferta lui Jack să bea ceva rece. O limonadă ar fi perfectă, mulțumesc, spuse ea.

— N-am limonadă. Coca, suc de portocale, Evian.

— Evian va fi grozav.

I-a plăcut faptul că i-a turnat apa în pahar și nu i-a dat sticla, așa cum fac mulți în zilele noastre. Contează manierele, ea întotdeauna le învăța pe fetele sale de la Queen Wilhelmina, și tot astfel și politetea; ele netezesc asperitățile vieții noastre, ne mențin civilizați.

— Acum, despre Lola, spuse ea. Sau, mai precis – despre Patrick. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ce crezi că i s-a întâmplat? A fugit cu o altă femeie și a părăsit-o pe Lola la nevoie? Necazuri cu banii? Sau este mort?

— Există un singur răspuns, spuse Jack. Este mort. O simt în oase.

— Ah! Și eu la fel. Și oasele mele nu mint. Și asta, dragul meu Jack, ne lasă cu dilema dacă Patrick a fost ucis. Și dacă a făcut-o Lola sau nu.

Jack sorbi o înghițitură mare de Stella Artois.

— Credeți că ea a făcut-o?

— Desigur că nu. Asta este o treabă din exterior și, ca să-ți spun adevărul, habar nu am de unde să încep căutarea lui Patrick sau a ucigașului său. Dar trebuie să existe un *motiv*. Indiferent cine l-a ucis pe Patrick, acela are ceva de câștigat. Asta nu este o crimă pasională sub impulsul momentului, este prea curată, prea ordonată, iar cadavrul a fost bine ascuns. I-au trebuit poliției șase luni numai pentru a găsi mașina, ceea ce mă face să cred că a fost de curând lăsată în garajul acela din Marsilia. Niciun Porsche argintiu nu stă într-o parcare publică, neobservat timp de șase luni, așa-i?

Jack aprobă din cap.

— Îl cunoșteam pe Patrick, desigur, adăugă ea. Vin la hotel de când s-a deschis. Întotdeauna venea și pleca. Frumos tip, cam dulceag, gen Don Juan. Și iubea mașina aia aproape tot atât de mult ca pe sine însuși. Acel Porsche îi dădea o imagine, o fațadă pe care o arăta lumii. Acela *era* Patrick. Sau cel puțin el credea că este.

— Prin urmare, mașina dispare, Patrick dispare, mașina apare... ce urmează?

Miss N ridică privirea spre el din spatele ochelarilor Queen Elizabeth.

— Ce crezi?

Jack privi peste întinderea de apă albastră strălucitoare spre Hotelul Riviera. Atât de frumos, atât de liniștit, un loc unde un bărbat putea să se desfășoare și să lase în urmă grijile cotidiene, hrănit de o femeie cu părul precum caramela, pe nume Lola.

— Eu cred că Lola ar putea fi în primejdie, zise el încet. Simt și asta în oase.

Miss N aprobă.

— Mă tem că ai dreptate, spuse ea, dar se mai gândea și că ar fi tare bine pentru Lola să aibă un bărbat prin preajmă în casă. În special unul ca Jack Farrar. O fată n-ar putea pretinde un bodyguard mai bun, zise ea.

Sprâncenele lui Jack se ridicară.

— Eu?

— Cine altcineva? Ea zâmbi. Și îți mulțumesc că te-ai oferit, adăugă ea, lăsându-l cu desăvârșire uluit și oarecum împovărat de responsabilitatea pentru siguranța Lolei Laforêt.

Lola

Miss N s-a aranjat să-l întâlnească pe Jack Farrar pentru o „conferință” și băutură, aici, la hotel, la orele șase și jumătate, dar eu mă temeam să privesc ceasul care bătea minutele, pentru că asta însemna că în curând voi fi nevoită să înfrunt realitatea și într-un fel știam că nu va fi bine.

Umblam încoace și încolo în bucătărie, fără speranță. Nadine mi-a aruncat o privire scrutătoare și a spus în franceză:

— Oare devine o obișnuință această tristețe? Pentru că este foarte nepotrivită.

— Mă doare capul, am spus. Așa că ea a înmuiat o cârpă în apă cu gheață, m-a așezat pe un scaun și mi-a pus cârpa peste ochi. Era atât de rece, încât am țipat la ea și am auzit-o râzând.

— Ține-ți nervii în frâu, Lola, a spus ea, nu este momentul să te prăbușești. Trebuie să pregătim cina. Și apoi adăugă scurt: Patrick nu merită să plângi.

Așa că mi-am adunat iar forțele și m-am relaxat pregătind cina.

Eram într-o frenezie a gătitului, zdrobind părerea mea despre detectivul Mercier în mojar împreună cu tapenade, acel amestec de măsline, anșoa, ton, capere și ulei pe care mai târziu o voi servi la băuturi. După aceea am pus un lot de roșii de Roma tăiate în jumătăți peste care am adăugat un pic de usturoi și cimbru, sare și piper și le-am băgat în cuptor la foc mic pentru a căpăta dulceața zahărului, urmând a fi servite cu o crenguță de rozmarin.

Marit curăța peștii Saint-Pierre, pe care îi voi pregăti cu puțin unt și îi voi servi cu un sos aromat cu vin și verdețuri proaspete. Și înainte de a mă întreba, da, ca majoritatea bucătarilor francezi, folosesc smântână și unt. Oricine vine să viziteze Hotelul Riviera trebuie să-și lase deoparte temerile de la oraș pentru un timp și să se bucure; la urma urmei, nu te îngrași cu kilograme doar în două săptămâni. Și-apoi, așa este în vacanță.

Jean-Paul, mișcându-se și el o dată în viață repede, curăța fructele și legumele aduse la ușa noastră, ca în fiecare dimineață, de un *maraîcher* local, un zarzavagiu. Erau morcovi subțiri, cu mici smocuri verzi în vârf; ridichi albe, crocante când mușcai din ele; conopide mici, cremoase; dovlecei de mărimea degetului meu mic; fasole mică fragedă. Un teanc de verdețuri pentru salate își aștepta rândul, plus ingredientele pentru vinegretă: ulei de măsline de la domnul Alziari din Nisa – după părerea mea, pur și simplu cel mai bun; oțet din

șampanie de la Reims; muștar de Dijon; sare din mare; și boabe de piper din Maroc – cât îmi place aroma lor când sunt pisate! Adăugați un cățel de usturoi local vinețiu și un pic de zahăr. Amestecați energic până când se obține o emulsie – și aveți o salată grozavă.

Trebuia să mă mișc mereu, să muncesc continuu; nu-mi puteam permite să mă gândesc la Patrick. Am pus Barry White la CD-player și am mărit volumul. Cu un cuțit, am ciopârțit un picior de miel, apoi m-am apucat de pregătirea desertului.

Un *clafoutis* va fi specialitatea mea din seara asta, cea mai ușoară și cea mai gustoasă dintre „budinci “. Un aluat simplu, făcut din făină, ouă, zahar, smântână și cireșe sau alte fructe așezate pe fundul unui vas de Iena, o spumă de cireșe, zahăr pudră, apoi aluatul turnat deasupra, plus mai multe bucățele de unt și o altă pudră de zahar. Apoi totul se coace la cuptor la 400 de grade, circa douăzeci și cinci de minute. Cel mai bine este să se servească caldă, când aluatul este pufos, iar cireșele pocnesc în gură ca niște bombițe gustoase.

Am ieșit afară și am cules smochine din propriii pomi. Erau coapte și dulci și le voi servi simplu, cu șerbet de zemeră și un strop de rachie de zmeură.

M-am învățat prin bucătărie, punând laolaltă prăjiturelele de ciocolată, ștergând suprafețele de gresie, controlând mersul treburilor. În cele din urmă am ieșit pe terasă să respir.

Mă plimbam cu brațele strânse la piept, capul plecat, nici măcar nu mă uitam la priveliște, cel puțin nu la început, apoi privirea mi-a alunecat în lături. Cuterul se legăna ușor la ancoră, fără vreun semn de viață la bord. Mă gândeam la Bărbatul Gol, alias Jack Farrar, și la Blonda lui sculpturală făcându-și siesta împreună și am simțit o durere surprinzătoare, ceva ce bănuiam că era gelozie. Apoi mi-am spus că, desigur, nu puteam fi *geloasă*, de-abia îl cunoșteam pe bărbat, îi invidiam doar stilul de viață liber de griji, asta-i tot.

S-a auzit un zgomot familiar în timp ce Scramble apărea de după colț. Am prins-o în brațe, sărutându-i genele mătăsoase, iar ea mi-a cârâit la ureche o mică melodie de găină. *Te iubesc*, creatură ciudată, am spus eu, netezindu-i penele la loc. M-a privit dintr-o parte din nou, ca păsările, și eu m-am întrebat încă o dată dacă era exagerat și cred că privirea aceea însemna: *Și eu te iubesc?*

Vocea profundă a lui Barry White răsuna pe terasă. Oare era sexy bărbatul acela sau ce? Mă întrebam dacă Jack Farrar putea să-l audă pe Barry cântând despre dragoste și cum „niciodată nu te voi părăsi, iubito “. O, pentru un bărbat ca Barry, am oftat eu, exact când cuplul meu în luna de miere, perechea cu părul de aur, perechea de turturele apărău pe terasă.

— Ești bine, Lola? Întrebă domnul Lună de Miere.

— Desigur, noi știm ce se întâmplă, adăugă compătimitor doamna

Lună de Miere. Toată lumea știe. Doar că nu ne place să pomenim de asta. Dar văd că ești supărată. Sunt, vreau să spun, știi... *vești rele*?

— Nu genul acela de vești rele, am spus. Doar vești rele în general.

Brațul domnului Lună de Miere s-a strâns în jurul umerilor mei.

— Lola, tatăl meu este avocat. El are asociați la Paris și la Avignon. O mulțime de englezi au cumpărat proprietăți în Franța și mereu au probleme, așa încât el cunoaște multe despre felul în care funcționează lucrurile aici. Dacă ai nevoie de ajutor juridic, el este omul tău.

Ei erau atât de drăguți, atât de grijulii și atât de devotați în sprijinul lor! Le-am mulțumit, gândindu-mă pentru a doua oară în ziua aceea cât eram de norocoasă să descopăr că am prieteni și nu sunt singură. Apoi mi-am amintit.

— Nu trebuia să plecați acasă astăzi?

— Desigur, dar ne simțim atât de bine, încât am hotărât să stăm încă o săptămână, zise domnul Lună de Miere. Nadine ne-a spus că este în ordine și că ne putem păstra camera. Sper că și dumneata ești de acord, adăugă el.

— De acord? Este minunat, am spus. Asta cere șampanie. Îl voi trimite pe Jean-Paul cu șampanie.

M-am întors repede în bucătărie. Totul era imaculat, toate erau la locul lor, totul strălucea, în deplin contrast cu căsuța mea veșnic dezordonată, acolo unde mă duceam acum, cu buchetele de flori amestecate îngrămădite în vase și crengile și frunzele pe care le-am cules în timpul plimbărilor mele aruncate pe șemineu. Mirosul de parfum vărsat îmbibase dormitorul și îmbrăcămintea din ajun zăcea acolo unde o lăsasem când m-am dezbrăcat. O pereche de sandale era împinsă sub pat, draperiile din lamé auriu coborâte, iar lumânările gardenia arseseră de tot. Am oftat cu regret. Era metafora perfectă pentru viața mea: hotelul, bucătăria mea. Perfecte. Căsuța mea, viața mea personală. O harababura.

Mi-am spus hotărât că trebuie să mă adun. Trebuie să mă duc să mă tund, să-mi fac pedichiura, să-mi cumpăr niște lucruri noi de îmbrăcat. Dar atunci am găsit aceeași veche scuză: sunt prea ocupată, pur și simplu nu am timp.

Stăteam sub duș, cu fața ridicată spre apa rece, spălându-mi temerile. Mă gândeam că asta a fost una din cele mai ciudate zile din viața mea. Dar era pe punctul de a deveni și mai ciudată.

Era după-amiază devreme și eram îmbrăcată în costumul meu leotard negru pentru a încerca câteva vagi exerciții cu scopul zadarnic de a repune totul la locul unde obișnuia să fie, inclusiv mintea mea. Jur că am auzit cum mi-a trosnit coloana. Probabil din lipsă de utilizare, mi-am zis, neconsolată, de vreme ce urma să rămân fără coloană oricum. Dar apoi am auzit limpede că cineva venea pe jos pe potecă. Pași ușori. Mi-am șters transpirația de pe frunte cu un prosop și m-am dus să întâmpin persoana, indiferent cine era ea.

Nu o văzusem niciodată pe femeia de pe veranda din față, dar ea știa foarte bine cine eram eu.

— Lola, spuse ea, zâmbind. În sfârșit, ne-am întâlnit.

— Da? Am zis eu uimită.

Avea vreo patruzeci și ceva de ani, frumoasă, mignonă cu rotunjimi, dar totuși subțire, cu o coamă lungă de păr negru și ochi alungiți de culoare turcoaz. Tocmai mă gândeam că ochii erau atât de strălucitori, încât trebuie să fie lentile de contact, când ea întrebă:

— Pot să-ți spun Lola, nu-i așa? La urma urmei, simt că parcă te cunosc deja.

— Da? Am spus eu, din nou uimită.

— Datorită lui Patrick, zise ea. Vechiul meu prieten.

Încercând să descopăr de ce accentul fusese pus pe *prieten*, am invitat-o să intre. Se părea că nu există altă alegere; evident, venise să mă vadă.

— Scuză dezordinea, am spus, aranjând la repezeală pernele și făcându-i semn să se așeze în cel mai bun fotoliu.

— Mulțumesc. Accentul ei era prea fermecător francez pentru a-i rezista; chiar și un mulțumesc suna dulce, din gât, sexy. Vai, Patrick, nu încă una, mă gândeam eu, cu sentimental acela familiar că mă lasă inima. Am întrebat-o dacă dorește ceai cu gheață, Coca dietetică, apă? Era atât de cald în după-amiaza asta.

— Ar fi minunat un ceai rece, spuse ea, măsurându-mă îndelung pe sub gene. Dar mai întâi trebuie să mă prezint. Sunt Giselle Castille, o veche prietenă a lui Patrick. El a fost cavaler de onoare la nunta mea, deși, desigur, acum sunt văduvă. Patrick și cu mine ne cunoaștem din copilărie. Ochii săi turcoaz mă țintuiră. Dar, firește, Patrick ți-a pomenit de mine, nu? Prietenia noastră este atât de îndelungată.

Conștientă deodată că eram înfierbântată și transpirată și pe jumătate dezbrăcată, am tras leotardul de pe fund și repede am înfășurat un prosop în jurul taliei, dorind ca această femeie strălucitoare să iasă din viața mea și dorind ca în cazul în care femeile

lui Patrick aveau să vină în vizită, cel puțin să fiu avertizată și să arăt cât mai bine. *Madame* Giselle Castille era o concurentă redutabilă: sexy, mondenă, fermecătoare.

— Patrick nu a pomenit de tine, i-am răspuns, dar el a cunoscut atât de mulți oameni. Nu am spus „atât de multe femei“, dar Giselle a zâmbit. Ea știa la ce mă refer.

— Ah, spuse ea, dar vezi, așa sunt bărbații de tipul lui Patrick, *ma chère*. Libertatea este pentru ei *raison d'être*, ei sunt precum păsările migratoare, zburând dintr-o țară în alta, după vreme și femei frumoase. Dar sunt sigură că nu este nevoie să-ți spun asta.

Am inspirat adânc, m-am scuzat și m-am dus să aduc ceaiul cu gheață. Mâinile îmi tremurau când am luat vasul cu gheață din frigider și l-am pus pe tavă. Am tranșat o lămâie, reușind să mă tai la un deget, am pus și o zaharniță, pahare înalte și linguri cu coada lungă, apoi am dus tava în mica mea cameră de zi.

Giselle Castille examina fotografiile de pe consola din spatele sofalei: fotografii de familie cu mine când eram tânără, cu tatăl meu, cu câinii noștri și cu calul meu într-o perioadă când tatăl meu avea o fermă și o situație financiară bună – spre deosebire de cele proaste, când ne mutam înapoi într-un apartament din suburbiile din Los Angeles.

Giselle ținea o fotografie a lui Patrick luată de aproape, făcută de mine într-o zi cețoasă, în grădinile marelui chateau din Burgundia unde petrecusem noaptea. Mijise ochii într-un zâmbet, iar părul era răvășit de vânt, și arăta atât de frumos încât puteai să mori.

— Spune-mi, *madame* Castille, am zis eu, punând tava pe masă și turnând ceaiul. De ce ar trebui să te cunosc? Și de ce te afli aici?

— Trebuie să-mi spui Giselle.

A pus la loc fotografia lui Patrick și s-a așezat din nou în fotoliu. I-am oferit lămâie, a acceptat-o, și zahăr pe care nu l-a acceptat.

— Am venit în cele din urmă să te văd pentru că am auzit zvonuri că poliția te suspectează că ai fi implicată în dispariția lui Patrick. Știu cât de supărată trebuie să fii și, ca prietenă a lui Patrick, sunt aici pentru a-mi oferi ajutorul. Dacă este ceva ce pot face pentru tine, orice, Lola, vreau să-mi spui. Un prieten este întotdeauna un prieten, iar pentru mine aceasta se extinde și la soția lui Patrick.

Nu eram sigură că pot crede așa ceva, dar pentru ce altceva ar fi venit ea aici?

— Îți mulțumesc pentru gândul bun, am spus, dar nu prea poate face nimeni nimic. Nu știu unde se află Patrick, și nici poliția nu știe.

— Ei au găsit totuși mașina, zise ea, luându-mă prin surprindere. Nu știam cum deveniseră publice problemele poliției, dar era evident că viața mea era acum subiect de bârfă și speculație locală.

Giselle amesteca ceaiul încet. Mâinile sale lungi, deli cate aveau

culoarea smântânii, unghiile scurte erau vopsite cu lac roșu închis. Îmbrăcată în pantaloni creație Pucci, sandale cu pietre colorate și un corsaj turcoaz strâmt, care se asorta cu culoarea ochilor săi, era o femeie care plăcea tuturor bărbaților, dacă exista așa ceva, cu o privire languroasă și o sexualitate stăpânită pe care franțuzoaicele par să o dobândească fără niciun efort.

— Îl cunosc pe Patrick de când eram copii, zise ea. S-ar putea spune că am crescut împreună.

Mă arătam interesată. Nu mai întâlnisem vreodată pe cineva care să-l fi cunoscut pe Patrick din copilărie.

— Locuiam în Marsilia, spuse Giselle. Familiile noastre se ocupau de pescuit: familia lui Patrick prindea pește, a mea cumpăra peștele pentru a-l vinde restaurantelor sau a-l prelucra, a-l congela și a-l expedia în întreaga Franță și în mare parte din Europa. Familia mea era bogată, a lui Patrick nu era tocmai săracă, dar nu de aceeași categorie.

Lingurița de argint cu coadă lungă scotea un clinchet când se lovea de gheața din pahar în timp ce ea amesteca din nou ceaiul, un sunet delicat, de vară, de genul celui pe care l-ai putea asocia cu două femei care își împărtășesc secrete despre iubirii lor într-o după-amiază toridă.

— Patrick și cu mine am frecventat aceleași școli, apoi universitatea din Grenoble, deși el nu a păstrat ritmul. Eu am plecat să locuiesc la Paris, iar Patrick trăia oriunde în lume unde se trăia ușor și erau femei frumoase și jocuri de noroc disponibile. Din când în când ne vedeam, de obicei la Paris, iar vara, aici, la vila mea de pe dealurile de deasupra orașului Cannes. Patrick venea să stea și hoinăream împreună, cum s-ar spune. Mă privi din nou pe sub gene, culoarea ochilor ei șocându-mă cu strălucirea aceea rece. Noi întotdeauna am fost... prieteni buni... spuse ea cu o voce ca un tors de pisică. *Întotdeauna. Și acum, ma chère Lola, sunt aici ca prietenă a ta.*

— Da? Am zis eu.

Îmi aruncă din nou privirea aceea dură.

— Patrick mi-a povestit despre problemele lui, știi. Și tu poți să vorbești liber cu mine. Voi face tot ce pot pentru a te sfătui.

— Ei bine, îți mulțumesc, am spus eu, pentru că era oaspetele meu și „prietină bună” a lui Patrick și nu puteam să o poftesc chiar să plece și să dispară din viața mea înainte de a apuca să intre în ea.

— Desigur, i-am împrumutat bani lui Patrick, adăugă deodată Giselle. O mulțime de bani. Nu știu dacă tu știi asta, dar Patrick se afla în mare dificultate financiară. Datorii la joc. Au existat... Ea ezită. Au existat amenințări...

— Amenințări? Ce fel de amenințări? Am întrebat, șocată. Poate că ar trebui să spui la poliție aceste lucruri.

Ea a ridicat din umeri.

— Poliția deja este la curent cu problemele lui Patrick. Dar nu fi îngrijorată, Lola, toarse ea din nou, nu *te* voi urmări pentru bani. Mă privi lung. Cu toate că, din punct de vedere legal, aş putea, desigur. Ea privi în jur. Și presupun că această bucățică de pământ cu așa-numitul hotel valorează destul.

Era oare o amenințare ascunsă în spatele acestor cuvinte? Mă întrebam, în timp ce Giselle se ridica, fără să se atingă de ceai.

— Există chitanțe semnate pentru acele împrumuturi? Am întrebat îngrijorată acum în privința hotelului meu iubit.

— Nu a fost nevoie de chitanțe și semnături între Patrick și mine, spuse ea cu un mic zâmbet felin, dar fii încredințată că am alte dovezi.

Scoase o carte de vizită din poșeta scumpă și mi-o înmână.

— Aici este numărul meu, spuse ea, sună-mă oricând. Telefonează-mă dacă ai vreo veste de la Patrick.

Am condus-o până la ușă. A întins mâna și eu i-am strâns-o. Era rece ca într-o zi de iarnă.

— Și, desigur, zise Giselle, încă nu știm unde este Patrick. Sau măcar *dacă* el este, adăugă ea, trimițându-mi un fior în inimă.

Am urmărit-o coborând poteca, pășind ușor ca o panteră, părul său lung și negru balansându-se în ritm cu șoldurile. Patrick, mizerabile, am gândit eu. Oriunde m-aș duce în lume, vor exista femei ca asta „, vechi prietene „, venind să-mi dea de știre despre tine – mort sau viu.

Mi-am scos-o pe Giselle Castille din minte și am făcut un efort în privința aspectului meu în seara aceea, deși nu era pentru ochii albaștri ai lui Jack Farrar. Sau dacă era, atunci eu nu recunoșteam. Oricum, părul meu strălucea proaspăt spălat, uscat la soare, și m-am îmbrăcat cu lenjeria mea cea mai bună din dantelă, pur și simplu din respect de sine și fără nicio legătură cu Bărbatul Gol. Purtam o rochie de culoarea caisei care fâlfâia, fermecător speram eu, pe lângă genunchii mei, deși privindu-mă în oglindă aveam bănuiala că genunchii nu reprezintă cea mai îmbietoare trăsătură a mea. Dar care genunchi sunt? Trebuie să ai încredere în aceste probleme, mi-am spus eu, privind în sus și aplicând rimel pe gene. M-am privit din nou cu îndoială. Poate ar fi trebuit să pun negru în loc de brun.

M-am întors, exasperată. Asta sunt eu și va trebui să mă împac cu ideea. M-am parfumat pe gât cu Tendre Poison al lui Dior, cumpărat pentru că mi-a plăcut flaconul din sticlă verde, dar acum îmi plăcea și mirosul ușor ca o adiere. Mi-am corectat lacul cojit de pe unghii, mi-am promis o pedichiură în ziua următoare și am strecurat picioarele cu etichete prea lungi în sandalele cu barete bronz pe care le-am cumpărat la soldurile de la sfârșit de sezon, care, apropo, întotdeauna sunt nemaipomenite la Saint-Tropez după plecarea turiștilor și când hotelurile încep să se închidă. Am probat cu grijă tocurile înalte de șapte centimetri, întrebându-mă dacă ele sunt o greșală dar erau atât de frumoase și reduse aproape la preț de nimic, încât n-am rezistat.

Nu-mi aminteam ca îmbrăcatul să fie o muncă atât de grea, dar poate fiindcă nu am făcut-o de multă vreme. Am aruncat o ultimă privire și am hotărât că merge. Și apoi, trebuia să fiu în bucătărie acum cincisprezece minute, sau să servesc băuturile și să le spun oaspeților ce meniu vor avea în seara asta și să-i întreb cum și-au petrecut ziua. M-am îndreptat spre ușă, gândindu-mă cât de surprinși vor fi când mă vor vedea; de obicei mă prezentam în albul bucătarului sau, cel mult, în tricou și pantaloni.

M-am oprit cu mâna pe clanță, gândindu-mă la treaba asta. Poate că am exagerat. Jack Farrar venea pentru a discuta despre Patrick, nu pentru a mă vedea pe *mine*.

Am alergat înapoi în dormitor, am scos rochia și sandalele, mi-am pus obișnuitul meu tricou Hotel Riviera și pantalonii, am încălțat sandalele mele confortabile și mi-am scuturat părul din neobișnuita lui orânduială. Fără altă privire în oglindă, m-am îndreptat ferm spre locul meu de drept în această lume. *Bucătăria mea*.

Afară, pe terasă, Jean-Paul pune bolurile cu măsline și crudități,

iar domnișoara Nightingale era deja la masa ei, sorbind pastis. Am admirat rochia ei albastru cu alb și i-am spus că arată ca un porțelan de Wedgwood, iar ea a râs și mi-a făcut conspirativ cu ochiul când am trecut pe lângă ea. Am aruncat pe furiș o privire rapidă spre Câine Rău. Nicio mișcare acolo. Dar era numai șase și cincisprezece minute. Prea devreme pentru Bărbatul Gol.

Le-am verificat pe Nadine și pe Marit în bucătărie, apoi am așezat pe platouri bruschetta de tomate și le-am garnisit cu crenguțe de rozmarin tăiate din tufișurile din fața ferestrei de la bucătărie. Am pus pasta tapenade în boluri mici și am aranjat coșulețele cu diferite feluri de pâine. Am controlat smochinele; am controlat peștele; am verificat carnea de miel și salata, și *clafoutis-ul*; apoi m-am dus înapoi afară să-i văd pe oaspeți.

Spre surprinderea mea, domnul Falcon conversa cu domnișoara Nightingale. Probabil că ea l-a luat prin surprindere când el se îndrepta spre masa lui.

— Aveți o mașinărie minunată acolo, afară, domnule Falcon, am auzit-o spunând.

— Ăă, mulțumesc, doamnă. Îmi place și mie, răspunse el.

— Soțul meu avea o Harley. Turcoaz. O culoare ciudată pentru un detectiv de la Scotland Yard, nu credeți?

Falcon și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, evident stânjenit.

— Ăă, da, doamnă. Presupun că da.

— Totuși, o mașină puternică se potrivește unui bărbat puternic, întotdeauna am spus asta. Miss N a înclinat capul pe o parte, zâmbindu-i, dar el dădea deja să se îndepărteze.

— Da. Bine, sunt sigur că aveți dreptate, doamnă.

— Sunt domnișoara Nightingale, domnule Falcon, strigă ea în urma lui. Și mi-a făcut și mie plăcere să vă cunosc.

Dar el se și grăbea spre o masă din capătul terasei, cât mai departe de ea.

— Vai, Miss N, cred că l-ați speriat și l-ați gonit pe domnul Falcon, am spus, punând tapenade și bruschetta pe masa ei.

— Am crezut doar că voi sparge gheața, a spus ea, senină. Să văd cum este el cu adevărat sub fațada aceea de tip dur.

— Și ați reușit?

— Exact cum am gândit, este periculos. Luă o măslină. Întrebarea este ce face el exact aici? Este clar că Hotelul Riviera nu este locul unde și-ar dori să fie. În mod logic, draga mea Lola, trebuie să fie ceva în legătură cu Patrick.

Deodată mi s-au tăiat picioarele și m-am așezat pe un scaun lângă ea.

— Dar ce? Am spus, exact când Jack Farrar dădea colțul spre

terasă.

Mă uitam la blugii vechi, decolorați, de pe corpul ferm, slab, cămașa albă șifonată, cu mânecile suflecate. Evident că îmbrăcămintea nu fusese călcată pe cuter, deși *era* spălată. Am remarcat de asemenea luciul sănătos al pielii sale bronzate, sau poate era doar bătută de vânturi spre acel auriu cald. Avea fața lungă, bărbie pătrată, iar ochii săi albaștri se asortau cu pantalonii și aveau același fel de încrețituri ca și cămașa. Părul lui castaniu era tuns scurt și arăta de parcă s-ar fi tuns singur. Nasul era ceea ce puteai numi pozitiv, puțin accidentat, un pic încovoiat. Avea o gură zâmbitoare și cei mai buni dinți pe care i-am văzut vreodată. Arăta prea bine pentru a fi adevărat.

M-am bucurat că mi-am schimbat îmbrăcămintea; categoric ar fi arătat ca și când mi-aș fi dat prea multă osteneală. Și îmi dădusem. Și nu trebuia.

— Domnișoară Nightingale, Lola. Jack Farrar făcu o mică plecăciune nostimă. Se uită lung la mine. Arăți mai bine.

— Aproape umană, vrei să spui, am replicat eu, în defensivă în privința rimelului și a rujului și pentru că el ar fi putut crede că am făcut-o special pentru el.

El zâmbi.

— Aproape.

— Vin? Am întrebat.

— Vin este perfect, mulțumesc.

De data asta am servit o sticlă din propria vie, de după colț și din sus, de pe deal. Nu până la nivelul celui din Cuvée Paul Signac, poate, dar foarte catifelat și băubil. Jack a dat din cap aprobator, ceea ce mi-a plăcut mai mult decât socoteam că ar trebui.

— Arăți bine în seara asta, domnule Farrar, spuse Miss N, iar eu am prins nota de aprobare din vocea ei, ceea ce însemna că ea aprecia că Jack este în ordine.

— Miss N îl suspectează pe unul din oaspeții mei, am spus. Bărbatul care stă în capătul îndepărtat al terasei.

Jack și-a sucit gâtul și s-a uitat pe furiș.

— L-am remarcat aseară, a zis el. Cred că îl cunosc de undeva, dar nu reușesc să-l plasez. Arată de parcă ar dori să fie oriunde, dar nu aici, adăugă el.

— Motocicleta Harley din față este a lui, spuse Miss N într-o șoaptă conspirativă. Apoi se aplecă, apropiindu-se: I-am spus Lolei de când l-am văzut prima dată că domnul Falcon este un om primejdios.

L-am privit toți pe Falcon stând cu spatele spre priveriște, bând whisky și mestecând bruschetta din tomate dulci de parcă erau alune

servite în avion. Măinile sale erau mari și pale, cu smocuri de păr negru pe degete. Ca un fel de gânganie târătoare, m-am gândit, cutremurându-mă. În plus, era clădit ca un taur: gât gros, umeri puternici, brațe lungi.

— Brutal, m-am trezit vorbind și eu în șoaptă, deși el era prea departe pentru a auzi.

— Evident, te urmărește, spuse domnișoara Nightingale. Altminteri de ce ar fi aici la Hotelul Riviera? Și cum am spus, pariez că are legătură cu Patrick.

— Și eu pariez pe instinctele dumneavoastră, Miss N, încuviință Jack. Nu pot găsi un alt motiv pentru care un astfel de bărbat ar fi aici. A privit spre mine. Ți-a spus ceva?

— A cerut doar o cameră – *cea mai bună* cameră pe care o avem – și a comandat mâncare. Nimic altceva – mă ignoră. De fapt, ne ignoră pe toți, cu toate că face plimbări frecvente pe proprietate. Admiră grădinile, presupun.

— Bărbatul ăsta nu este grădinar, zise Miss N.

Urmăream mișcarea gâtului bronzat al lui Jack în timp ce el înghițea vinul rosé rece. Mi-am spus nervoasă că ar fi mai bine să ies din dispoziția asta senzuală; doar pentru că nu mai fusesem cu un bărbat de vreo doi ani, nici măcar *aproape* de unul, ca să spun adevărul, nu însemna să mă fac praf când apare primul străin atrăgător. Și apoi, mai era în continuare problema cu Patrick.

— Am verificat cu un vechi prieten din Marsilia, spuse Jack. Am ridicat sprâncenele, surprinsă că el cunoștea pe cineva acolo. Întâlnești o mulțime de oameni în fraternitatea marinărească, a adăugat el. Un prieten în fiecare port, știți cum se spune. Oricum, acest tip este un fost polițist care face o mică investigație particulară, bine orchestrată, pe aici. El a fost de acord să-și folosească contactele, să afle ce poate despre Porsche – unde se află garajul, în ce stare era autoturismul – și ce crede poliția că s-a întâmplat cu Patrick.

M-a privit din nou cu privirea aceea lungă, calculată, apoi, brusc și la obiect, a spus:

— Știți că asta ar putea însemna că Patrick este mort.

M-am uitat fix în jos spre mâinile mele. Nu știam dacă pot face față. Nu puteam suporta să știu că necredinciosul, frumosul Patrick era mort.

— *Închiderea*, spuse Miss N cu fermitate. Așa spun americanii.

Am umplut din nou paharele cu vin cu o mână tremurândă și l-am rugat pe Jean-Paul să mai aducă o sticlă, apoi le-am povestit despre vizitatoarea mea de după-amiază, vechea prietenă a lui Patrick, Giselle Castille.

— Iubita de multă vreme a lui Patrick, spuse Jack, pricepând imediat.

— Și fără îndoială că este geloasă, a adăugat Miss N.

— Știai ceva despre datorii la joc? Întrebă Jack.

— Doar că se părea că nu aveam niciodată bani, dar știți, ăsta este un hotel mic, care nu aduce cine știe ce beneficii.

— Este „munca cu dragoste” a Lolei, explică Miss N. Și evident jocurile de noroc erau partea lui Patrick. Destul de rău ca „băieții” să fie pe urmele lui, dacă este să o credem pe *madame Castille*.

— O cred, am spus eu, deodată sigură. L-am cunoscut pe Patrick în Las Vegas. Mereu era acolo. Sigur, el era un jucător.

— Și un perdant, adăugă Jack încet.

Chiar atunci Red Shoup apărui pe terasă. Ca întotdeauna, arăta armonios într-un fel în care eu nu aș putea spera niciodată să fiu, cu o rochie de mătase corai, cu un șal fin pashmina de culoare verde-agată, aruncat în jurul umerilor spre a o proteja de briza care căpătase un tăiș autumnal.

— *Bonsoir, mes amis*, spuse ea. Și cum te simți în seara asta, Lola?

Am spus că sunt bine, iar ea și-a îndreptat zâmbetul spre Jack. Am făcut prezentările, apoi a sosit Jerry Shoup și ei au rămas să bea vin cu noi, povestindu-ne despre cum și-au petrecut ziua.

I-am părăsit și m-am dus să controlez iar bucătăria, salutându-i în trecere pe Budgie Lampson și pe băieți. Mi-am dat seama cu durere că sezonul se apropia de sfârșit și în curând toți oaspeții mei vor fi plecați. Mă întrebam ce voi face după plecarea lor, iar eu voi rămâne singură aici, cu problemele și poliția pe urmele mele, și cu datorii la joc, și cu misteriosul domn Falcon stând la pândă n spate. M-am cutremurat numai gândindu-mă la asta.

— Trece o fantomă peste mormântul tău, spuse veselă Budgie, apoi se bătu cu palma peste gură. Vai, din nou am spus ce nu trebuia.

Am râs, pentru că, cu pământul ei creț de păr blond și ochii albaștrii de bebeluș, arăta exact ca o fetiță pusă pe șotii.

— Este în ordine. Și oricum, nu era chiar o fantomă, era doar un vânt rece care suflă. Mă face să mă gândesc că toamna vine prea curând.

— Nu suficient de curând, spuse ea cu părere de rău. Atunci, acești mici indivizi se vor duce înapoi la școală, iar eu voi fi eliberată. Înseamnă înapoi la Londra pentru mine și înapoi la frig și zăpadă presupun. O, Doamne, îmi va fi dor de locul acesta. Și de tine, Lola, desigur. Ea mă bătea pe braț încurajator tocmai când Jean-Paul a sosit cu orangina pentru băieții care ajunseseră deja la jumătatea farfuriei cu bruschetta.

Apoi au sosit adorabilii mei Luna de Miere, ea strălucind pur și simplu, iar el viguros și cu obraji rozalii și părul blond, cu ochi cenușii, blânzi în spatele ochelarilor fără ramă. Eram atât de bucuroasă că au mai rămas, chiar dacă ne-au spus că le va distruge

bugetul pe tot anul, dar ei considerau că merită. I-am așezat, l-am trimis pe Jean-Paul cu meniul, apoi m-am întors la Miss N, și la Jack, și la familia Shoup. Toți discutau despre misteriosul domn Falcon și, presupun, despre mine și Patrick.

Am stat o clipă acolo, gândindu-mă că nimeni nu ar depista siniștrii curenți subterani doar privind-ne. Ar vedea doar un grup fericit de oameni pe o terasă înflorită, cu vedere spre Mediterana albastră, într-o splendidă seară de septembrie. Și aceștia eram noi, am gândit, deodată simțindu-mă mai bine. Noaptea trecută ajunsesem la fund cu detectivul Mercier și m-am dus din nou la fund în dimineața asta, la piață. Dar acum am simțit brusc o ușurare. Începeam să urc din nou la suprafață.

— *Madame* Laforêt? Nu-l auzisem pe bărbat venind și nici ceilalți nu l-au auzit. Un individ scund, blond, palid, cu pasul ușor; fără bronzul turistului din Saint-Tropez. Mă privea din spatele ochelarilor cu rame de aur ca o mică pasăre cu ochi sfredelitori.

Toți s-au întors ca să se uite. Chiar și domnul Falcon s-a oprit din mestecat bruschetta, părând interesat.

— Eu sunt *madame* Laforêt, am spus.

— Iar eu sunt *Maître* Dumas. Sunt avocat din Paris și îl reprezint pe clientul meu, domnul Laurent Solis.

Liniștea de pe terasă era palpabilă. Precum Onassis și Safra, Solis era un nume de luat în seamă. Am privit uimită la *Maître* Dumas.

— Trebuie să vă informez, *madame* Laforêt, spuse el solemn, că *monsieur* Solis vă acționează în justiție în problema proprietății Hotelului Riviera.

Omul scoase un document legat cu panglică roz juridică și cu o mulțime de ștampile roșii cu aspect oficial. Împietrită, am întins mâna și am luat documentul.

— Iată cartea mea de vizită, doamnă. Dacă doriți să mă contactați, așa cum sunt sigur că o veți face, mă găsiți la Hotelul Martinez. S-a holbat la mine îndelung prin ochelarii mici. *Eh bien*, vă spun bună seara, *madame* Laforêt, zise el cu o mică înclinare a capului: Și permiteți-mi să vă urez tuturor *bon appétit*. Și se grăbi să plece tot atât de silențios pe cât venise.

Cina a devenit brusc o chestiune de interes comun. Mesele au fost unite, iar oaspeții mei, cu excepția domnului Falcon, care dispăruse pe a sa Harley, s-au adunat și reuniunea a căpătat aerul unei petreceri cu vin din belșug și ipoteze asupra declarației maestrului Dumas, toată lumea examinând documentele juridice, făcând speculații cu privire la averea și reputația lui Laurent Solis și motivele pentru care ar dori el să-mi ia hotelul.

— Nu este numai căminul tău, este existența ta, îmi aminti ferm Jerry Shoup.

Apoi domnișoara Nightingale spuse:

— La baza acestora este Patrick, sunt sigură.

Necunoscându-l pe Patrick, Jack Farrar stătea deoparte, dar conchise:

— Este mai complicat decât îmi închipuiam, ceea ce Red Shoup spunea că este declarația anului.

Rămăsesem șocată și nu mă mai gândeam la bucătărie, astfel încât Marit s-a descurcat cu cina, Jean-Paul a servit și pentru prima dată toată lumea a mâncat același lucru. M-am scuzat, desigur, dar nimănui nu-i păsa; de fapt, era ca o masă de petrecere, fiindcă vinul curgea și toată lumea mânca anghinare umplute, risotto cu fructe de mare și salată, apoi *clafoutis* și mici tarte cu mere și prăjiturile cu ciocolată pe care Marit le pusese laolaltă. S-a mai turnat vin, iar discuția s-a deplasat spre ce era de făcut.

— *Maître* Dumas avea dreptate, spuse Jack, singura cale de a afla ce se petrece cu adevărat este să te întâlnești cu Solis.

Se spunea că prima sa avere fusese făcută din vânzarea de arme în țările inamice, inclusiv față de propria patrie. Totuși, acum el era „cetățan al lumii”, dirijându-și operațiunile afacerilor globale de pe iahtul său luxos, iar afacerile astea cuprindeau hoteluri, proprietăți și petrol. Se spunea că Solis ar avea cea mai mare flotă de petroliere din lume.

Observându-mi expresia îngrozită, întreaga adunare se oferă să vină cu mine, dar în cele din urmă s-a hotărât să mă însoțească numai Jack și domnișoara Nightingale. Jack s-a dus să-i telefoneze maestrului Dumas, dar el nu era acolo, așa că am mai turnat vin și am așteptat să ne răspundă la apel.

Era aproape de miezul nopții când a sunat telefonul. Cuplul în luna de miere era somnoros, Budgie îi culcase pe băieți, iar cei doi Shoup jucau cărți. Ne-am uitat în tăcere unii la alții, în timp ce Jack s-a dus la telefon. Când s-a înapoiat, l-am întrebat fără suflare:

— Ei?

— Era *Maître* Dumas. Avem întrevedere cu Solis la orele unsprezece dimineața, pe *Agamemnon*, la Monte Carlo. Dumas a spus că nu ne putem încurca, este cel mai mare iaht de acolo.

— *Agamemnon*, spuse gânditoare domnișoara Nightingale. Iată ce alegere interesantă, un grec să-și numească iahtul după un bărbat de la baza tragediei clasice grecești. *Agamemnon*, după cum probabil știți, era regele Micenei și comandantul armatei grecești în Războiul Troian. El a răpit-o pe Cassandra, fiica regelui inamic, care i-a devenit amantă. *Agamemnon* a adus-o înapoi la Troia, unde a fost ucis de soția sa, Clitemnestra, și de iubitul acesteia.

Eu nu cunoscusem povestea lui *Agamemnon* și mă întrebam de ce Solis a ales un asemenea nume. Știam că nu îmi va face plăcere să întâlnesc un bărbat care se putea lega atât de strâns de o asemenea poveste.

Jack m-a condus înapoi la casuță.

— Ești sigură că ai să te simți bine? Întrebă el stând cu mâinile în buzunarele pantalonilor pe mica mea verandă.

— Nu, am spus, pentru că simțeam deja cum mă părăsește curajul la gândul pierderii micului meu hotel.

— Nu mă mir. Probabil că așa simți la fel dacă cineva mi-ar spune că îmi va lua casa.

— Unde este casa ta, exact?

— Newport, Rhode Island. Mă privi și zimbi. Nu ți-ar plăcea, este prea rece.

— Atunci de ce stai acolo?

— Familia mea a locuit acolo dintotdeauna. Acolo mi-am construit ambarcațiunile.

M-am sprijinit de balustrada care separa veranda de potecă. Nu era lună, iar marea părea neagră, doar luminile cuterului străluceau verde și roșu.

— Newport, am spus. Banii vechii familii, presupun.

— Mi-am câștigat existența făcând ceea ce mi-a plăcut să fac.

— Și eu la fel.

El veni lângă mine, cu spatele spre mare, brațele încrucișate. Îl puteam simți cum mă privește. Spuse:

— Întotdeauna ți-a plăcut să gătești?

— Chiar de când eram copil. De fapt, tatăl meu m-a învățat. Am râs văzându-l surprins. De obicei, fetele nu învață să gătească de la tații lor și dacă l-ai fi cunoscut, ai fi învățat lucruri și mai ciudate. Era un bărbat de oraș, atât de frumos, cu părul negru, ochi albaștri, înalt de aproape doi metri și fermecător. Toate mamele prietenelor mele erau îndrăgostite de el. La fel și prietenele mele, când au crescut destul de

mari. Priveam în întuneric, văzând fața frumoasă a tatălui meu zâmbindu-mi.

— Prin urmare, erai fata tatei, zise Jack, aducându-mă înapoi, în prezent.

— O, am fost fata tatei. Când nu mă simțeam bine, îmi făcea ouă fierte moi și pâine prăjită. Mi le aducea la pat, înmuia pâinea în gălbenușul de ou, hrănindu-mă ca pe o păsărică. Întotdeauna mă simțeam imediat mai bine. Într-un fel, totul pare atât de simplu când ești copil, am adăugat. Doar îl iubești pe celălalt și te bucuri de viață. Când a murit tata, am crezut că voi muri și eu.

Ne-am uitat unul la celălalt în lumina slabă ce venea din casă, apoi, spre surprinderea mea, Jack și-a pus mâinile pe umerii mei. M-a ținut la distanță de o lungime de braț, zâmbindu-mi.

— Îmi pare rău că nu am pâine prăjită ca să te fac să te simți mai bine în seara asta, spuse el. Pe mâine. La nouă.

— Este o întâlnire.

Mă strânse ușor de umeri, apoi porni în jos pe potecă, spre plajă.

Am așteptat pe verandă până când am văzut aprinzându-se luminile cuterului, apoi m-am băgat în patul meu solitar.

În dimineața următoare, la orele nouă, un marinar îmbrăcat în șort alb și un tricou alb cu *Agamemnon* imprimat cu litere albastre ne aștepta în Saint-Tropez într-o ambarcațiune lungă de unsprezece metri, Ray Sea, care ar fi corespuns ideii oricui despre lux. Până când îl vedeai pe *Agamemnon* ancorat în apă adâncă în fața stațiunii Monte Carlo.

Imaginați-vă un iaht de lux, apoi dublați-i dimensiunea. *Agamemnon* avea 74 de metri. Adăugați un elicopter și un hidroavion pe deasupra, o mică flotilă de bărci cu motor în interior și un echipaj de vreo cincizeci de persoane, inclusiv, așa mi-a spus marinarul, bucătari permanenți, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și veți avea propriul dumneavoastră vapor particular.

Eram bucuroasă că am făcut o încercare de a arăta demnă și adultă, într-o fustă albă din bumbac, o bluză galbenă și espadrile. Îmi prinsesem părul la spate cu un pieptene din baga, mă rujasem și purtam ochelari întunecați – pentru cazul că mă emoționez. Domnișoara Nightingale era îmbrăcată în rochia ei albastru Wedgwood, iar Jack purta obișnuitul său șort, bacheți și o cămașă de în șifonată pe deasupra șortului. Arătam ca niște turiști în vacanță.

— Ritz Carlton pe mare, spuse Jack când ne apăru în fața ochilor, ca o stâncă de un alb orbitor, *Agamemnon*.

Un alt marinar în uniformă albă ne ajută să urcăm treptele spre ceea ce arăta ca raiul, dar se putea dovedi a fi iadul. Aveam o senzație neplăcută în stomac în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

Un steward ne-a condus pe un coridor cu covor albastru închis, același albastru cu cel cu care era înscricționat *Agamemnon*, cu stele argintii, apoi pe o scară de mahon spre marele salon. Ne-a oferit băuturi răcoritoare pe care, deși muream de sete, le-am refuzat, pentru că nu voiam să fim seduși de inamic. Ni s-a spus că domnul Solis va veni în curând și am fost lăsați să ne răcorim în încăperea enormă, plină cu obiecte de artă.

Mă uitam la priveliștea localității Monte Carlo de la ferestrele uriașe. Niciodată nu o mai văzusem din acest unghi, cu drumurile de la Corniche șerpuiind deasupra și dedesubt, și m-a surprins cât arăta de verde și de luxuriant.

Am privit în jur la mesele cu intarsii din lemn de esențe prețioase, la scaunele tapițate cu piele crem și sofalele suficient de adânci pentru a te pierde în ele. Am zărit picturi de Léger, două de Picasso, Matisse, o sculptură de Brâncuși și o sculptură rotundă, uriașă, colorată, reprezentând o dansatoare, de Niki de Saint Phalle. Am remarcat

oglinzile vechi venețiene și toate inestimabilele bibelouri și bagatele răspândite peste tot și teama mi s-a strecurat pe șira spinării. Nu exista nicio cale de a lupta cu acest gen de bogăție. Din cine știe ce motiv, Solis dorea să aibă micul meu hotel și acum nu mă mai îndoiam că îl putea obține. De fapt, putea obține tot ce dorea. Enigma era *de ce* îl voia?

Jack arătă spre dansatoarea Niki de Saint Phalle.

— Ține minte, nu s-a terminat până când nu cântă doamna grasă, spuse el, făcându-mă să râd exact când Laurent Solis intra în salon.

O licărire de surpriză îi apăru pe față auzindu-ne râzând, repede înlocuită de un zâmbet în timp ce venea spre noi cu ambele mâini întinse. Era mai în vârstă decât mă așteptam din fotografii; un bărbat ca un urs mare, cu păr argintiu și îmbrăcat impecabil, într-un costum alb de în, cu ochelari cu lentile închise, pe care nu i-a scos.

— Bun venit, bun venit pe *Agamemnon*, spuse el.

La vreo doi pași în urma lui venea o blondă splendidă, suficient de tânără pentru a-i fi nepoată, înaltă de peste un metru optzeci. Purta o pereche de papuci galbeni, un mic bikini galben, un sarong verde deschis și o cantitate orbitoare de carate în diamante – în urechi, în jurul gâtului, pe încheietura mâinii și pe trei degete. Am privit spre domnișoara Nightingale spre a vedea ce crede despre această viziune, dar pe fața ei nu se vedea nicio reacție. Ca o regină în rochia ei albastră ca porțelanul Wedgwood și cu perle, ea înclina capul regal în timp ce Solis s-a prezentat mai întâi, apoi a spus:

— Și ea este soția mea, Evghenia.

Evghenia nu s-a ostenit nici măcar să dea din cap. S-a așezat într-un fotoliu imediat în spatele soțului ei, picior peste picior, a aprins o Gitane și începu să se uite la noi nerăbdătoare.

Laurent Solis m-a reperat imediat ca fiind victima. A zâmbit și mi-a luat mâna în ambele mâini:

— *Madame* Laforêt, sunt încântat să vă cunosc, zise el, și spre surprinderea mea, puteam să jur că era sincer. Păcat că împrejurările sunt atât de... nefericite. Da, cele *mai* nefericite.

Mi-am regăsit vocea și am prezentat-o pe domnișoara Nightingale. Solis a înclinat capul ceremonios asupra mâinii ei, ca și când ar fi fost cu adevărat o regină.

— Și el este domnul Farrar, am spus atingând brațul lui Jack mai mult ca să capăt curaj decât pentru altceva. Un prieten, am adăugat repede pentru a defini relația în cazul în care Solis și-ar fi pus întrebări.

Solis a strâns mâna lui Jack, apoi ne-a arătat unde să ne așezăm, aliniindu-ne pe o canapea ca pe rațe, în rând, la un târg duminical, cu lumina dinspre fereastră orbindu-ne. S-a așezat imediat în partea cealaltă. Avea avantajul de a ne vedea fețele – și reacțiile – perfect, în

timp ce noi rămâneam orbi și, ca să spun așa, în întuneric în privința reacțiilor lui.

— Mai întâi, spuse el, sunteți siguri că nu vă pot oferi ceva răcoritor? Este atât de cald astăzi. Evghenia, spuse el peste umăr, sună-l pe Manolo, spune-i să aducă băuturi reci pentru musafirii mei și niște baclava. Se întoarse către noi. Doar dacă nu preferați altceva? Vin? Șampanie? Bourbon?

În spatele lui, Evghenia a ridicat receptorul și a transmis comanda. Apoi a tras din nou din Gitane și a pus picior peste picior.

Solis se uita la mine tot prin ochelarii lui negri.

— Vă voi povesti viața mea, *madame* Laforêt, spuse el, ignorându-i pe ceilalți, pentru a înțelege de ce sunt ceea ce sunt. Un om de afaceri. Dacă ar fi fost altfel, nu aş fi aici astăzi. Și nici dumneavoastră, doamnă, nu ați fi.

Își netezi părul argintiu spre spate, arătându-i lui Manolo, care apăruse atât de prompt încât bănuiam că aștepta afară la ușă, să pună tava de argint cu băuturile lângă el. Manolo, cu mânuși albe, s-a executat, apoi a rămas în spatele lui așteptând alte ordine.

— Domnișoară Nightingale? Întrebă Solis. Ea răspunse sobru „Nu, mulțumesc “. Atunci, poate puțină baclava? El privi cu lăcomie la farfurie. Este preferata mea, de fapt, s-ar putea spune prăbușirea mea.

Manolo luă cleștele de argint, puse o bucată de baclava însiropată pe o farfurie de porțelan fin cu stelute albastre și o lăsă pe măsută lângă domnișoara Nightingale. Repetă operațiunea pentru mine, apoi pentru Jack. Se dădu iar înapoi, cu mâinile la spate. Am remarcat că pe stăpânul său nu l-a servit și nici noi nu ne-am atins de baclava.

— Apă cu gheață pentru toată lumea, spuse Solis către Manolo, părând atât de încântat de parcă ne-ar fi dat cheile împărăției sau cel puțin ale iahtului său. Permiteți-mi să vă spun, zise el, baclavaua nu era genul de delicatesă pe care să o mănânc în tinerețea mea. O, nu. Au trecut ani până să-mi pot permite să mănânc altceva decât alimentele cele mai de bază. Pâine, cușcuș, orez. Ne făcu cu ochiul dinapoia ochelarilor negri. Eram, puteți spune, un orfan din lumea a treia înainte ca cineva să impună expresia „lumea a treia “. Și eram singur în acea lume a sărăciei, și fără educație.

Luă o înghițitură din apă cu gheață.

— S-ar zice că nu era o situație bună. Și sunt de acord că nici nu era.

În spatele lui, Evghenia închisese ochii, parcă sensibilă la durerea soțului său.

— Sărăcia este aceeași în orice oraș din lume, continuă Solis. Atena, Rio, Caracas... dormi pe stradă, mănânci ce poți fura, trăiești după inteligența ta – și dacă nu ești „inteligent“, atunci mori pe stradă. Viața poate fi scurtă și moartea uneori nemiloasă, pentru sărac.

Făcu o pauză pentru o altă înghițitură de apă.

— Dar, desigur, zise el, și afișă din nou zâmbetul acela, povestea mea, după cum vedeți, are un sfârșit fericit. Deși nu fără muncă. Voi începe așa cum trebuie să înceapă toate povestirile, de la început.

Aveam doar șase ani când mama mea a fost lovită de un camion pe drum și omorâtă, spuse Solis. Atunci am aflat prima lecție despre adevărata sărăcie. *Viața este ieftină*. Mama mea nu valora nimic. Nici măcar nu știu unde este înmormântată, poate undeva lângă acel drum uitat.

Probabil că pe fața mea se citea stupoarea, pentru că el se aplecă, cu coatele pe genunchi și mâinile împreunate, privindu-mă în ochi.

— Trăiam în Maroc, spuse el, dar tatăl meu era grec. M-a dus înapoi ca să locuim la Atena. Eram săraci, după cum știți. Se opri, privindu-ne. De fapt, nu știți, adăugă el, pentru că numai o persoană care a fost atât de săracă precum am fost eu poate *ști* cum arată adevărata sărăcie.

Deschise larg brațele, îmbrățișând salonul somptuos, comorile pe care le cuprindea, strălucitoarea sa soție tânără, nemaipomenitul vapor care era al lui.

— Tot ce vedeți este asta, zise el, și trist pentru mine, asta este tot ce văd toți din Laurent Solis. Tot ce știe toată lumea sau ce contează este că eu sunt bogat.

— Și ne veți da un alt motiv de care să ne pese, domnule Solis? Zise tăios domnișoara Nightingale, rezistând evident farmecului lui.

El o privi o clipă dinapoia ochelarilor negri, apoi oftă profund, din inimă, credeam eu. Simțeam cum mă topesc de milă.

— Mă îndoiesc că este posibil în răstimpul scurt pe care îl voi petrece în compania dumneavoastră, domnișoară Nightingale, spuse el. Dar voi face tot posibilul.

Am privit cu coada ochiului spre Jack. Stătea cu brațele încrucișate la piept, cu o expresie impasibilă. Se părea că doar pe mine mă afecta farmecul personal al lui Solis și trista lui poveste.

Dar greșeam, mai era ceva. Evghenia s-a ridicat și a venit să stea în spatele soțului său. Și-a petrecut brațele în jurul gâtului lui.

— Bietul de tine, spuse ea, cu un puternic accent rusesc. Îl sărută pe părul argintiu, iar Solis îi luă mâna și o lipi tandru de obrazul său.

— Evghenia a mai auzit toate astea, spuse el.

— Dar mereu mă afectează, murmură ea, retrăgându-se din nou spre fotoliul ei.

— La scurtă vreme după ce am sosit la Atena, tatăl meu m-a părăsit. Sau poate că a murit. Niciodată n-am știut, pentru că nu l-am mai văzut. Trăiam pe străzile Pireului, portul de la sud-vest de Atena, găsim tot felul de slujbe așa cum puteam, făcând comisioane, cărând. Eram un mic cal de povară, dar în același timp învățam repede și

știam că în destinul meu este și ceva mai bun decât atât. Și acel destin se afla în cele două mâini tinere, bățătorite de munca cu care fusesem înzestrat.

Întinse mâinile ca și când ar fi vrut să ni le arate – netede, cu manichiura îngrijită, mâinile unui om bogat, dacă nu ale unui gentleman.

— Nu aveam familie, nimic care să mă rețină în Grccia, așa că am mințit în privința vârstei și am semnat un contract ca băiat de cabină – un fel de sclav ai putea spune – pe un petrolier. Vasele astea erau mult mai mici pe vremea aceea. Se opri o clipă, ca pentru a-și aminti. Apoi am plecat spre Marsilia, adăugă el.

— Marsilia? M-am auzit eu ca un ecou și el și-a scos ochelarii și pentru prima oară l-am privit în ochi. Ferestrele sufletului său. Am simțit că mă cufund în ei.

— Văd că mi-ați luat-o înainte, *madame* Laforêt, zise el. Și da, Marsilia este legătura. Eram un băiat cu nimic pe lume, iar în Marsilia, o femeie pe care am jefuit-o pentru că nu aveam de ales, m-a ajutat. Numele ei era Nilda Laforêt și nu am uitat niciodată actul ei de bunătate. A refuzat să mă predea jandarmilor. Mi-a dat de mâncare, mi-a vorbit așa cum nimeni nu mi-a vorbit în scurta mea viață. M-a tratat ca pe o ființă umană și niciodată nu am uitat-o.

Mulți ani mai târziu am putut răsplăti acea bunătate – oh, a fost mai mult decât doar bunătate sau chiar binefacere, a fost un act de iubire pură din partea Nildei Laforêt.

Am venerat-o pe această femeie, spuse el, continuând să mă privească în ochi. Cu toate că nu am mai avut nicio legătură cu ea după acel an de început când m-a ajutat. Dar când am auzit că a murit, am comandat îngeri de marmură pentru mormântul ei. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și, desigur, Patrick Laforêt era nepotul ei.

Evghenia se ridică în picioare. Stătea și se uita în jos la mine. Era frumoasă, o frumusețe naturală, de la părul blond la sânii îndrăzneți și la pielea aurie impecabilă. Solis privi spre ea peste umăr și din nou ea își petrecu brațele în jurul lui.

— Ești un om atât de bum, iubitul meu, șopti ea, suficient de tare pentru ca și noi să auzim, apoi se îndreptă spre fereastră, cu spatele spre noi, uitându-se afară la fantastica Coastă de Azur.

— Patrick Laforêt era un jucător notoriu, continuă Solis. Când l-ai întâlnit în Las Vegas avea deja mari datorii. Cazinourile îi acordaseră o mare linie de credit și un timp totul a fost bine. Dar jocul de noroc este ca dragostea, mai câștigi ceva, mai pierzi ceva. Patrick nu mai avea nimic când a venit la mine, implorându-mă să-i dau un împrumut pentru a-i amâna pe creditorii.

Solis a mai făcut o pauză pentru a-mi zâmbi.

— Dar creditorii sunt oameni cu inima de piatră, iar afacerile sunt

afaceri. Patrick era într-o situație de totul sau nimic. Și nu avea de oferit pentru acest împrumut decât Hotelul Riviera. Așa că i-am dat lui Patrick banii, am presupus că și-a plătit creditorii, numai că el nu și-a îndeplinit obligația față de mine. Așa că vedeți, doamnă Laforêt, acum eu sunt singurul proprietar legal al Hotelului Riviera.

— Dar nu se poate, spuse Jack. Ca soție a lui Patrick, doamna Laforêt este coproprietară a hotelului.

Solis clătină încet din cap; zâmbetul sau pierdu deodată din farmec.

— Patrick a semnat documentul pentru împrumut înainte de căsătorie.

Șocul m-a scos de sub farmecul lui. Solis mi-a țesut povestea ridicării sale deasupra sărăciei, despre cât de milos era el, doar ca să înfigă cuțitul la sfârșit.

— Domnule Solis, spuneți-mi exact de ce *doriți* Hotelul Riviera? Întrebă domnișoara Nightingale.

— Este un răspuns evident, domnișoară Nightingale, și este singurul motiv pentru care Patrick a putut împrumuta bani contra proprietății. Este rar să găsești teren nedezvoltat direct la mare, aici, pe Coasta de Azur. Sunt sigur că doamna Laforêt nu știe că terenul de pe fiecare latură a peninsulei hotelului este inclus în proprietate. Patrick stătea pe o adevărată comoară. Păcat că a jucat-o, dar – Solis a întins din nou mâinile, zâmbindu-ne cu acel zâmbet al lui – un jucător nu se învață niciodată minte. Și încă ceva: un jucător nu se sinchisește niciodată. Înțelegeți, jocul este tot ce contează.

Ca prin farmec, *Maître* Dumas a apărut lângă Solis. Nici măcar nu știam că se află în încăpere. Evghenia continua să se uite pe fereastră, continua să fumeze, scuturând nervoasă scrumul într-o scrumieră de cristal pe care o strângea în cealaltă mână.

— Evghenia, trebuie să fumezi aici? I se adresă Solis cu răceală. Nu este bine pentru artă.

Evghenia stinse țigara. *Maître* Dumas stătea în picioare lângă scaunul lui Solis, așteptând instrucțiuni.

— Domnule? Spuse el.

— Arată documentele acestor persoane, Dumas.

— Da, domnule. Dumas se îndreptă spre mine și îmi înmână un exemplar al contractului care oferea Consorțiului Solis ca garanție proprietatea și terenul cunoscute ca Hotelul Riviera. Era datat cu șase luni înainte de căsătoria mea și semnat clar de Patrick.

I l-am înmănat lui Jack.

— Presupun că este semnătura lui Patrick? Întrebă Jack.

Am aprobat din cap. Eram bucuroasă că nici măcar nu am luat o înghițitură din blestemata de apă a lui Solis.

— Așa că, acum mă urăți, doamnă Laforêt, spuse Solis, pentru o tranzacție care a ieșit în favoarea mea. Permiteți-mi să vă amintesc

tuturor că se putea să iasă și altfel. Patrick să joace, să câștige bani, să restituie împrumutul și totul să fie iertat. Cert, pe Patrick trebuie să-l învinuiți, madame Lafotêt, nu pe mine! Și singurul motiv pentru care i-am împrumutat bani lui Patrick și i-am salvat pielea a fost bunica lui. Femeia care a ajutat un băiat de pe stradă cu atâția ani în urmă.

M-am luptat ca să mă ridic din profunzimea sofalei și mi-am netezit fusta albă de bumbac, acum șifonată. Jack și Miss N stăteau alături de mine când am spus:

— Îi voi ruga pe avocații mei să cerceteze acest document, domnule Solis.

— Vă asigur că îl vor găsi în ordine.

Domnișoara Nightingale își strângea cu putere poșeta și își împinse ochelarii mai sus pe nas. Părea solidă ca o rocă, un bastion al decenței. Aruncă o privire spre frumusețea îmbufnată.

— Și doamna Solis ce crede despre toate acestea? Întrebă ea.

Evghenia întoarse privirea de la priveliștea localității Monte Carlo și o fixă cu emoție asupra lui Miss N.

— Este foarte simplu, spuse Solis. Îi dau Evgheniei Hotelul Riviera ca un mic dar. Poate face cu el ce dorește.

Evghenia îi trimise un zâmbet să-i frângă inima, apoi își sprijini spatele de fereastră, încrucișă brațele și privi în tăcere spre plafon.

Manolo a apărut iar de nicăieri, așa cum se pare că făceau toți pe acest vapor. Evident, întrevederea noastră cu Laurent Solis se terminase. El nu s-a ridicat, nici nu și-a luat rămas-bun.

M-am întors ca să-l privesc pentru ultima oară. Continua să stea acolo unde îl lăsasem, dar privea la Evghenia. Lui nu-i puteam vedea fața, dar am văzut expresia ei. Cred că era imaginea fericirii.

Stăteam, pe trotuar, pe terasa unei mici cafenele din Antibes, contemplând băuturile reci ce păreau incapabile să ne stingă setea, meditănd asupra conversației de pe *Agamemnon* cu Laurent Solis.

— Draga mea, știi ce se află la baza întregii povești, așa-i? Întrebă Miss N.

M-am uitat la ea.

— Ce?

— Cum, sex, desigur. *Cherchez la femme*, întotdeauna se spune așa, iar în acest caz eu cred că am descoperit-o.

— Evghenia, spuse Jack. Fruntea lui se înseninase, ca și când ceva i-ar fi trecut prin minte. Dumnezeu, acum îmi amintesc unde l-am văzut pe Falcon. Era la Caves du Roy. Era bodyguardul Evgheniei. Îi ținea pe toți la o lungime de braț distanță, chiar și pe chelneri.

— Ai remarcat-o atunci, am spus eu.

— Sigur că am remarcat-o. Nu o poți rata, chiar numai văzând-o pe stradă, darmite într-un club de noapte când ea se fudulește dansând pe masă.

— În fața soțului său, zise Miss N, gânditoare. Ce interesant.

— Trebuie să fie nebună.

— Nu, nu este nebună, zise Miss N, ea doar l-a adus pe bărbatul ei exact acolo unde și-a dorit și e o femeie care știe cum să-și joace cartea. Frumusețea este atuul ei – banii, al lui.

— Ea vrea casa mea, am spus eu cu amărăciune. Și ce este mai important, a obținut-o. Probabil că o va dăruia și își va construi o vilă splendidă cu patruzeci de camere, cu pistă pentru elicopter și douăzeci de servitori și va organiza petreceri nebunești la care ea va dansa pe masă pentru a i se admira stilul.

— Ai vorbit ca o adevărată femeie, zise Jack.

— Este adevărul, sunt sigură.

— Și eu sunt sigură de asta, zise Miss N gânditoare. Dar mai există ceva mai mult la bărbatul ăsta, mai mult decât ceea ce se vede, sunt sigură.

— Eu *sunt* sigur că Lola este în încurcătură, spuse Jack.

Mă uitam fix la băutura mea rece, știind că mi-am pierdut micul hotel, adevăratul meu „cămin“, și totul din cauza lui Patrick și a patimii sale pentru jocurile de noroc.

— Trebuie să-l contactăm pe tatăl tânărului Oldroyd, care este avocat la Avignon, spuse Miss N, dovedindu-se foarte eficientă și stăpână pe situație. Vom obține consultanță juridică în problema asta.

Jack s-a întins și mi-a apucat mâna, umedă de la paharul cu *citron*

pressé rece, dar nu părea să fi remarcat.

— Știi un lucru, spuse el, problemele juridice necesită mult timp pentru rezolvare aici, în Franța, în special cele în legătură cu proprietatea. Vechiul Cod al lui Napoleon are grijă de asta. Vor fi ani de tocmeală birocratică, totul trebuie să treacă prin canalele adecvate și, chiar cu bani mulți, acele canale pot fi greu de trecut. De fapt, uneori pot chiar bloca lucrurile. Așa că noi vom avea timp să descurcăm ıtele.

Am remarcat că a folosit cuvântul *noi* și, instinctiv, i-am strâns mâna. Voia să mă facă să mă simt mai bine, dar nu eram sigură că accept explicația lui.

Jack a plătit nota și am plecat în tăcere cu mașina spre hotel. Totul era liniștit, nimeni nu era prin preajmă, nici măcar Nadine, în bucătărie. Miss N spuse că urcă în cameră să se odihnească și să se gândească, Jack se întorcea la vasul său, iar eu mă voi duce la căsuța mea pentru a încerca să „coc” ceva pentru a-mi salva căminul.

— Mulțumesc oricum, i-am spus lui Jack în timp ce mergeam împreună pe potecă.

El mă privi mijind ochii.

— Pentru ce? Până acum nu te-am ajutat niciun pic.

— Ai încercat. Și asta contează.

Mă apucă de umeri și mă întoarse cu fața spre el. Puteam simți prin bluză căldura mâinilor lui.

— Uite, am dorit cu adevărat să te ajut. Un bărbat nu ar trebui să-și lase soția într-o asemenea situație, nu este corect

— Nimic nu era corect între mine și Patrick de multă vreme. Am ridicat din umeri. Așa stăteau lucrurile.

Stăteam acolo, cu mâinile lui pe umeri, uitându-ne unul la celălalt.

El zise:

— Este adevărat ce ți-am spus, birocrăția va face ca lucrurile să treneze la nesfârșit. Nu vei fi dată afară mâine sau poimâine.

Am dat din cap aprobator, încă uitându-ne unul la celălalt.

— Da, spuse el. Apoi se aplecă și mă sărută.

Buzele sale erau calde, ferme, respirația dulce. Nu era un sărut pătimaș, era doar un sărut între doi oameni cărora, deodată, ar fi putut să le pese unul de celălalt. Un preludiu, ați putea spune, în jocul unei idile. De ce mi-ar păsa de el, sau lui de mine, nu mi-am bătut capul să analizez. Era pur și simplu o scânteie între noi.

— Odihnește-te puțin, spuse el. Ne vedem mai târziu, pe terasă, la cină.

Am aprobat dând din cap, urmărindu-l cum trece de stânci către dig, unde era ancorată barca lui. Nu a privit înapoi.

Le-am povestit oaspeților veștile proaste, mai târziu, în cursul cinei

de pe terasă, și le-am spus și că Falcon este bodyguardul Evgheniei și, evident, lucrează pentru Solis.

— De ce stă aici? Întrebă Red.

— Ca să mă verifice pe mine, presupun, am răspuns eu posomorâtă. Sau mai probabil să verifice proprietatea Evgheniei. L-ați văzut mergând prin împrejurimi, făcând însemnări.

— Domnul Falcon a plecat astăzi după-amiază, spuse Miss N. L-am văzut de pe balconul meu când pleca. Avea bagajul și a plecat pe motocicletă sa cu mare zgomot. Presupun că a plătit factura?

Am rămas cu gura căscată. Nu știam nimic despre plecarea lui Falcon.

— Probabil că Nadine s-a ocupat de asta, am spus.

— Te-ai gândit că Falcon ar fi putut să-l verifice pe Patrick? Zise Jack, iar eu am rămas din nou cu gura căscată, ca și ceilalți. El putea crede că tu știi unde se află Patrick, adăugă Jack. Azi am aflat că este foarte dificil să perfectezi o tranzacție imobiliară în Franța fără prezența tuturor părților interesate. De asemenea, aici, în Franța, un bărbat nu poate fi presupus mort până când nu s-au scurs zece ani din momentul dispariției sale. Aceasta ar putea să-i strice puțin planurile lui Solis.

— Zece ani, am spus gândindu-mă la Patrick mort. Nu părea posibil.

— Zece ani în care te descurci mai bine fără el, spuse Red ferm, făcându-mă să râd. La naiba, știam că așa este.

Am mai turnat vin, propriul meu vin rosé de pe deal, unde strugurii cu praf de lună atârnau copti și grei în diminețile răcoroase de toamnă, dar cu gust de vară. Am surprins privirea lui Jack când îi umpleam paharul; avea o bănuială de zâmbet în ochi.

— Îi voi telefona tatălui meu chiar acum.

Domnul Lună de Miere își retrase brațul care înconjură umerii doamnei Lună de Miere. Ea își netezi părul blond, privind cu dragoste către soțul ei, și inima mea se topi, ca întotdeauna când îi vedeam împreună. Să fii tânăr ca ei și atât de îndrăgostit, să fii de curând căsătorit și cu toată viața înainte, fără niciuna dintre greșelile pe care se pare că le-am făcut eu.

— Așa, am spus eu vioaie, cu carnetul de comenzi în mână, vă pot recomanda dovlecei în floare prăjiți, umpluți cu crevete mici în sos de busuioc, *soupe au pistou*, sau le gume cu sos de smântână și spanac. Apoi este pasta făcută în casă, cu tocană de bibilici; sau miel simplu la grătar, cu rozmarin și usturoi servit cu cartofi pai. Peștele de astăzi este roșioară mică la grătar cu plante aromatice. O, și mai sunt midii marinărești. Iar pentru desert, ca de obicei, șербet, dar și înghețată de nuga cu fructe și sos de zmeură. Plus o prăjitură cu ciocolată făcută în după-amiaza asta.

Aclamații au salutat acest recital exact când domnul Lună de Miere se întorcea cu vestea că tatăl său mă va ajuta și voia să cunoască toate detaliile. Domnul Lună de Miere spuse că i-a furnizat deja detaliile, dar, oricum, tatăl său îmi va telefona a doua zi.

I-am mulțumit din nou, am luat comenzile și am dispărut în bucătărie. Scramble se și instalase în vasul cu ibiscus, cu capul vârat sub aripă, conștientă că în curând ar putea să rămână fără locuință.

Și vorbind de locuință, toți oaspeții mei urmau să plece în acest week-end. Doar peste câteva zile voi fi singură aici, în micul meu paradis personal care nu mai era al meu.

Era miezul nopții când, precum cenușăreasa care pleacă de la bal, am părăsit și eu în cele din urmă terasa și m-am dus acasă. Le spuseseam noapte bună oaspeților mei cu aproximativ o oră în urmă, dar apoi am mai întârziat făcând curățenie în bucătărie cu Jean-Paul și trecând în revistă planurile pentru mesele de a doua zi, cu Marit. Adevărul este că nu voiam să fiu singură.

Priveam peste apa întunecată la luminile de pe *Câine Rău*, întrebându-mă ce face Jack Farrar, apoi am observat că barca lui era încă legată la chei.

Mă aștepta la casuță, așezat pe sofaua din ratan de pe verandă, stând confortabil picior peste picior.

— Știam că trebuie să te întorci cândva acasă, zise el.

Am observat că zâmbea în întunericul albastru al miezului nopții și am simțit cum inima face un mic salt care, de regulă, înseamnă bucluc. Încetează, mi-am spus ferm, acest bărbat nu înseamnă nimic pentru tine, tu nu însemni nimic pentru el. Este doar un prieten, un nou prieten, care încearcă să te ajute, asta-i tot.

— Ei bine, sunt aici, am spus, prăbușindu-mă lângă el pe sofa.

— Mda.

Îl puteam simți cum mă privește.

— Ești bine? Mă întrebă.

— Cred că da. Mulțumesc de întrebare, totuși.

— N-ai pentru ce.

Ascultam zgomotul ușor al Mediteranei care spăla țărmul.

— Am vorbit cu prietenul meu detectivul din Marsilia, spuse el. Legiștii nu au găsit nimic în Porsche. Doar amprente. Toate erau ale lui Patrick.

Am dat din cap.

— Mulțumesc. Eram bucuroasă că n-au găsit sânge.

— Ești o bucătăreasă extraordinară, știai? Schimbă Jack subiectul.

— Este munca mea.

— Mda, dar unii bucătari detestă ceea ce fac. Tu gătești cu dragoste.

— Trebuie să distribui pe undeva dragostea asta, am replicat ironic, dar el nu a râs. Așa că dacă tu crezi că sunt un bucătar atât de bun – și apropo: se folosește cuvântul *chef* – de ce nu vii la cină mâine seară? Am spus simțind că mi-a trecut tristețea. Este seara mea liberă, putem cina aici. Nu am adăugat *singuri*, un cuvânt care mi-a apărut des în vocabular în seara asta, dar el știa ce vreau să spun.

— Mulțumesc, mi-ar face plăcere. S-a ridicat în picioare și stătea

uitându-se în jos la mine. Ești sigură că vei fi bine la noapte?

Am aprobat din cap.

— Sunt sigură.

— Așadar – la ce oră?

— Ce spui de ora nouă? Cinăm târziu aici, în sudul Franței, și ora nouă mi se părea suficient de devreme pentru a nu părea o invitație de a petrece noaptea.

— Voi fi aici.

Stăteam privind unul la celălalt.

— Frumoasă noapte, spuse el, cercetând stelele.

— Arată la fel de pe barca ta? L-am întrebat, și el râse.

— Mai bine.

— Totul este mai bine pe un vapor, presupun.

— Nu totul, zise el, prinzându-mă de mână.

Mici furnicături electrice se strecurau prin degetele noastre împletite în timp ce stăteam privind în sus la stele. Am simțit cum se întoarce ușor, percepeam că mă privește. I-am întâlnit ochii.

— Lola? Zise el, apoi se aplecă și îmi sărută mâna.

Era cel mai dulce gest, atât de cavaleresc, dar atât de sexy, încât m-am transformat în aur lichid. Își trecu mâinile pe brațele mele goale în sus, îmi ridică părul greu de pe ceafă, îmi prinse capul, apropiindu-l de al său. Apoi ne-am sărutat.

Se spune că ochii sunt ferestrele sufletului, dar buzele reprezintă prima legătură minunată în jocul dragostei, acel prim sărut tandru, ezitant, când se caută unul pe celălalt, așteptând momentul în care, cu ochii larg deschiși, se face legătura între corp și suflet.

Primul meu sărut cu Jack Farrar nu semăna cu nimic din ceea ce mai trăisem. Voiam să mă topesc în corpul lui, să devin parte din el. Toate pretențiile mele de doamnă s-au spulberat într-o clipită, iar eu nu mai eram soția abandonată a lui Patrick. Eram din nou femeie și, chiar dacă doar pentru o noapte, Jack Farrar era bărbatul meu.

După un timp și-a desprins buzele de ale mele și am rămas așa, îmbrățișați, cu genunchii tăiați de dorință.

— Mai vreau, am spus, trecându-mi limba peste buzele lui, iar el a râs și a spus că tocmai voia să zică același lucru.

Apoi, spre uimirea mea, m-a ridicat și m-a purtat până în casă, direct în dormitor.

— Nu te încurci, am spus, zâmbind și eu, pentru că era într-adevăr o ocazie fericită. De fapt, era unul din cele mai fericite momente din toată viața mea. Vino aici, am spus, scoțându-mi bluza și lăsându-mă pe pat ca o adevărată Iezabel. Iar el a râs, scoțându-și cămașa, apoi pantalonii, chiloții. Nu îmi puteam lua ochii de la el. De aproape și venind și mai aproape, Bărbatul meu Gol era chiar mai desăvârșit decât prin binoclu.

— Nimic din ceea ce n-ai văzut mai înainte, spuse el râzând, dar toate secretele *tale* sunt intacte.

— Vreau să le împart cu tine, am șoptit, lingându-i urechea, tremurând de plăcere la atingerea mâinilor lui.

— Frumoasă, murmură el, atât de frumoasă, Lola, aici, lasă-mă să te ating, lasă-mă să te descopăr...

Îmi cerceta trupul cu buzele, trimițându-mi fiori de plăcere și eu zâmbeam.

— Delicios, am spus, gustându-l, ești cel mai delicios bărbat...

Și patul meu vechi cu baldachin s-a legănat toată noaptea în ritmul nostru în timp ce făceam dragoste.

— Niciodată, i-am spus încet, niciodată n-a fost ca acum... Iar el mi-a pecetluit gura cu sărutări și m-a pătruns din nou și din nou, până când am devenit toată o plăcere. Și nimic altceva nu mai conta.

Ne-am trezit în zori și în sunetele Câinelui Rău, care scheuna și pufnea pe sub ușa dormitorului. Eram întinși pe spate, cu brațul lui sub umerii mei. M-am întors și i-am zâmbit.

— *Bonjour*, i-am spus încet.

— Ce mai faci? Îmi răspunse cu un zâmbet.

Și am început să râdem și să ne sărutăm și eu trebuia să mă grăbesc la duș și să mă pregătesc pentru ziua care începea, iar el trebuia să-l salveze pe Câine Rău de la abandon și să plece înainte ca vreunul din oaspeții mei matinali să coboare spre plajă.

M-a prins de bărbie și m-a sărutat apăsător pe buze. Apoi a plecat.

Iar eu zâmbeam cu toată fața.

Cu gândul la noaptea de dragoste din ajun, eram emoționată ca o elevă înaintea primului ei bal de sfârșit de an. Diseară, totul trebuie să fie perfect, inclusiv eu.

Am reverificat masa pe care o verificasem de cel puțin zece ori mai înainte, am netezit fața de masă de în și am răsîmpăturit șervetele de masă, pipăindu-le cu degetele spre a mă asigura că sunt apretate. Am corectat poziția farfuriilor, mi-am făcut de lucru cu argintăria, m-am ocupat de un buchet de părlăuțe albe, apoi, nemulțumită, m-am grăbit înapoi în bucătărie și am schimbat vaza de cristal cu o cană galbenă mai joasă. Degetele mele de-abia așteptau să aprindă lumânările, dar era prea devreme și, în schimb, m-am grăbit să redistribui lumânările cu miros de crin pe șemineul de piatră și ofrandele plutitoare din bolurile cu apă de pe măsuta de cafea.

Totul era atât de gata pe cât putea fi, am hotărât și am alergat înapoi pe potecă în sus, spre bucătărie.

Restaurantul era închis, iar personalul avea seară liberă. Bucătăria era toată a mea și mă învârteam supraveghindu-mi „căminul meu “.

Încă era căminul meu și nu voiam să mă gândesc la toate grijile și problemele. Astă-seară asta era „astă-seară “și iubirea mea, Jack Farrar, venea la cină.

Am așezat totul pentru *dîner-à-deux* în recipiente, le-am dus înapoi la căsuță și am pus mâncarea pe bufet, gata să fie servită.

Apoi am umplut cada pentru baie, turnând în neștire uleiuri parfumate, așezându-mă în cada cu apă până la gât, cu gânduri lascive la adresa Bărbatului meu Gol, spunându-mi că dacă aș fi o „lady “cu siguranță nu le-aș gândi. Am scos dopul, am dat drumul la dușul rece și am stat sub jet cât am putut suporta.

Am înghețat, mi s-a făcut chiar piele de găină. Mi-am șters părul și l-am scuturat ca să se usuce; apoi cremă, pudră și parfum Tendre Poison.

M-am grăbit spre dormitor ca să mă îmbrac și m-am privit în oglindă. M-am oprit și m-am cercetat îndelung, sever. În ciuda urmelor lăsate de bronz și a pielii de găină, găseam că am un fel de strălucire în seara asta. Mi-am scrutat imaginea reflectată, trecându-mi mâinile peste sâni, încă ridicați și fermi; apoi peste abdomen – puțin prea bombat și cam rubensian, dar ce, sunt bucătăreasă. Apoi de-a lungul coapselor – ferme și musculoase pentru că sunt în picioare toată ziua. Într-un fel am ajuns cu degetele în desișul dintre picioare – este mai roșu decât părul de pe cap și aproape că mă califică drept o veritabilă roșcată. M-am holbat la imaginea mea în oglindă, cu obraji

îmbujorați, păr roșu și strălucitor precum ofrandele pe care le-am aranjat cu atâta grijă și am simțit din nou fiorii din noaptea trecută.

Am respirat profund și am plecat parcă vinovată, mi-am pus chiloții – din dantelă, firește, dar bikini, nu cu șnur, cu care nu m-am putut obișnui niciodată. Și de culoare crem, nu neagră, pentru că eu cred că negru înseamnă: hei, iată-mă, gata de orice și numai a ta. Chiar dacă eram, nu voiam să fac publicitate. Sutienul asortat se simțea ca o șoptă pe pielea mea și am suspinat profund de plăcere pură. Să fie doar sex grozav? Sau chiar mă îndrăgostesc de el? Cine știe? În acest moment, știu doar că este cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat după o lungă, lungă perioadă de timp.

Mi-am pus rochia transparentă, de culoarea caisei pe care voiam să o port când Jack trebuia să vină la Hotelul Riviera și pe care am scos-o în ultimul minut în favoarea pantalonilor și a tricoului. Și acum cred că rochia se rotește încântător în jurul genunchilor, în special când îmi pun espadrilele legate cu fundă, cu toate că mă îndoiesc că ele au fost destinate să se asorteze cu rochia. Niște cercei mari de aur în formă de cerc – dar din cei fini; o brățară din mărgelile zornăitoare, cumpărată la piața din Saint-Tropez; mi-am trecut mâinile prin păr pentru ca în final să arate în dezordine ca de obicei. Și iată-mă. Gata.

Am ieșit afară, așteptând până când am zărit barca îndreptându-se spre golf. Apoi am intrat în casă și am aprins lumânările.

Jack

Jack venea cu pași mari pe poteca ce urca spre casa Lolei fix la orele nouă, aducând flori. Ușa era deschisă, perdeaua de mărgelă se mișca la suflul brizei, iar el aproape că se aștepta ca Scramble să scoată capul și să arunce un ochi. În schimb, Câine Rău venea în galop dinspre țarm cu ceea ce se putea numi un rânjet mare, prostesc.

— Ai grijă să te porți frumos, îl avertiză Jack, dând la o parte perdeaua.

Și ea îl privea pe el care o privea pe ea, îmbrăcată în rochița grațioasă de culcarea caisei, cu espadrilele ei prostești legate cu fundițe în jurul gleznelor subțiri.

— Îmi pare rău, cred că trebuia să mă fi îmbrăcat altfel. Privi în jos la pantalonii săi șifonați, la pantofii vechi și la cămașa veche din denim de care nu s-ar despărți de parcă însăși viața lui ar depinde de ea.

— Arăți... *delicios*, spuse Lola.

— Totul are legătură cu mâncarea?

— În cazul tău, da. Ești comestibil, spuse ea, îndreptându-se spre brațele lui.

— Și tu. O privi și el de sus până jos, așa cum făcuse ea.

În timp ce o săruta, se gândi că arată atât de tânără și de vulnerabilă și aproape că simțea un nod în gât.

Ea se desprinsese.

— O clipă am crezut că detești rochia asta.

— Îmi *place* rochia. Rămăsese în prag, ținând mănunchiul de flori. Deodată, Câine Rău trecu în fugă pe lângă ei, aproape să-i răstoarne. Jack dădu să-i ardă o lovitură.

— Scuze, este un maidanez, n-am reușit să-l învăț bunele maniere.

— Hei, băiete, câine drăguț, îi spuse Lola, iar câinele veni în goană.

Jack se uita când ea îl cuprinsese cu brațele, murmurându-i:

— Cățelușule drăguț, iar câinele îi arătă o față de câine bun, plin de simțire și o linse pe obraz, luându-i o parte din machiaj, și Lola râse.

Apoi Câine Rău a zărit-o pe Scramble cocoțată pe bufet, uitându-se fix la el, fără să clipească. După un minut, Câine Rău începu să schiaune și se retrase cu urechile și coada plecate, dezorientat.

— Între timp... spuse Jack, înmânându-i Lolei florile.

— Între timp...

Ea îl privea pe sub genele lungi de Bambi, strângând florile la piept. Apoi florile căzură, uitate, pe podea, iar el o săruta și ea îl săruta și își spuneau de câtă vreme își doreau să facă asta...

— Ce zici de o cină? Întrebă Lola când în cele din urmă au ajuns să respire.

— Ce sa zic?

O sărută din nou, simțind cum corpul ei se cufundă în al lui. El tremura când i-a șoptit:

— Lola, ești sigură că ești pregătită pentru asta?

Vocea ei era dulce când i-a răspuns la ureche:

— Da, sunt gata.

Lola

Ați simțit vreodată că vi se topește trupul, contopindu-se cu cel al unui bărbat, astfel încât nici nu mai ești sigură că exiști altfel decât ca parte din el? Așa am simțit eu când am făcut a doua oară dragoste cu Jack Farrar.

Sub mâinile sale exploratoare eram deodată delicată ca mătasea și docilă ca smântâna; eram cenușăreasa ce se transforma în prințesă, eram o explozie de stele pe cer și mă aflam la mare distanță de bucătăreasa ingenuă din Encino, California. Eram din nou femeie. Și îmi plăcea.

— Știam că așa vei arăta, i-am spus, întinzându-mă de-a lungul corpului lui, mângâindu-i coapsele bronzate, lingându-i obrazul, gâtul, tot ce puteam atinge cu limba. Îmi plăcea textura pielii sale, părul creț de pe piept decolorat de soare, mâinile dure de marinar.

— Este din pricină că m-ai văzut deja. Acum îmi mușca buzele, reducându-mă la tăcere pentru a putea să mă sărute mai bine.

Am chicotit pentru că era adevărat. Aș fi știut oricum.

— Nu pot spune același lucru, zise el, explorându-mi gura cu limba până când a trebuit să mă întorc pentru a-mi recăpăta respirația. Ești o surpriză totală.

M-am ridicat într-un cot.

— O surpriză plăcută?

— Cea mai bună.

Apoi mă trase din nou sub el, își plimbă limba de-a lungul trupului meu, își îngropă fața în mine, respirându-mă, atingându-mă cu degetele, apoi cu limba. M-am arcuit spre el, eram din nou explozie de stele, planetele n-au arătat niciodată atât de frumoase, iar viața reală era uitată când m-a pătruns, ridicându-mă spre el cu o mișcare de expert, dar blândă.

— Dulce, dulce, dulce, murmură el în urechea mea în timp ce făcea dragoste cu mine. Mai dulce ca mierea, frumoasa mea Lola, suspină el mai târziu când tremuram amândoi. Urmă o delicioasă cădere dincolo de margine, în noaptea înstelată, înstelată.

După un timp, s-a îndepărtat de mine și eu stăteam acolo, strângându-l de mână, de-abia conștientă că mă aflu în Franța și fac dragoste într-o noapte de vară cu briza suflând dinspre mare prin fereastra deschisă și cu suspinele fericite ale bărbatului meu în urechi.

„Pierdut în Franța, în dragoste. “Mi-au venit în minte cuvintele unui vechi cântec și am fredonat câteva măsuri, mai fericită decât un

copil cu înghetata lui – și zâmbind precum o pisică ce a primit smântână. Sau precum Câine Rău, care, probabil, a mâncat deja cina noastră!

Am sărit în sus. Lăsasem toată mâncarea pe bufetul din bucătărie. M-am dat jos din pat și am alergat în bucătărie.

Am examinat stricăciunile. Lingându-se pe bot, Câine Rău se uita la mine fără nici cel mai mic semn de vinovăție. Am bătut din picior.

— Câine Rău! Am strigat eu.

A intrat Jack. A privit resturile împrăștiate ale antreurilor; oasele sfărâmate ale pulpelor de miel; pata de grăsime între frunzele de castan era tot ce mai rămăsese din brânza Banon; și firimiturile de biscuiți.

— Iisuse, spuse el. Apoi îl aruncă pe Câine Rău afară și trânti ușa. Îl puteam auzi pufnind pe sub ușă. Scheuna, apoi cu un zgomot înăbușit se lăsă pe treaptă.

— O lecție bună pentru el, am spus eu, încă supărată, dar Jack râdea. M-am uitat la el, dar el era dezbrăcat și superb și se uita la mine într-un fel în care îmi făcea plăcere, așa că am început și eu să râd.

— Oricum, eu am avut deja desertul, spuse el, atrăgându-mă în brațele sale și sărutându-mă din nou.

Am stat așa un timp, apoi, în calitate de gazdă, am spus:

— Am brânză parmezan și o pâine bună...

Jack mormăi, încă ținându-mă în brațe.

— Lola, încetezi vreodată să te gândești la mâncare?

— Nu când am un client flămând pe mâinile mele, am spus, ducându-l de mână în dormitor, deși nu pentru motivul pentru care credea el.

I-am dat un halat alb de bumbac, din cel pus la dispoziția tuturor oaspeților noștri, mi-am pus și eu unul și m-am înapoiat în bucătărie. Am luat din frigider o sticlă din șampania mea preferată, Taittinger La Française, am umplut frapiera cu gheață, m-am întors în living și i-am dat lui Jack sticla să o deschidă. M-am dus în bucătărie, am pus o bucată de parmezan pe o farfurie și o bucată de pâine rotundă cu coajă crocantă pe un fund de lemn, cuțite, unt și farfurii.

Le-am pus pe măsuța de cafea și stăteam în picioare cu mâinile în solduri. Ma gândeam cât de casnică arătam. De fapt, aproape că îmi venea să-i spun lui Jack cât de „acasă” “arăta aici, în casa mea, în halat, deschizând șampania, dar m-am gândit mai bine. Am spus *santé*, ciocnind paharele, privindu-ne în ochi tot timpul. Bându-ne unul pe celălalt, gândeam eu cu un mic fior de plăcere.

— Sigur ți-e foame? L-am întrebat. El a dat din cap în semn că da, fără a-și lua ochii de la mine.

Nu ne-am instalat să mâncăm la masa pentru care îmi dădusem

atâta osteneală, ne-am așezat chiar pe covor și am mâncat pe măsuta pentru cafea. Am tăiat câteva felii de pâine și câteva felii de brânză.

— Nimic nu este mai bun decât șampania după ce faci dragoste, spuse Jack, ținându-mi mâna. Poate doar o bucată de pâine și brânză.

— Consideră-te norocos că nu s-a dus Câine Rău la pâine, am spus eu cu gura plină. Ca de obicei, muream de foame, dar era complicat să mănânci cu o mână. Și ce este mai bun urmează. Am păstrat salata de homari în frigider, așa că nu vei flămânzi la urma urmei.

— Și desertul?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă îți place crema de zahăr ars.

El se holbă la mine.

— Glumești.

Am chicotit și aproape că m-am înecat cu pâinea. Categorie, nu era bărbatul cremelor de zahăr ars, ca să nu mai pomenim de cele de lavandă.

— M-am gândit că nu îți va plăcea, așa că am făcut în schimb o prăjitură cu ciocolată.

S-a aplecat să mă sărute.

— Sună bine așa.

— Desigur, are praline și frișcă și alte câteva amănunte gastronomice decorative, am adăugat, deși pot fi convinsă să o servesc simplu cu înghețată.

— Sunt în întregime băiatul tău american. Adu doar înghețata.

Totuși, am mai băut mai întâi șampanie, apoi am adus salata de homari, care, zic eu, este alimentul perfect după ce ai făcut dragoste. Sau înainte, mă gândesc, deși acum îmi dau seama că dragostea nu a fost pomenită între noi.

Încă mă mai gândeam la asta când am găsit o bucată deosebit de bună de homar și l-am hrănit pe Jack. El mi-a înapoiat tratația, sărutându-mă în timp ce mestecam.

— Ți-am spus că îmi plac roșcatele? Mă întrebă, dându-mi bretonul de pe ochi, trecându-și mâinile încet prin părul meu și făcându-mă să simt fiori de plăcere.

Apoi am uitat de desert și am mai făcut dragoste pe covor sub privirea de mărgelă a lui Scramble, care stătea tot cocoțată pe bufet.

Ne aflam în pat când m-am trezit în sunetul ploii care bătea în geamuri. Am întors capul spre Jack. Se trezise și el și mă privea.

— Ploaie, spuse el leneș. Cine s-ar fi gândit, aici în sudul Franței.

— Mai bine să băgăm câinele în casă, am spus, dându-mi seama prea târziu că am vorbit ca o soție. Vreau să spun, n-aș vrea să se ude, am adăugat în grabă.

Jack se sprijinea într-un cot și mă privea. Nu voiam ca el să creadă că mă interesa o relație pe termen lung; el era un bărbat căruia îi plăcea libertatea, eu luam ce puteam obține acum. Și apoi, eu nu mă voi mai îndrăgosti. Vă amintiți?

— Eu nu cred în dragoste la prima vedere, am spus nervoasă. Știi, privirile care se întâlnesc, scânteii care străbat încăperea...

— Aici este vorba de apă, a spus el.

M-am încruntat, deconectată.

— Privirile peste apă, îți amintești, telescopul...

— Și binoclul...

Jack a aprobat dând din cap.

— Oricum, tu nu arătai așa grozav prima oară când te-am văzut.

— Mda, bine, probabil că nu. Dar eu vreau doar ca tu să știi că eu nu cred în toată povestea cu dragoste-la-prima-vedere.

— Nici eu nu cred. Se lăsă pe spate, sprijinit în perne, cu o expresie indescifrabilă.

— Deci așa. Fără a ne îndrăgosti. Păream foarte fermă, ca o femeie care știe ce face. Miss N ar fi mândră de mine.

— Ai dreptate, zise el.

— Corect.

— Așa, acum știm cum stăm, preciză el.

— Sigur că da. Oricum, ce facem cu câinele?

Jack ieși din cearșafuri și se duse la ușă, dezbrăcat ca în prima zi când l-am văzut și arătând tot atât de bine ca atunci când îl urmăream ieșind din mare, care echivala cu lumea lui. Era o lume despre care nu știam nimic și una căreia evident nu îi aparțineam. Așa că aveam dreptate să nu mă îndrăgostesc. Corect?

Simțeam deja că se alege praful de hotărârea mea. O, Doamne, ești așa o proastă, mi-am spus. Totul este *déjà vu*, din nou, și tu te îndrăgostești iar de bărbatul nepotrivit.

Jack lăsase câinele să intre. L-am șters cu cel mai bun prosop de baie, în timp ce Jack făcea duș și-am dat un prosop curat, dacă vă puneți întrebarea). Apoi m-am așezat pe marginea patului, cu Câine Rău în brațe, urmărindu-l pe Jack cum se îmbrăca. Și-a încălțat

pantofii uzați, apoi a venit și s-a așezat lângă mine.

— Mâncarea a fost grozavă, spuse el, arătând serios.

Am dat din cap aprobator.

— Tot așa a fost și șampania.

— Este preferata mea.

Îmi îndepărtă părul de pe ochi.

— Ești frumoasă, Lola.

Am vrut să spun nu, nu sunt decât când mă aflu în brațele tale. Dar am spus în schimb:

— Și tu, întrebându-mă dacă acesta era un lucru potrivit de spus unui bărbat.

— Spune-mi ceva, zise el, te-ai gândit cumva la Patrick azi-noapte?

Am deschis gura, șocată. Ce crede el că eu n-am principii? Că eu măș putea gândi la un alt bărbat când sunt în brațele lui? Am clătinat din cap.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, spuse el, iar eu mă întrebam dacă el a privit actul nostru ca pe un fel de terapie, o versiune modernă a consilierii maritale.

— Aș vrea să te invit pe vasul meu, zise el. Nu îți pot promite o cină pentru un gurmand, dar o croazieră la apusul soarelui în jurul golfului este destul de frumoasă și, de data asta, ofer eu șampania.

— Detest bărcile, am replicat eu cu sinceritate.

El mormăi:

— Învață să le iubești, scumpo, apoi mi-a dus mâinile la buze, le-a sărutat, și-a chemat câinele și a plecat.

Am căzut înapoi pe cearșafuri, privind fix la plafonul cu grinzi, întrebându-mă de ce eram atât de idioată. Lipsă de practică, presupun. Apoi am adormit în câteva minute cu Scramble pe pernă și cu amintirea trupului lui Jack peste mine și cu sunetul ploii care bătea în geamuri.

A doua zi dimineața, mici ambarcațiuni albe, cu vele, străbăteau apele din dreptul golfului meu, dar în locul unde fusese ancorat cutterul era doar o întindere de apă turcoaz, pustie. Câine Rău și Jack Farrar dispăruseră.

M-am întors, nevenindu-mi să cred. Eram o femeie cu o piatră în loc de inimă. Mi-am amintit furioasă că mai fusesem rănită. Puteam să trec peste asta. Cumva, am reușit să fac duș, să mă îmbrac, să mă adun. Pentru prima oară nici nu am observat cât de încântătoare era bucătăria mea, nici nu mă gândeam cât îmi plăcea. Bucătăria asta nu mai era a mea, iar Jack Farrar nu era al meu.

Am mormăit un *bonjour* către Nadine, care mi-a aruncat o privire lungă, cercetătoare, apoi mi-a turnat o cafea. Mă gândeam la cele ce i-am spus lui Jack cum că nu mă pot îndrăgosti. Nici măcar nu îmi aminteam exact ce am spus, doar că era stupid, și asta numai pentru că Patrick mă rănise.

Nu mi-a spus Miss N să nu exclud din viața mea dragostea și idila din cauza lui Patrick? Ei bine, eu chiar asta făcusem.

— Bea cafeaua, îmi spuse Nadine în franceză, stând în picioare lângă mine. Spune-mi ce s-a întâmplat de data asta.

— Bărbații, am spus eu, privind posomorâtă la ceașca cu cafea.

— Mai probabil, *un* bărbat, zise ea, cu mâinile în șolduri, încruntată. Sper că nu-i iar Patrick; mi-a ajuns. El este vinovat pentru toate problemele tale.

Am fost de acord.

— Dar acum am făcut-o din nou, am spus. M-am implicat. Am petrecut noaptea trecută cu un bărbat, iar în dimineața asta el a plecat. A dispărut. Mă uitam fix la Nadine. Ce este cu mine, Nadine? Unde greșesc?

— Îți pasă prea mult, zise Nadine. Trebuie să te gândești mai mult la tine decât la ceilalți. Le faci plăcere celorlalți, Lola, și toți te iubesc pentru asta, dar e timpul să te gândești mai mult la viața ta, la propriile *affaires de coeur*. Uită-l pe Patrick și pune-ți ordine în propria viață.

Nadine se duse la chiuvetă și începu să spele vasele.

— Și uită-l și pe Jack Farrar, adăugă ea. Este ca și celălalt, își va trăi propria viață în care nu vei avea loc și tu.

Sfatul, deși bine intenționat, nu m-a făcut să mă simt mai bine. Cafeaua avea gustul pilulei amare a adevărului.

— Probabil că ai dreptate, i-am spus. Oricum, problema noastră principală este aceea că tu și cu mine în curând nu vom mai avea o

slujbă. Ce vom face?

Ochii negri ai lui Nadine sclipiră compătimitor.

— Eu nu spun că se va întâmpla așa, zise ea, dar dacă va veni vremea să nu mai fi proprietara Hotelului Riviera, atunci poate că ar trebui să ne deschidem împreună un mic *bistro* în Antibes. Un local cu un mic magazin în față. Tu vei găti, iar eu voi servi și sora mea îi va întâmpina pe clienți, adică atunci când nu se ocupă de copii acasă. Caz în care ne vom descurca noi două. Vom face o reușită din asta, ai să vezi.

Era atât de bună, atât de curajoasă în a mă susține ca totul să iasă bine pentru mine, încât m-am ridicat și am îmbrățișat-o.

— Îți mulțumesc, ești o adevărată prietenă, am spus. Să sperăm că nu vom ajunge acolo.

Intră Marit.

— *Madame Laforêt*, spuse ea.

În locul costumului obișnuit de lucru compus din șort și tricou, era îmbrăcată cu o rochie frumoasă de vară și căra o valiză.

— *Maman* are nevoie de mine acasă, doamnă, a spus ea.

— O, draga mea, am zis cu, este toată lumea bine acasă? Mama ta?

— *Maman* este bine, dar eu trebuie să vă părăsesc imediat. Prietenul meu vine să mă ia în cinci minute de la capătul aleii. Își privi ceasul. Îmi pare rău că trebuie să plec așa brusc, doamnă, dar, așa cum am spus, *maman* are nevoie de mine la Lyon.

Am dat din cap. Am înțeles că Marit pleacă. Probabil că a căpătat o slujbă mai bună la Lyon, un oraș cu mâncare bună și restaurante bune. Va fi o avansare în cariera ei și nu o invidiam defel, dar mi-ar fi plăcut să mă înștiințeze mai din timp. Totuși, oaspeții vor pleca curând; mă voi descurca.

— Sper că totul este bine pentru tine, Marit, am spus, completând un cec pentru salariul ei. Ai un real talent de bucătar și îți voi da o referință excelentă. I-am zămbit. Să-mi dai de știre cum te descurci. Și mulțumesc că ai muncit din greu, apreciez asta.

Părea tulburată de calmul meu și de urările de bine; evident, se așteptase la ranchiună, chiar mânie.

— Sunteți *tres amiable*, *madame Laforêt*, zise ea, apoi mă sărută de trei ori, nu de două, ca de obicei, un adevărat semn de afecțiune.

— *Bonne chance*, *madame*, zise ea, luând cecul și valiza.

— Și ție, Marit, am spus. Apoi o sărută pe Nadine și plecă.

Doi au plecat, opt urmează, mă gândeam exact când Jean-Paul trecu pe bicicletă pe sub fereastră. Ca de obicei, lovi bicicleta de tufișul de rozmarin, apoi intră în bucătărie cu mâinile în buzunare și o privire visătoare.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Nadine, cu mâinile din nou în șoldurile ei mari.

Jean-Paul se opri să o privească.

— *L'amour*, spuse el scurt, apoi adăugă: *Bonjour madame Laforêt*.
Mă voi ocupa de mese imediat.

Se duse în camera sa din spatele bucătăriei și am auzit dușul curgând.

— Dragostea, i-am spus lui Nadine, trebuie să justifice multe.

Sunetul strident al telefonului se combină cu zgomotul vaselor pe care le spăla Nadine. Am răspuns. Era Freddy Oldroyd, tatăl domnului Lună de Miere. I-am descris situația în amănunt, i-am promis că îi trimit copii după documentele juridice în aceeași zi. Mi-a spus să nu mi fac griji, el va rezolva. Îmi va telefona imediat după ce va parcurge documentele. I-am mulțumit, dar nu-l credeam. În inima mea știam că nu exista posibilitatea ca eu să-mi pot păstra micul meu *auberge*.

Nu era un început de săptămână prea grozav.

Ziua se scurgea cu activitățile obișnuite: cumpărături de la piață, pregătire, gătit, grija față de oaspeți. Jean-Paul a plecat și el mai devreme. Și-a găsit o slujbă pe timpul iernii la Cannes.

— Mă voi întoarce vara viitoare, *madame* Laforêt, a promis el. L-am sfătuit să se ducă înapoi la școală sau să facă ucenicie într-o bucătărie bună, unde putea învăța și progresa în meserie. Dar ambiția nu era o caracteristică a lui. Ciudat, îi simțeam lipsa.

Până să bag de seamă, oaspeții mei plecau. Se adunaseră în holul din față, cu valizele clădite în jurul lor, reglându-și facturile cu Nadine la vechea masă din lemn de trandafir, făcând schimb de adrese și promițând să țină legătura. I-am ajutat să-și așeze bagajele în autoturisme, apoi am rămas pe loc. Momentul de care mă temeam sosise.

— Capul sus, îmi spuse Budgie Lampson, iar cei doi băieți mă îmbrățișară cu putere, spunând că le va fi dor de mine și de prăjiturilele mele. Am râs și le-am dat o pungă măricică plină cu acele prăjiturile. Se urcară veseli în autoturism, devorându-le deja.

— Hei, protestă Budgie, erau pentru avion. Dar era prea târziu și ea porni mașina, râzând.

— Vom afla noutăți despre ce se întâmplă prin tatăl meu, spuse domnul Lună de Miere, sărutându-mă, iar doamna Lună de Miere mă îmbrățișă cu putere și zise:

— Suntem de partea ta, ține minte și, desigur, ne vom întoarce anul viitor.

Le-am făcut cu mâna la despărțire, apoi m-am întors spre Red Shoup, care stătea liniștită, privind spre mine.

— Și acum ce va fi? Zise ea dându-și spre spate buclele roșii și privindu-mă în ochi. Ea era extrem de sinceră, așa că nu puteam să mă aștept din partea ei la falsă compătimire sau false promisiuni.

Am ridicat din umeri.

— Nu am decât să urmăresc cum sunt jucate cărțile, am spus, fără să mă gândesc, folosind o metaforă de la jocul de cărți.

— Așa merg lucrurile, scumpo, zise ea. Dar permite-mi să-ți dau im sfat. Acordă-ți un răgaz, pune-te pe primul plan pentru un timp, încetează să ai grijă de ceilalți. În special de bărbați. Îmi aruncă o privire perspicace. Și ce s-a întâmplat cu Jack Farrar?

— A plecat.

Ea aprobă din cap.

— Nu definitiv, îți garantez. Mă sărută pe ambii obraji, mă îmbrățișă strâns și adăugă: *Bonne chance*, scumpete, apoi se urcă în

automobil.

Frumosul, bunul Jerry Shoup, care aranja bagajele și bombănea despre cantitatea de lucruri pe care soția sa reușise să o achiziționeze într-o lună, veni și mă cuprinse în brațe.

— Toți te iubim, Lola, zise el. Tu ești cea mai bună, ține minte. Se urcă în mașină și porni motorul.

— Ne vedem anul viitor! Strigă Red, făcând cu mâna pe geam.

Sper, gândeam eu. Oh, sper că da.

Apoi au plecat.

Numai Miss N mai rămânea încă o săptămână. Între timp, ea plecase de una singură într-o mică excursie în sus pe țarm.

— Ai nevoie de spațiu, draga mea, a spus ea. Știa ce se petrecea între mine și Jack. Până la urmă se rezolvă, promise ea, plecând cu micul Fiat pe care îl închiriasse.

Oh, se va rezolva oare? Gândeam eu, stând pe aleea pustie, privind spre hanul meu, deodată gol, și simțindu-mă complet singură.

N-am rămas singură mult timp. Un jaguar albastru-argintiu, decapotabil venea în jos pe alee, cu Giselle Castille la volan. Capota era lăsată și Giselle avea o eșarfă din voal pe cap și ochelari uriași de soare cu lentile foarte întunecate, à la Grace Kelly în filmul *To Catch a Thief*.

Stăteam pe treptele de la intrare, urmărind-o când cobora grațioasă din decapotabilă, scoțând mai întâi picioarele lungi, elegante, aranjându-și fusta scurtă, apoi strecurându-se afară fără a arăta ceva ce nu trebuia, tot atât de profesionist ca o vedetă coborând din limuzină la o premieră de la Hollywood.

Pe locul pasagerului se afla un bărbat; tânăr, ochelari întunecați, șapcă de base-ball. Mă privi, dar nu coborî.

— Lola, spuse Giselle, îndreptându-se spre mine, rece și elegantă în în alb simplu.

— Giselle, am spus eu. Stăteam stângace pe treaptă, privind una la cealaltă.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise ea.

Am dat din cap.

— Te rog, intră.

În interior a privit în jur la holul confortabil. A trecut pe sub arcadă în salon, apoi i-am auzit tocurile bocănind pe dale când a ieșit pe terasă.

Am privit în jur să văd ce văzuse ea și, deodată, micul meu hotel încântător nu mai arăta suficient de șic, suficient de strălucitor, ba părea chiar cam uzat pe ici, pe colo. Și totuși, ceea ce îi lipsea ca lux, am socotit întotdeauna că compensează prin farmec.

Giselle, evident, nu văzuse „farmecul”. Ea a văzut antichitățile cam fanate, țesăturile provenșale ieftine cu imprimeuri vesele și florile care se aplecau din vasele de argint ciocănit.

— Prin urmare acesta este Hotelul Riviera, spuse ea.

— Da, acesta este.

— Singura avere a lui Patrick, adăugă ea, așezându-se pe sofaua aurită, imitație Louis-al nu știu câtelea, tapițată de mine cu material în dungi galbene și albastre și o mulțime de ținte.

— A fost.

— Am auzit un zvon cum că Solis a cumpărat proprietatea de la tine pentru soția lui?

Era o întrebare, nu o declarație. Am lămurit-o.

— Patrick îi datora bani lui Solis. A garantat cu proprietatea, apoi nu a plătit datoria. Solis pretinde hotelul. Intenționează să-l dea soției

sale.

— Ah, Evghenia. Îmi aruncă o privire cunoscătoare cu ochii ei turcoaz. Întotdeauna *cherchez la femme* cu Patrick.

Era exact ce spusese domnișoara Nightingale. Mă întrebam dacă este adevărat despre Patrick și Evghenia? Și dacă da, de unde știe Giselle?

Ea zise:

— Totuși, *madame Solis* va trebui să lupte cu *mine* pentru proprietate. Am aici o listă cu banii pe care Patrick mi-i datorează. Întotdeauna i-am dat cecuri. Am o listă cu numerele lor și sumele și toate cecurile erau făcute pe numele lui, în numele lui. Eu cred că reclamația mea are întâietate față de a domnului Solis. I-am împrumutat lui Patrick bani de ani de zile.

— De aia ai venit, ca să-mi spui asta? Țineam capul sus, așa cum mi-a recomandat Budgie Lampson. Eram arogantă, rece și mânioasă cu această bogătașă nesuferită care nu era mulțumită că l-a avut pe bărbatul meu, acum voia și căminul meu.

— Asta-i tot, draga mea, Lola. Exceptând, poate, încă ceva.

— Foarte bine, am spus eu, puțin obosită, pentru că în acest punct viața lui Patrick era prea complicată pentru a o înțelege. Ce este?

— Spune-mi unde este Patrick, zise ea, luându-mă prin surprindere. Doar spune-mi unde este și renunț la pretenții. Promit.

M-am holbat la ea, împietrită.

— Habar n-am unde este Patrick.

— Ba da, știi. S-a ridicat în picioare, îndreptându-se spre ușă, imaculată în inul alb, cu eșarfa albă peste părul lung, negru, arătând ca o madonă bronzată, dar fără inocență.

— Te previn, mi-a spus, este în interesul tău să-mi spui unde este Patrick.

Am urmat-o spre ușă.

— De ce este în interesul meu? Am întrebat-o, acum cu adevărat mânioasă.

— Pentru că, draga mea, Lola, Patrick îmi aparține. Întotdeauna mi-a aparținut.

M-a lăsat stând în prag, încremenită. Desigur, am știut din clipa în care am întâlnit-o că a fost amanta lui Patrick, dar el îi *aparținea*? Femeia era nebună. Ca pentru a mă susține, Scramble apăru de după colț. Se opri și cercetă scena, apoi, cu un cotcodac puternic, alergă după Giselle cu aripile desfăcute ca pentru decolare. Giselle țipa, dădea din mâini ca să scape de ea, dar Scramble o ciupea de brațe, de picioare, de unde apuca.

— Ia-o de pe mine, ia-o de pe mine! Țipa Giselle, folosind și o serie de epitete nepotrivite pentru o doamnă.

Eu stăteam însă locului, cu brațele încrucișate, gândind: „Pe ea,

Scramble! “I-aș fi scos ochii cu însămi dacă bunele maniere nu m-ar fi împiedicat.

Tânărul a sărit din automobil. A apucat-o pe Giselle și se pregătea să o lovească pe Scramble. Am prins-o repede și am pus-o sub braț.

— Ieși, am ordonat sec. Nu ești dorită aici.

Giselle mai țipa când au plecat, dar mie nu-mi păsa. Totuși, aveam senzația neplăcută că nu o văd pentru ultima oară. Se va întoarce și va căuta să se răzbune.

Am intrat în hotel. Se făcuse liniște deodată. O liniște enervantă.

Cu Scramble sub braț, cotcodăcind încă, am pornit pe potecă spre căsuța mea. Când ocoleam gardul de leandri, l-am văzut.

Cuterul era ancorat în micul meu golf, exact ca prima dată.

Am rămas privind cuterul cu inima bubuind în piept, cu gura uscată de mânie. Scramble a zburat din brațele mele înapoi spre terasă, la vasul ei cu ibiscus.

Se înapoiase așadar, nu? Trecuse aproape o săptămână. Unde a fost? De ce a plecat fără să spună nimic *chiar după ce am făcut dragoste toată noaptea*? Poate că eu nu m-am comportat ca o doamnă, dar în niciun caz nu eram o aventură de o noapte. Dacă el își închipuie că va putea naviga înapoi în viața mea ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, atunci se înșală. Am terminat cu bărbații. *Toți* bărbații. Inclusiv cu Jack Farrar.

M-am aruncat pe sofaua de pe verandă. Cu capul sprijinit în perne, ochii închiși. Mi-am impus să nu-mi pese. Viața mi-a mai dat o lovitură și, toate una peste alta, pur și simplu nu mai suportam.

După un timp am auzit pașii lui Jack pe potecă. Nu am deschis ochii; nici măcar nu m-am mișcat. Dar sunetul vocii lui mi-a trimis fiori pe șira spinării.

— Lola? Lola, ți-e bine?

Îl simțeam stând în picioare aproape de mine, îi auzeam respirația. Îmi închipuiam cum se încruntă uitându-se la mine.

— Pleacă, i-am spus în cele din urmă.

— Dar de-abia am venit.

— Ha! Am pufnit.

— Hei, ce s-a întâmplat, iubito? Întrebă el.

Am întredeschis ochii. Niciodată până acum nu-mi spusese iubito. El arăta cam la fel: adică prea atrăgător.

El zise:

— Acum m-am întors din State.

— Ha! O poveste veridică. Pariez că și-a petrecut timpul cu prietenii lui în porturile de pe coastă.

Îmi ridică picioarele de pe sofa, se așează lângă mine și îmi puse picioarele peste genunchii lui.

— A avut loc un accident în Newport, zise el. Carlos ieșise cu restul echipajului pe cuterul mare, cel cu care intenționam să navigăm spre Africa de Sud. Nu se știe din ce cauză, cârma a slăbit, de fapt s-a desprins de vas, lăsând o gaură imensă. Au încercat să pompeze apa, dar gaura era prea largă și apa intra cu debit mare. Vasul s-a scufundat în api adâncă de cincisprezece metri. A trebuit să mă întorc. Am luat primul avion de la Nisa spre Paris și apoi spre Boston.

— Carlos era bine? Și restul echipajului? Acum ne priveam în ochi, deși eram încă precaută.

— Au cerut ajutor prin radio și bărcile de salvare i-au scos din apă aproape înaintea să apuce să se ude.

— Atunci totul este în regulă.

— Mda, asta este vestea cea bună. A trebuit să mă întorc repede pentru a organiza echipa de scafandri care să verifice gradul de deteriorare și să obțin macarale pentru a scoate vasul. N-a fost o treabă ușoară. Iar frumosul meu vas este o epavă.

Am sesizat tristețea din vocea lui și am spus:

— Îmi pare rău.

El îmi prinse bărbia în mâna lui fermă și caldă.

— Lola, îmi pare rău că ești supărată și rănită. Am încercat să-ți telefonez, dar nu erai aici. Am lăsat mesaj prin Jean-Paul, i-am spus că este o urgență și că mă voi întoarce peste o săptămână.

Am rânjit. Fostul meu angajat-bun-la-toate plecase.

— Lui Jean-Paul îi intră pe o ureche și îi iese pe cealaltă, am spus.

— Așa se pare. Dar tu nu ai intrat în viața mea într-o zi și ai ieșit în ziua următoare, spuse Jack. Nu așa a fost. M-am gândit la tine tot timpul cât am traversat Atlanticul de la Paris, și din nou la întoarcere.

— Chiar așa? Simțeam cum mă îmblânzesc. „Topesc “era de fapt cuvântul potrivit. S-a aplecat, apoi m-a sărutat, cel mai tandru sărut, ca și cum ar fi fost primul sărut, delicat ca aripile unui fluture.

— Ai fost tot timpul și ești mereu în gândurile mele, murmură el. Îmi mângâia picioarele, sprijinite pe genunchii lui, nu într-un fel sexy, doar ușor, drăguț. Ce să fac ca să mă ierți? Întrebă el.

Mi-am aruncat picioarele jos și m-am ridicat repede.

— Știi ce poți face, am spus cu o scânteiere disperată în privire. Toată lumea a plecat și domnișoara Nightingale s-a dus într-o excursie. Trebuie să ies de aici. De ce nu-l duci pe bucătar să ia prânzul în oraș?

— S-a făcut. Jack îmi surâse în felul acela care putea să topească o femeie în Antarctica. Iar culegeam frânturi și nu priveam viitorul așa cum știam că trebuie. Dar, într-un fel, acum nu-mi păsa de nimic.

Am șofat spre Saint-Tropez, adică, Jack conducea mașina mea, plângându-se tot drumul de schimbătorul de viteze. Mai întâi ne-am dus la Le Bar Stube, un local al marinarilor dintr-un mic hotel pe Quai Suffren. Se află la etajul al doilea și este înțesat cu localnici, are fotolii tapițate cu piele și zeci de modele de ambarcațiuni cu pânze.

— Acasă departe de casă pentru tine, am spus, așezându-ne la o masă afară pe balconul cu vedere spre iahturile aliniate în port.

— Nu este atât de plăcut ca pe terasa ta.

— Mulțumesc pentru compliment, am spus. Dar încep să am îndoieli în privința asta.

M-a privit întrebător, așa că i-am povestit despre cea de-a doua vizită a lui Giselle Castille și cum privirea ei tăioasă m-a făcut să mă uit la micul meu hotel cu alți ochi.

— Nu m-am gândit la asta mai înainte, am spus eu. Am aranjat hotelul ca și când ar fi fost propria mea casă. Aveam atât de puțini bani și cea mai mare parte a lor se ducea pe reparații la structură. Am vrut să fac o piscină jos, lângă golf, genul care arată ca și când s-ar revărsa peste margine în infinit. Ar fi fost un albastru închis. Am ridicat din umeri. Dar nu ne-au mai ajuns banii pentru asta. Și acum, desigur, știu și de ce.

— Patrick, spuse el. Vreo veste de pe frontul acela?

Am ridicat din umeri din nou.

— Nimic. L-am privit peste masă în timp ce chelnerul ne turna șampanie în paharele înalte.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus deschis, chiar dacă probabil nu era potrivit să-i spui așa ceva unui bărbat despre care cu puțin timp în urmă credeai că te-a părăsit după numai o noapte de amor.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Mi-a prins mâna strâns, trimițându-mi efluvii de plăcere. Când în cele din urmă mi-a dat drumul, a ridicat paharul. Pentru tine, Lola March, a spus el, o femeie cu o inimă mare.

— Inima aceea bate cu o viteză de două ori mai mare decât cea a luminii, am spus. Trebuie să fie șampania de vină.

— Eu sper că nu, zise el și am zâmbit amândoi, încântați unul de celălalt.

I-am povestit mai mult despre Giselle și despre Scramble care a atacat-o și despre cât eram de îngrijorată că se va întoarce, iar el a spus că evident Scramble știa că femeia nu era bună de nimic și că ar fi procedat și el la fel dacă ar fi fost acolo.

Mână în mână, ne-am întors la mașină, la Tahiti Beach și Millesim, un club zen pașnic de pe plajă, minunat, fără glanțul Saint-Tropezului,

în special acum, la sfârșitul sezonului. În curând toate cluburile de pe plajă se vor închide, tot așa și hotelurile și restaurantele. În curând mistralul va sufla, Alpii Maritimi vor avea crestele acoperite cu zăpadă, iar cerul va fi gri-cețos, sau albastrul acela tare, de iarnă. Jack va lansa din nou la apă *In a Minute*, apoi se va îndrepta spre Africa de Sud cu prietenul său Carlos. În curând voi fi iar singură. Și, de asemenea, în curând s-ar putea să nu mai am nici casă.

Dar viața trebuia trăită acum, în ziua asta, chiar în momentul ăsta, așa că am comandat pepene galben Charentais cu șuncă de Parma, iar Jack a mâncat midii marinate.

Localul era aproape gol, doar un alt cuplu bea vin rosé, urmărindu-i pe cei care se plimbau pe plajă. Un cățeluș alb cu un chip drăguț a venit să ne salute, făcând sluj pentru a cere de mâncare. Firește că i-am dat toată șunca mea, iar eu am mâncat pepenele, și când a terminat de mâncat, m-a părăsit pentru altcineva. M-a lăsat și cu o serie de pișcături de purici pe piciorul stâng – frumoasă mulțumire, am spus eu râzând.

M-am sprijinit de spătarul scaunului, savurând momentul. Se auzea zgomotul mării, era frumoasă priveliștea albastră și verde a peninsulei unde se afla ascuns hotelul meu, se simțea căldura soarelui filtrată prin copertina de pânză, iar ca fundal sonor se auzea o înregistrare veche a lui Aznavour. Am decis că acest moment este fericire pură.

Apoi am devorat un bol întreg cu fragi în timp ce Jack îmi povestea despre Cabo San Lucas în Mexico, despre cât de diferit era față de sofisticarea din sudul Franței.

— Este un orașel relaxat, cu niște discoteci cu mulți decibeli, câteva localuri de strip-tease, unele hoteluri bune, unele ieftine, zise el. Sunt unele locuri unde îmi place să mănânc – Mocambo pentru cel mai bun mușchi bine fript pe care l-ai mâncat vreodată și un salsa suficient de iute ca să-ți ia foc măruntaiele. Cel mai bun bar cunoscut este Office, afară pe Medrano Beach: cu picioarele în nisip, margarita de dimensiunea mingilor de plajă, mâncare bună, pescari care se îmbată după o zi lungă pe Marea Cortez, femei frumoase care se uită la pescari... ceva de genul ăsta.

— Va trebui să mă duc acolo într-o zi.

— Nu te aștepta la prea mult, este doar un orașel mexican pe malul mării, *adevăratul* Mexic. Doar că acum ei construiesc hoteluri mari și vin bani mulți. Oftă cu regret. Este păcat că lucrurile pe care le descoperi și îți plac cu adevărat nu rămân aceleași în timp.

— Da, păcat, am încuviințat eu, bucurându-mă doar să-l privesc.

Privirile ni s-au întâlnit; mesajul era clar. Jack m-a luat de braț în timp ce ieșeam, înapoindu-ne la mașină. Era mai târziu decât credeam, eram plecați de ore bune, dar nu avea importanță, nu aveam oaspeți. Astăzi nu mai aveam grijă de alții. Timpul meu îmi aparținea.

Am parcurs încet drumul de întoarcere de-a lungul țărmului, înghesuiți atât de tare în mica mea mașină încât îi puteam simți căldura trupului. M-a cuprins deodată dorința de a-mi plimba degetele prin părul de pe brațul lui, bronzat de soare. Între noi domnea un fel de tăcere fără respirație, acea tensiune înfiorată care duce la dragoste.

Am cotit în jos pe aleea umbrită ce ducea spre hotel. Jack a parcat sub o revărsare de zorele și eu mă gândeam că asta era prima oară când vom fi cu adevărat singuri, aici. Absolut totul era al nostru. Puteam cina singuri pe terasă urmărind micile șopârle ca niște giuvaieruri și albastrul cerului topit în albastrul Mediteranei. Ne puteam ține de mână și respira aerul proaspăt, blând, parfumat cu iasomie, în timp ce savuram un vin rosé. Dacă doream, puteam să intrăm dezbrăcați în mare la miezul nopții. În seara asta, lumea era a noastră.

Mi-am dezdoit picioarele, strecurându-mă din mașină, amintindu-mi cât de prețios o făcuse Giselle, dar ea era într-un Jaguar, iar eu în Deux Chevaux. Oricum, lângă ea nu ședea Jack Farrar, având în cap numai sex, exact ca mine.

Ne-am dus pe terasă, apoi Jack a spus că l-a lăsat pe câine singur pe vas și că mai bine se duce să-l aducă. Îmi zâmbi, ținându-mă de umeri așa cum o mai făcuse, ridicându-mi bărbia pentru a-l privi în ochi.

— Și apoi o luăm de unde am lăsat-o, murmură el, sărutându-mă ușor.

L-am urmărit coborând pe potecă spre debarcader, întorcându-se spre mine la gardul din leandri pentru a-mi face semn cu mâna. Mi-am scos sandalele și m-am bucurat de fierbințeala dalelor de teracotă sub tălpile goale. Încă mai zâmbeam pe când străbăteam terasa spre bucătărie, unde într-un fel ajungeam întotdeauna, indiferent dacă erau sau nu oaspeți, dacă aveam sau nu angajați. Perdeaua de mărgelă de la ușă a scos un sunet muzical la o suflare bruscă a vântului. Hotărât, sosea toamna.

Am simțit ceva umed și lipicios sub tălpi și m-am uitat în jos. Am îngenuncheat și am atins. Sânge! M-am holbat în jur, neștiind de unde putea proveni. Și atunci am zărit-o pe Scramble zăcând lângă vasul cu ibiscus.

Avea gâtul tăiat. Am îngenuncheat lângă ea, încercând să apropii marginile rănii, dar era prea târziu.

Îmi curgeau lacrimile pe față. Scramble era mica mea iubire, ciudatul animăluț de casă, găinușa galbenă care din palma mea se uita fără teamă la mine. I-am netezit penele, plângând încet.

Jack

Fluierând vesel, Jack legă barca la debarcader și porni înapoi în sus pe potecă. Câine Rău venea pe lângă el, lăsându-se pe picioarele din spate ca un câine de circ, făcându-l pe Jack să râdă.

— Ai grijă să te porți frumos în seara asta, amice, îi spuse Jack, lovindu-l prietenește. Nu mai prăpădi cina de data asta. Sau orice altceva, adăugă el, amintindu-și cum arăta Lola când a ieșit din mașină, cum îi cădea în ochi părul de culoarea caramellei și cum își dădea la o parte bretonul, genunchii bronzăți descoperiți, curba dulce a gurii când întorcea capul și îi zâmbea. Un mic zâmbet secret care ascundea o promisiune.

Îi fusese dor de Lola în timpul călătoriei spre State mai mult decât credea că este posibil. Capul îi era plin de griji în legătură cu vasul său scufundat, dar pe parcursul zborului transatlantic, stând comod pe locul lui, cu ochii închiși, ea i se strecurase în gânduri. Își amintea felul în care arăta și textura pielii ei suple sub mâinile lui. Își amintea felul în care făcuse ochii mari de stupeoare când Solis îi spusese că va oferi Evgheniei hotelul; și mândria ei când se ridicase și îi spusese lui Solis că avocații ei se vor ocupa de documente.

Lola March Laforêt se ținea tare când dădea de greu, iar el o admira pentru asta. O admira pentru că muncise cu sânge pentru a menține micul său hotel; și pentru că îl impregnase cu farmec și dragoste, și pentru devotamentul ei față de oaspeții săi.

Desigur că el ar fi trebuit să rămână la Newport și să se ocupe de afaceri. Avea pe mână o epavă costisitoare și n-ar fi trebuit să se afle în sudul Franței pentru a o ajuta pe Lola Laforêt să-și refacă viața. Avea propria lui viață de care să se îngrijească. Dar afacerile trecuseră de data asta pe planul doi. Lăsase vasul salvat și problemele în mâinile lui Carlos, spunându-și că va sta doar câteva zile, maximum o săptămână, doar pentru a se asigura că Lola este bine. Apoi se va înapoia și va repara *In a Minute* pentru călătoria spre Africa de Sud.

Ocoli leandrul roz de la colțul casei Lolei, îndreptându-se spre terasă, apoi se întoarse ca să privească înapoi. Cerul întunecat se contopise cu marea; nu mai exista orizont, doar un albastru fără limită, vântul în copaci și Câine Rău care adulmeca prin tufișuri. Pace nețărnută.

Zâmbea când urcă treptele spre terasă; era singur cu Lola, iar șantierul său de bărci și reparațiile urgente erau ultimele lucruri care îl preocupau.

— Lola! Strigă el, mergând de-a lungul terasei, încă zâmbind. Lola, nu-mi spune că ești din nou în bucătărie?

Apoi o zări îngenuncheată lângă Scramble, cu mâinile acoperindu-i fața.

— Iisuse, șopti el. Și știu că Giselle se întorsese pentru a se răzbuna. Îngenunche, atinse umărul Lolei și o simți tremurând.

O întoarse spre el, îi luă mâinile de pe față și i le ținu strâns.

— Giselle a fost, spuse ea. O știu. Mă urăște din cauza lui Patrick și detestă faptul că a fost batjocorită.

Jack o conduse în salon. O făcu să se așeze pe sofaua cu spătar înalt tapițată cu damasc. Îi aranjă pernele sub cap, îi aduse șervețele de hârtie, apă cu gheață și un șervet de la bucătărie.

— Suflă-ți nasul, îi spuse, înmuind șervetul în apa rece și ștergându-i sângele lui Scramble de pe față și mâini. Ea înălță ochii, privindu-l fix. Genele sale lungi – genele lui Bambi – se lipiseră unele de celelalte, ca ale copiilor care plâng. Arăta atât de *vulnerabilă*.

— Trebuie să o îngrop, spuse Lola. Vreau să o pun lângă leandru și micșunele, aproape de casa mea.

— O vom face, spuse Jack.

Jack a curățat-o pe Scramble și a înfășurat-o în vechiul pulover albastru din cașmir al Lolei, apoi a curățat terasa și a aruncat cârpa murdară de sânge la gunoi. A găsit o lopată și a săpat o groapă acolo unde i-a arătat Lola, în timp ce ea stătea pe sofa cu Scramble în brațe, înfășurată în pulover.

— Cred că este bine, spuse el în cele din urmă. Trebuie să fie suficient de adâncă.

Lola îngenunche lângă mormântul miniatural și o lăsă înăuntru pe Scramble.

— La revedere, mică prietenă, șopti ea. Apoi se ridică și plecă.

Jack termină de acoperit mormântul, scoase cu rădăcini cu tot niște micșunele și le plantă deasupra.

Lola ședea dreaptă pe sofa, privind în gol.

El se așează pe vine în fața ei și îi luă mâinile, privind-o neliniștit.

— Hai, Lola, iubito, spuse el încet. Vino acasă cu mine.

Stăteau amândoi pe punte, cu câinele întins lângă ei, sforăind ușor. Cerul ca cerneala strălucea de stele și apăruse semiluna, care arăta de parcă cineva o ținuse acolo sus. Valuri mici încrețeau suprafața mării, legănând mica ambarcațiune, și un vânt ușor sufla în odgoane.

— Ai dormit vreodată pe puntea unui vas? Întrebă Jack.

Lola se întoarse și îl privi. El stătea întins pe spate, cu mâinile sub cap, privind la stele.

— Nu.

— E cel mai bine. Ești doar tu, și cerul, și briza. Când răsare soarele, îți atinge pleoapele, cald ca o sărutare.

Ea se întoarse pe burtă, cu bărbia proptită în mâni, privind în jos spre el.

— Chiar așa face?

— Da.

Se întoarse la loc.

— Vreau ca soarele să-mi sărute pleoapele, suspină ea. Vreau să simt sărutul acela.

— Așa va fi, Cenușăreaso, spuse el și se duse să aducă pleduri și perne. Îi aranjă pernele sub cap, o acoperi cu pledul, apoi îngenunche lângă ea.

— Giselle a fost, spuse ea. Sunt sigură. Este geloasă pe mine din cauza lui Patrick.

— Mai probabil l-a pus pe prietenul ei să o facă, zise Jack.

— Nu pleca. Îl strânse de mână.

— Stau aici.

— Bun, șopti ea, închizând ochii.

Când fu sigur că Lola a adormit, Jack se duse la proră. Privi spre marea întunecată, îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla în viitor.

După un timp își turnă un coniac, apoi se întoarse și se așeză lângă Lola. Se gândea din nou cu acea undă de tandrețe că arăta exact așa cum trebuie să fi fost în copilărie.

Se întinse lângă ea; îi plăcea să simtă briza pe pielea sa, să audă clipocitul familiar al mării care lovea carena cuterului. Se gândea la Sugar și la toate fetele dinaintea ei și la cât de mult îl bucurase prezența lor la bordul *Câinelui Rău*. Dar nu mai simțise niciodată ceva asemănător.

Se trezi înainte ca soarele să sărute pleoapele Lolei. Se ridică și o privi în lumina cenușie blândă. Mai dormea încă. Jack s-a ridicat încet, a coborât treptele la cabină, a făcut un duș scurt și a pus de cafea. Ea se mișcă chiar în momentul în care se întoarse el. Soarele

apăruse la orizont, ochii ei erau încă închiși, dar ea zâmbea.

— L-am simțit, spuse ea. Am simțit cum mă sărută soarele.

— Cum a fost?

— Bine. M-a făcut să mă simt... bine.

— Acum știi de ce îmi place să fiu pe o barcă.

Lola se ridică în șezut și își trecu mâinile prin părul ciufulit.

— Nu te uita la mine. Arăt rău, spuse ea, știind că era adevărat.

— Nu mă uit, zise el. Sunt doar tipul care asigură room-service-ul.

Lola privi tava pe care o adusese. O cafetieră, două cești desperecheate, două ouă fierte proptite în păhărele, o farfurie de carton cu pâine prăjită și puțin unt. Ridică privirea spre Jack.

— Te va face să te simți mai bine, zise Jack.

Ea dădu din cap aprobator și zâmbi.

— Mă voi simți mai bine. Promit.

Miss N

Domnișoarei Nightingale chiar i-a plăcut micul Fiat pe care îl închiriasse pentru excursia de-a lungul coastei. Îi amintea de propriul său Mini Cooper, deși mașinuța ei era de un roșu îndrăzneț și nu argintie ca asta, culoare care dura o veșnicie. Ea nu ezitase în privința culorii atunci când își cumpărase automobilul în urmă cu un an, deși și-l imaginase pe Tom spunând: „De ce vrei roșu, vei atrage atenția tuturor polițiștilor de la Brakelys până la Londra, iar cu viteza ta, Mollie, vei avea mai multe bilete de amendă decât casieria unui teatru”.

Dar, desigur, Tom nu era acolo ca să o prevină și oricum ea se ducea rar la Londra. Când se ducea, lua trenul de la Oxford spre Paddington. Era mult mai ușor decât să încerci să parchezi în oraș în zilele noastre.

Așa că, roșu a fost, un roșu aprins pe care îl recunoștea toată lumea din sat. Îi făceau cu mâna, zâmbind așa ca pe vremea când trecea în spatele lui Tom, pe motocicletă Harley turcoaz, probabil arătând ceva mai mult din picior decât s-ar fi convenit la vârsta ei, dar avea fața ascunsă de casca de protecție care întotdeauna îi provoca o senzație de claustrofobie. Niciodată nu fusese capabilă să suporte ideea de a se despărți de Harley; îi lustruia părțile cromate în fiecare săptămână, până când arăta de parcă ar fi aparținut unei expoziții, nu garajului său mic de piatră, care fusese cândva baraca grădinarului.

Se gândea totuși la Lola, nu la Tom, în timp ce șofa pe șoseaua spre Cap-Ferrat, unde intenționa să se uite la vechea vilă Léonie Bahri, abandonată și aproape pierdută sub năvala viței agățătoare. Pe porțile mari de fier era o înscripție „Intrarea Interzisă, Proprietate Particulară”, dar Miss N o ignoră, în speranța că nimeni nu ar putea acuza o femeie de vârsta ei că intenționează să fure altceva decât să taie o plantă sau două care mai înfloreau în grădina în paragină. Nu încercă să intre în vilă; ar fi fost o greșeală. Și cum ferestrele erau murdare și acoperite de viță, nici măcar nu putea să privească înăuntru.

Vila lui Léonie o intriga aproape tot atât de mult ca dispariția lui Patrick Laforêt, deși, desigur, fără evidentele consecințe cu privire la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla soțului Lolei. Léonie Bahri făcea parte din trecut, dar povestea ei fusese relatată în ziarele locale și păstrată în arhivele lor, la îndemâna oricărui cercetător. Existau chiar fotografii slab focalizate și prea vechi și șterse pentru a-ți da seama foarte clar de altceva decât că Léonie era o femeie înaltă, cu o cascadă

de păr blond ce ajungea până la talie, ca al femeilor din picturile lui Dante Gabriel Rossetti. Unele fotografii o prezentau îmbrăcată în ceea ce ar fi putut să fie ultima modă la Paris, cu pălărie și mănuși, cu toate acestea, păstrând ceva din reputația ei de „copil sălbatic”.

Vila lui Léonie fusese odinioară La Vieille Auberge, albă, de formă pătrată și cu obloane verzi, plasată în mijlocul unei grădini dezordonate, pe o pantă pietroasă cu măsline ce ducea spre mare. Acum era abandonată, coloanele se deteriorau, lipseau țigle din acoperiș și fără îndoială că iarna ploua înăuntru.

Totuși, exista ceva magic în acest loc, gândea domnișoara Nightingale rătăcind pe potecile pe jumătate ascunse, prin grădinile terasate, odinioară spectaculoase. Era un loc cu pace și liniște, secretele sale fiind ascunse pe veci.

Ea știa că Léonie plantase ea însăși aceste grădini. Tot ea transformase vechea construcție într-un hotel încântător, exact cum făcuse Lola; și Léonie fusese abandonată de iubitul ei, ca și Lola. Mai existau similitudini între cele două femei? Domnișoara Nightingale ar fi dorit să știe despre Léonie mai mult decât ceea ce relatau ziarele locale, care spuneau că Léonie fusese o vedetă a teatrului de revistă, o femeie cu o reputație, o femeie cu un amant puternic; o femeie care a iubit prea des și prea nechibzuit.

Nu contează – alungă din minte toate gândurile despre Léonie, mătură stratul de frunze uscate de pe o bancă veche din piatră și se așează la umbra unui bătrân copac jacaranda. Singurele sunete erau cele ale păsărilor și slabul vuiet al mării care se lovea de țărmul stâncos. Închise ochii, împăcată cu lumea.

Când se trezi domnișoara Nightingale, cerul se schimbase de la auriul de dimineața devreme la albastrul tare, strălucitor al după-amiezei fierbinți. Înviorată, se ridică în picioare, nu fără o trosnătură-două în genunchi. Doamne, gândi ea, trebuie să fie vremea prânzului și știi cum sunt francezii. Dacă nu ești acolo la două fără zece minute, refuză să te servească. Se duc să mănânce ei, presupuse ea. Totuși, poate că se va aventura mai mult astăzi, dispusă să treacă în Italia. Nu era drum lung cu mașina și nimeni n-a refuzat, în Italia, să-i servească masa unei femei, indiferent de oră.

Când se întoarse ca să plece, zări o mică piatră de marmură sub jacaranda. Îngenunche, șterse piatra cu batista și își puse ochelarii.

În marmură era sculptată o pisicuță. Mică și slabă, cu urechile ascuțite și o față triumfiulară, zăcea oarecum încolăcită pe spate, cu labele în sus, cu capul cochet pe o parte. Era atât de încântătoare, încât o făcu să râdă. Se aplecă ca să citească înscripția: *Bébé, întotdeauna în inima mea.*

Bébé trebuie să fi fost pisica lui Léonie și adevărul era că animalul aducea cu femeia din fotografii: fata ascuțită, grația, poza cochetei

eterne. Léonie și-a îngropat așadar „copilașul“, pentru că acesta era numele pisicii, chiar sub copacul acesta, unde probabil că stăteau împreună, ca și ea astăzi, privind spre mare și visând.

Domnișoara Nightingale mângâie imaginea pisicii în semn de rămas-bun, apoi plecă, prin grădină, și ieși pe drumul liniștit. Închise cu grijă porțile de fier ruginite, așa ca alții să nu descopere locul ei personal, apoi urcă în mașină și se întoarse la șosea, îndreptându-se spre est.

Italia, își spuse ea zâmbind, ce aventură!

Micul Fiat gâfâi la curbele în pantă ale drumului de lângă mare, viraje în ac de păr și cu priveliști care, dacă pierdeai concentrarea o fracțiune de secundă, puteau să te omoare literalmente. Domnișoara Nightingale nu avea astfel de dorințe, ea ar fi putut să șofeze pe asemenea drumuri toată ziua și posibil toată noaptea, fără să tresară la vederea pantei abrupte din dreapta și la camioanele uriașe care treceau pe lângă ea cu zgomot, în stânga. Călătoria era mai lungă decât crezuse și ea apăsa pe accelerator.

Când trecu în sfârșit frontiera la Ventimiglia, își dădu seama că era prea târziu pentru a merge mai departe. Luând-o spre faleză, se strecură cu Fiat-ul într-un mic spațiu de parcare, felicitându-se pentru felul excelent în care condusesse. Găsi o micuță cafenea ce părea curată și o comandă lasagna și un pahar cu limonadă.

Nimic nu era mai bun ca o limonadă rece ca gheața pe o după-amiază toridă, gândi ea, privind în jur la vecinii săi. Nu erau turiști aici, doar muncitori locali aplecați asupra unui joc de șah și două bunici, ca ea, presupunea Miss N, doar că ele aveau bucuria de a se îngriji de nepoți după-amiaza. Ei bine, avusese și ea „fetele sale” la Queen Wilhelmina, ani buni, iar amintirea lor ținea loc de nepoți în viața ei.

Se juca cu lasagna. Era prima dată când mânca prost în Italia, cu toate că locuise la *pensiones* și *albergos* în toată țara timp de mulți ani. Până și limonada era proastă, acidă și insuficient de rece. Mica ei escapadă se dovedise a nu fi deloc o escapadă și acum mai trebuia să facă față lungului drum de întoarcere. Oftând, plăti nota și lăsă un bacșiș adecvat chiar dacă nemeritat. Hotărî să-și dezmoștească picioarele înainte de a se urca la volan.

O Ducati 748S, nouă, parcată lângă cafenea, îi atrase imediat atenția. Se gândea cât de mult i-ar fi plăcut lui Tom. Zveltă, agilă, puternică, chintesența designului în materie de motociclete. Ducati valorează o mică avere, îi spusese el, un fel de Ferrari în lumea motocicletelor.

Domnișoara Nightingale îi dădea târcoale, admirând din toate unghiurile exemplarul cenușiu cu roți strălucitoare. Se întreba cui aparține. Apoi, zâmbind, plecă. O plimbare de zece minute, după care va porni la drum.

Legându-și ferm sub bărbie panglicile pălăriei de pai, privi cu atenție în jurul piațetei pentru a găsi ceva de admirat: o statuie, un magazin, vreun cadru de ușa sculptat, dar nu era nimic, așa că se înapoie la locul de parcare.

Proprietarul motocicletei se pregătea să pornească. Domnișoara Nightingale se opri să privească. De fapt, picioarele ei nu se mai mișcau. Încremenise pe loc.

Posesorul motocicletei Ducati își puse casca. Privi în stânga și în dreapta, verifică în spate. Un scurt moment privi în direcția domnișoarei Nightingale, apoi porni cu zgomot în josul străzii și dispăru.

Nările domnișoarei Nightingale se îngustară precum ale unui ogar care adulmecă. Își scoase ochelarii și îi șterse. Îi puse la loc pe nas și se holbă la strada pavată ca și când aștepta ca el să se întoarcă. Scoase din poșetă un mic carnet legat în piele și notă numărul motocicletei. La urma urmei, învățase câte ceva de la Tom al ei.

Iar bărbatul de pe costisitoarea Ducati era Patrick Laforêt sau ea își va mânca pălăria de pai.

Patrick

Patrick iubea viteza aproape la fel de mult pe cât iubea femeile. În special o motocicletă ca cea dintre genunchii săi, cu țeava de eşapament de sub șa făcând zgomot ca un avion la decolare.

Ducati 748S era o frumusețe, agilă ca un avion de vânătoare, vopsită în cenușiu-mat și cu roți de un roșu de magneziu. Nimic nu o putea întrece, cu excepția, poate, a autoturismului său Porsche. Regreta că pierduse acel Porsche, dar Evghenia spunea că așa trebuie. Ar fi fost prea ușor să fie reperat. Desigur că avea dreptate. Evghenia avea întotdeauna dreptate. Părea să știe astfel de lucruri așa cum alte femei știu cum să îngrijească un copilaș.

La intrarea pe autostradă accelerează, depășindu-i pe ceilalți, lăsându-i în praful din urma sa ca pe niște oameni obișnuiți, așa cum și erau. Obișnuiți însemnând săraci. Patrick știa cum te simți când ești sărac și nu era un sentiment plăcut. Cât a fost la pământ nu a fost fericit; el era un bărbat căruia îi plăceau lucrurile mai fine din viață și respectul pe care ți-l aduc banii. A luptat cu problema asta timp îndelungat, uneori cu plusuri, uneori cu minusuri, dar acum viitorul se stabilizase la plus.

Pipăi plicul din buzunarul interior al bluzonului din denim, simțind pe piept marginile tari. Evghenia reușise din nou; rezerva lor de bani creștea, dar nu suficient de repede pentru ea. Era ambițioasă ca și el, dar de două ori mai fără scrupule. De exemplu, el nu ar fi putut niciodată să conceapă planul pe care îl gândise ea, nici într-un milion de ani. Poate că trebuie să fii rus, sau femeie, sau amândouă ca să concepi o schemă ca asta. Sau poate nu trebuie decât să fii suficient de frumoasă.

Frumusețea ei a fost aceea care i-a sărit în ochi, desigur, prima oară când a văzut-o, prânzind la Club 55. *Le Cinquanta-cinque* era locul preferat de întâlnire pe plajă, după-amiaza, pentru *glitterati* (*lumea bună*). Cel care era cineva și se afla la Saint-Tropez sau pe iaht venea să prânzească pe terasa Cinquantacinq. Erau flori pe mese și șampanie în frapiere de argint și cele mai frumoase trupuri în bikini, și bluze, și sandale, toate produsul celor mai buni creatori, așa cum puteai vedea oriunde în lume.

Se întâmplase în urmă cu un an. Patrick ședea la o masă sub o copertină albă, singur de data asta, întrucât tipul cu care trebuia să se întâlnească și căruia urma să-i ceară un împrumut substanțial nu apăruse. Probabil că prinsese de veste despre ce era vorba, gândea el,

sorbind posomorât berea.

Acum era obligat să-și plătească prânzul și chiar dacă ei îl cunoșteau bine aici, nu erau încântați să-l vadă ocupând o masă importantă care ar fi putut să aducă mai mult profit. El înțelegea. Sezonul era scurt și toți voiau să câștige cât mai mult posibil.

Își terminase berea și era pe punctul de a pleca fără să mănânce, când depistă o blondă trăsnet la comanda unei bărci cu motor ce străbătea apa, îndreptându-se spre club. Barca, Riva subțire ca o țigară, era vopsită în galben deschis, asortat cu bikinii blondei. Ea era înaltă ca dansatoarele din spectacolele de la Las Vegas. Și împodobită cu diamante. Și splendidă de te lăsa cu gura căscată.

„Fată bogată “scria pe ea, dar asta era doar o atracție în plus. Ea trecu pe lângă masa lui, în urma șefului de sală. Ca un câine de vânătoare care se ridică după miros, antenele sexuale ale lui Patrick intrară în funcțiune.

— Este ocupat locul acesta? Întrebă ea, cu mâna pe spătarul scaunului.

El clătină din cap.

— Sunt singur.

— Eu sunt Evghenia, zise ea cu o voce care curgea molcom, ca smântâna, în timp ce electricitatea circula între ei. Și tu cine ești?

Nu și-au bătut deloc capul cu prânzul. Au ieșit din clubul de pe plajă și s-au urcat în Porsche, apoi la micul *pied-à-terre* pe care îl avea el pe deal, deasupra orașului, tocmai pentru clipe ca acestea. Electricitatea nu a avut niciun rol în scenele lor de „dragoste “. Un cuvânt mai pământean ar fi fost mai adecvat pentru împerecherea lor, pentru strigătele lor flămânde și gemetele ei pătimașe. Patrick nu avusese vreodată o femeie ca ea; Evghenia nu avusese vreodată un bărbat ca el. Iar ea dorea să-l păstreze. Pentru totdeauna.

Erau amanți de trei luni când se conturase planul după o partidă de sex: Stăteau întinși pe cearșafurile mototolite, ea fumând nelipsita Gitane cu filtru, el întins cu brațele sub cap, încă umed de transpirație și sex.

— Este foarte simplu, spusese ea în șoapta aceea din gât care suna uneori aproape comic în ruseasca ei, ca și când interpreta rolul spioanei frumoase într-un film la Hollywood. Și apoi îi explicase cât de simplu era. Patrick își va recăpăta terenul și hotelul. Știa că acestea erau importante pentru el, fiindcă i-o repetase întruna. Ea îl putea manipula pe Solis; omul ar face orice în acest stadiu, atât era de prostit de ea. Dar nu pentru mult timp, nu când va afla, așa cum se va întâmpla curând, că a vândut bijuterii, automobile și blănuri și că ascunde banii.

— Va trebui să mă descotorosesc de Solis, spusese ea.

Patrick râsese, neluând-o în serios. Totuși, ea plănuise totul. Ea și

Solis se vor duce într-o croazieră seara târziu, de-a lungul coastei, așa cum făceau adesea. Echipajul de pe *Agamemnon* se retrăgea întotdeauna devreme. Lui Solis îi plăcea să fie lăsat singur cu ea pe punte. Ea va alege o noapte fără lună, poate îl va ademeni către balustradă – să privească delfinii, îi va spune ea. Se va asigura că el a băut mult, va adăuga un pic de ceva în băutura lui... el este om bătrân și chiar dacă e mare, ea e mai puternică, și-apoi îl va prinde cu garda jos. Doar un brânci puternic și se va termina. Și ea va fi liberă. Va fi ușor.

— După aceea, spusese ea, aplecându-se asupra lui Patrick și privindu-l în ochi, tu te vei descotorosi de soția ta.

Șocat, trezit din visul despre plăcere și bani, Patrick umblase prin cameră, dezbrăcat și mânios, vrând să știe ce fel de creatură era ea, cum se poate măcar gândi la un asemenea lucru. El va divorța de Lola, niciodată nu o va *ucide*.

Dar Evghenia învățase cu mult timp în urmă că trebuie să-și asigure spatele.

— Privește problema din punctul meu de vedere, dragă Patrick, încercase ea să-l convingă. Dacă plec cu tine, nu obțin nimic. Și crede-mă, iubitele, eu nu sunt o femeie care poate fi săracă. Trebuie să-l omor pe Solis.

El bombănise și ea îl împinsese la o parte.

— Nu te prefac, noi ne asemănăm, tu și cu mine, Patrick, zisese ea. Gândește-te. Îl părăsesc pe Solis, n-am niciun ban. Tu divorțezi de Lola, va dura ani întregi pe la tribunale și ea te va lăsa lefter. Vom fi săraci, Patrick. Și atunci, cât crezi că va dura „dragostea” noastră? Un an, șase luni, o săptămână?

El își îngropase fața în pernă, iar ea îngenunchease pentru a-i șopti la ureche:

— Este timpul să fii realist, iubitele. Dacă eu îl ucid pe Solis, tu vei fi singurul care va ști asta. Într-o zi, cine știe, poate vei fi gelos. Ne vom certa, iar tu vei spune poliției ce am făcut. Mă vei acuza de crimă. Ah, nu sunt destul de stupidă pentru a permite așa ceva, scumpul meu Patrick. O, nu, este dinte pentru dinte. Eu ucid, tu ucizi. Eu nu te pot da în vileag pe tine niciodată, și nici tu nu o vei putea face, la rândul tău, niciodată. Și *noi* obținem toți banii.

Se lungise lângă el, mângâindu-l pe spate, sărutându-l ușor pe mușchii de pe umeri.

— Corect, Patrick?

— Nu o pot face.

Ea sărise din pat și începuse să se îmbrace repede.

— Dacă crezi că îmi voi risipi viața ca amantă a unui bărbat căsătorit, Patrick, atunci te înșeli.

Se opri la ușă, privise înapoi la el, cu ochi arzători.

— Nu mă vei mai vedea niciodată.

Patrick se gândise repede la Lola.

— Mă voi gândi la asta, conchisese el, încercând să câștige timp. Nu suporta să o piardă pe Evghenia. Îl vrăjise așa cum încă de la începuturile omenirii anumite femei știu cum să procedeze cu bărbații. El îi aparținea ei.

Puternica Ducati înghițea kilometrii, strecurându-se cu ușurință prin trafic, ieșind din Menton. Patrick trecu frontiera spre Italia la Ventimiglia, unde se opri ca să bea rapid un espresso cu zahar înainte de a continua drumul. Ajunse curând în orașelul de la malul mării, San Remo, la Hotel Rossi.

Devie pe șoseaua circulară într-un zgomot scrâșnit, parcă motocicletă pe locul principal rezervat pentru el în față, lângă noul său Mercedes albastru metalizat, opri motorul, coborî și întinse mâinile și picioarele.

— *Signor March*, bine ați venit. Portarul duse mâna la chipiu, zâmbind.

— *Grazie*, Nico, spuse Patrick, dându-i vreo doi euro, în ciuda faptului că nu făcuse nimic altceva decât să-i deschidă ușa mare de sticlă.

Toată lumea de-aici îl cunoștea ca *Signor March*. Permisul său de conducere, cartea de identitate, toate documentele sale arătau că el este Cosmo March, cetățean francez, din Paris. Avea părul tuns scurt, aproape ras, și era remarcabil cât de mult îi schimba întreaga înfățișare. Nu pentru că ar fi contat; nimeni aici, în Italia, nu dădea doi bani dacă el era sau nu Cosmo March. Care, apropo, era numele tatălui Lolei. Ei, aproape. Numele tatălui ei fusese Michael Cosmo March, dar Patrick se dispensase de Michael când adoptase identitatea.

Pentru oamenii din acest mic oraș-stațiune, el era doar un tip bogat care își petrece timpul la un hotel la malul mării, deși misterul era de ce nu trăgea la un hotel mai bun, într-unul din locurile mai la modă, precum Portofino sau Santa Margarita di Ligure.

Acolo ar fi preferat Patrick să stea, dar la San Remo el era la o jumătate de oră distanță de Monaco și de iahtul lui Solis. Și, deci, aproape de Evghenia, care reușea să se strecoare sub pretextul cumpărăturilor pentru a se întâlni cu el în mica vilă pe care Patrick o închiriasse în Menton. Și nu se ducea niciodată acolo decât dacă se întâlnea cu Evghenia. Prefera deliciile ușor urbane ale hotelului din San Remo și ale cafenelelor și chiar ale clubului de pe plajă unde întâlnea fete frumoase. Nimeni nu scrisese fidelitate în contractul pe care îl făcuse cu Evghenia, cu toate că ea l-ar fi omorât dacă ar fi știut. Totuși, lupul își schimbă părul, dar năravul ba, iar Patrick nici nu voia să încerce.

Și apoi, desigur, era cazinoul, al doilea după cel din Monte Carlo, și unde devenise un bine cunoscut jucător cu mize mari. Un jucător

rămâne un jucător.

Hotelul Rossi era construit în stilul maiestuos de la începutul anilor 1900, când cuvântul de ordine era *luxul*. Holul de la intrare, cu coloanele sale masive, se ridica la mare înălțime, plafonul era ca o cupolă, pictat cu nori și îngerași, ca și cu razele unui soare veșnic. Pardoseala de marmură răsună sub tocurile înalte, se auzea flecăreala copiilor care se grăbeau să iasă cu părinții pentru *passeggiatina* de seară, plimbarea pe promenada ce înconjură cafeneaua și la care luau parte toți. Se îmbrățișau cu cunoscuții, se băteau pe umăr și îi priveau inchizitor pe cei pe care nu îi cunoșteau, evaluându-le îmbrăcămintea, și bijuteriile, și coafura, pentru că în Italia o *bella figura*, felul în care arăta o femeie, era esențial pentru statutul său.

În hotel, console aurite cu imense buchete de flori și oglinzi enorme înconjurau holul. Fotolii și scaune drepte tapițate cu mătase aurie erau răspândite peste tot, cu toate că nimeni nu a fost zărit vreodată șezând pe ele. Era foarte diferit de Hotelul Riviera.

Patrick se duse direct la barul cu vedere spre curtea cu verdeață din spatele hotelului. Barmanul în vestă albă îl salută pe nume și, fără să-l întrebe, îi aduse obișnuitul Campari cu sifon.

— Ați avut o zi bună, *Signor March*? Îl întreabă el, iar Patrick zâmbi și recunoscă că da, a avut o zi destul de bună, *grazie*.

Au discutat apoi despre vreme, despre ultimele rezultate din campionatul de fotbal și concursul de talente ce urma să aibă loc în seara aceea la clubul de pe plajă. Apoi Patrick a luat liftul și a urca la apartamentul său de la ultimul etaj. Nu cel mai mare din hotel, dar potrivit pentru un bărbat bogat, singur, ca el.

Scoase pachetul din bluzon și cercetă ștampila. Era expediat Fedex către Banque du Soleil din Menton, pentru *Monsieur C. March*, iar sigiliul era intact. Puse plicul pe biroul Biedermeier, apoi se duse în camera de baie și se dezbracă. Stătu zece minute sub apa rece, spălând murdăria de peste zi, și extenuarea, și neliniștea care însoțeau întotdeauna expedițiile sale în Franța, când se întreba dacă va fi recunoscut și ce va spune dacă da. Și, de asemenea, cum va explica conținutul buzunarului.

Răcorit din nou, își puse halatul de la hotel, un picket din bumbac fin, alb cu dungi bleumarin, cu monograma hotelului pe buzunarul de la piept. Luă o sticlă de Pellegrino din minibarul bine aprovizionat, se aruncă într-un fotoliu și luă o înghițitură mare de apă.

Răsuci pachetul între degete. În cele din urmă îl desfăcu și privi conținutul. Un teanc de dolari, de cincizeci și de o sută, cu o banderolă cu mențiunea 110 000. Plus o pereche de cercei, niște perle mari în formă de lacrimă ce se legănau la capătul unor picături din diamante. Cerceii erau înfășurați într-un petec de pânză fină de culoarea apusului de soare. El o luă și râse. Evghenia își trimisese

slipul pe care îl purtase cu o zi în urmă când expediasse pachetul. Îl apropie de față, respirându-i parfumul.

Se duse la fereastră și privi în jos la strada aglomerată și la rândurile de cabine în dungii care punctau fâșia lungă de plajă de vizavi. Era târziu și erau goale acum, băieții de serviciu pe plajă făceau curățenie, scuturând pernele și aranjând fotoliile la loc în linii drepte, golind scrumierele, greblând nisipul. La marginea apei, o fetiță se juca alergând înainte când valul se retrăgea, țipând de plăcere când o urmărea din nou. Părul ei blond strălucea în lumina soarelui și strigătele ei fericite îl încântau. Se întreba cum ar arăta un copil al său cu Evghenia. Poate o miniatură blondă a Evgheniei, dulce, dar inocentă, nevinovată...

Patrick închise ochii și respiră adânc. Zilele lui de inocență erau aproape terminate.

Umblă prin cameră de colo-colo. Înainte și înapoi. Nu mai putea continua așa mult timp. Viața bună într-un orașel pe malul mării, chiar și într-un hotel de lux, nu corespundea cu ideea lui de distracție. Avea nevoie de libertate. Avea nevoie să fie „viu” din nou.

Contempla teancul de dolari de pe birou. Apoi se duse în dormitor, se îmbracă, își perie părul și atinse cu un strop de colonic bărbia nerasă.

Luă banii, îi sortă după valoare, cincizeci și sute, și îi puse în buzunarul interior al sacoului. Viața trebuia trăită. Se îndreptă spre cazinoul din San Remo.

Lola

Nu voiam să mai părăsesc vreodată acest vas, voiam să fiu legănată veșnic de marea domoală. Voiam să las afară realitatea și să mă cuibăresc în brațele lui Jack Farrar și nici măcar să nu mă gândesc la viitor. Dar trecuseră două zile, timpul meu expira.

Îl priveam pe Jack care dormea alături de mine în patul construit în prora cuterului. În fața hublourilor gemene, marea clipoceă, liniștită așa cum numai Mediterana poate fi într-o noapte perfectă. Toate hublourile și ușile erau deschise și briza sufla prin cabină, fluturând părul lui Jack. L-am atins, era aspru și creț, plin de viață sub degetele mele. Exact așa cum era și Jack. Plin de viață. Și acum el a adus forța energiei sale în viața mea. Câteva nopți minunate de pasiune vor fi totul, apoi el va porni din nou pe drumul lui. El era un veritabil marinăr, cel mai fericit când era pe mare, doar cu câinele său drept tovarăș.

Oare ce îi trece prin minte, la ce se gândește acolo, singur? Mă întrebam. Se gândește la fetele pe care le-a cunoscut? Se va gândi la mine? Voi deveni curând o figură îndepărtată, doar o fantomă din trecutul său? Am oftat. Viitorul lui Jack Farrar era săpat în piatră, iar viitorul meu se dizolva în fața ochilor mei.

Mă întrebam, scurt, de unde puteam obține banii pentru a deschide un restaurant. De-abia reușisem să răzbat financiar vara asta. Bruma de „profit” ce va rezulta va trebui să mă ajute să trec perioada de sezon mort, deși, dacă voi fi nevoită să mă mut în altă parte, nu prea știu cum mă voi putea descurca. Pur și simplu nu am fonduri.

Jack s-a întors și eu l-am dezmiertat, mi-am pus brațele în jurul lui. El era cavalerul meu în armură strălucitoare. El va veni să salveze domnița aflată în pericol și va face tot ce va putea. Jack Farrar a venit să mă ajute, nu să se îndrăgostească de mine și chiar așa stau lucrurile.

Mi-am presat corpul de al lui, respirând parfumul masculin al pielii sale, amintindu-mi de ultimele zile în care am făcut dragoste. Este un bărbat tandru sub exteriorul dur de marinăr, un bărbat destul de sensibil pentru a-mi aduce ouă fierte moi și pâine prăjită, pentru ca eu să mă simt mai bine, un bărbat destul de blând pentru a o înmormânta pe Scramble și a planta o floare pe mormântul ei. Un bărbat care m-a adus în lumea mării sale pentru câteva zile și a avut grijă de mine ca și când m-ar iubi cu adevărat. Și poate că așa era, mă gândeam eu în timp ce mă cuprindea somnul, deși presupuneam că doar pentru

moment, pentru că știam că așa era Jack.

Când m-am trezit, soarele răsărise și Jack plecase. Câine Rău stătea la picioarele patului, cu limba scoasă, uitându-se întrebător la mine. Am bătut ușor patul cu palma și el a sărit și m-a mozelit pe față.

— Ești un băiat bun, știi asta? L-am întrebat, trecându-mi degetele prin blana lui sârmoasă, zâmbind pentru că era ceva în expresia nerăbdătoare a corciturii care te făcea să zâmbești.

Jack stătea la picioarele scării, desculț și pe jumătate dezbrăcat, și mă privea.

— Cum te simți în dimineața aceasta, Lola March? Zise el, apropiindu-se și sărutându-mă. Pielea lui era udă – înotase – și mirosea a sărat, și a proaspăt, și a lucruri simple și bune.

Am aruncat la o parte cearșaful și m-am grăbit spre picioarele patului.

— Mă duc să înot, am spus, prinde-mă dacă poți. Am fugit prin cabina mică și am urcat cele câteva trepte spre punte. Am pozat acolo, dezbrăcată, cu brațele deasupra capului, exact așa cum era Jack când l-am văzut prima oară, apoi am sărit în apă. Apa limpede, rece mă acoperi, biciuindu-mi corpul somnoros, trimițându-mi furnicături de plăcere până la ultima terminație nervoasă.

Am deschis ochii și am privit într-o lume cristalină. Pești micuți se mișcau în jurul meu, fără îndoială speriați de prezența mea. Am stat până când nu am mai putut respira, apoi am țâșnit spre suprafață ca un dop dintr-o sticlă de șampanie, râzând și strigând. În minutul următor, Jack a sărit în apă, urmat de Câine Rău și cu toții am înotat câinește, urmărindu-ne unul pe celălalt și râzând. O, era grozav de bine să te simți atât de fericit, atât de lipsit de griji, atât de viu. Aș fi vrut ca aceste momente să nu se mai sfârșească.

Dar, fără îndoială, așa cum ar spune Miss N, toate lucrurile bune au un sfârșit, iar eu speram, spuneam eu, să nu fie adevărat, dar în capul ăsta știam că este. Înapoi, pe cuter, m-am spălat de apa sărată, mi-am pus șortul și un tricou de la Jack – nu îmi luasem, în graba plecării, nimic de îmbrăcat. Mi-am prins părul într-o coadă de cal și mi-am dat la o parte bretonul din ochi. Apoi m-am dus pe punte la Jack.

— Ni s-au terminat cafeaua și alimentele, spuse el. Ce-ai zice de un mic dejun la Saint-Tropez?

— Sună bine, am răspuns și ne-am urcat în mica barcă cu motor. A sărit și câinele după noi și ne-am îndreptat spre oraș. Am privit înapoi spre Hotelul Riviera, singur și neglijat pe frumosul său promontoriu. Am jurat că voi lupta pentru el până la capăt.

Evghenia

Evghenia trecu pe lângă soțul ei fără ca măcar să se uite spre el. Se aplecă peste balustrada punții, urmărind o bărcuța care lăsa o urmă înspumată prin Mediterana albastră, calmă. Îl auzi pe Solis în spatele ei, dar nu se întoarse să-l salute. Nici măcar nu voia să-l privească, deși el era proprietarul ei tot atât de sigur ca orice alt om care deține o operă de artă neprețuită. Evghenia era soția unui bărbat bogat, dar asta nu însemna că ea era o femeie bogată.

Se născuse Evghenia Muldova, în sărăcie, în Rusia, unul din cei șapte copii, toți fete. Părinții săi lucrau într-o fabrică locală și toți nouă trăiau în două camere, considerată locuință extravagantă după standardele locale. Dar nu și de Evghenia, cea mai mică și frumoasă. Nimeni nu știa exact din ce genă s-a dezvoltat Evghenia, întrucât surorile ei erau scunde, cu părul castaniu și pielea palidă ca a părinților lor. Și toate șase i-au urmat pe părinți în fabrică.

Evghenia a privit îndelung viețile lor: acasă și la fabrică. Groaza o făcea să i se zbârlească părul pe cap. Ea era destinată unor lucruri mai bune. La cincisprezece ani a plecat – fără niciun cuvânt. Nu și-a mai văzut familia niciodată. Mîțind în privința vârstei, lucra în cluburi la Saint Petersburg, ca dansatoare/însoțitoare, indiferent ce eufemism se poate întrebuința.

Era ușor să întâlnească bărbați; dar să întâlnească bărbați care să vrea să o ajute era greu. Totuși, ea câștiga bani cu care își satisfăcea pasiunea pentru îmbrăcăminte și fleacuri; nimic de valoare, dar pentru că era tânără și nu primise un cadou în viața sa, îi făceau plăcere.

În cele din urmă a fost adusă în Europa de un bărbat care „manipula” femeii ca ea și acolo l-a întâlnit pe Laurent Solis.

Era la Saint-Tropez, la Les Caves du Roy, clubul de noapte al Hotelului Byblos. Ca întotdeauna, era atât de tare înțesat, încât nu se putea dansa. Nerăbdătoare din cauza aglomerației, Evghenia s-a cățarat peste bărbatul cu părul argintiu care ședea singur pe o banchetă, apoi sus, pe masa lui, unde a început să danseze.

Era conștientă de sine, de impactul pe care îl provoca și de faptul că toți ochii erau ațintiți asupra ei. În special ai bărbatului pe a cărui masă o alesese ca să danseze. Cu brațele deasupra capului, cu rochia argintie care strălucea în lumină, scuturându-și părul lung blond, total abandonată muzicii, era conștientă și de bărbat. Observă cămașa albă imaculată, ochelarii negri, costisitoarea șampanie Cristal, încă în sticlă. Remarcă ceasul scump și faptul că ocupa cea mai bună masă

într-un club în care banii și celebritatea erau principalele virtuți, urmate doar de aspect și stil. Era mai bătrân, dar arăta a fi important și bogat.

Ea se opri din dansat și rămăsese cu mâinile în șolduri, mișcându-se ușor în ritmul muzicii, privind în jos spre el.

Laurent Solis se uită în sus la ea, o zeiță blondă pe masa lui; examinează picioarele zvelte, și strălucirea tinereții, și transpirația de pe pielea ei. Și o dori. A dus-o la iahtul lui, i-a arătat că era un bărbat puternic, bogat, că lumea era a lui. Iar Evghenia, țărăncuță isteță, a refuzat să se culce cu unul dintre cei mai bogați oameni din lume, chiar dacă el i-a promis o haină de blană și un colier de diamante și chiar aproape orice altceva ce și-ar fi dorit. Evghenia voia căsătoria și a avut-o.

Dar nefiind familiarizată cu manevrele din adevărata lume a celor foarte bogați, nu a fost suficient de isteță ca să obțină anularea unui contract nupțial. Astfel că acum era doar soția unui bărbat bogat.

Era mai bine decât săracă, desigur. Avea credit nelimitat la orice magazin din Monaco și Cannes, la Paris, la Londra și New York. Putea cumpăra îmbrăcăminte de marcă pe săturate. Era clienta obișnuită a celor mai mari bijutieri, deși trebuia ca Solis să aprobe cumpărăturile ce depășeau un anumit preț. Dar era și el isteț și știa că, pentru a o păstra, trebuia să-i lase un pic de libertate. I-a cumpărat un Ferrari, dar nu un avion Gulfstream; un mantou de samur, dar nu o casă a ei.

În termenii oricărei femei, se părea că Evghenia se realizase, dar mintea ei lucra la un nivel mai ridicat. Cum să ia de la Laurent Solis cât mai mulți bani posibil, pentru că, cine știe când, el ar putea să o schimbe pentru cea mai recentă frumusețe de pe Riviera. La urma urmei, era un mire în serie: Evghenia era cea de-a cincea soție. Timpul ei era limitat, așa că era mai bine să se grăbească.

Tot țărăncă, ea a început în stil mic – cu îmbrăcăminte, cumpărând la prezentările de modă de la Paris și Monaco, apoi vânzând imediat, de obicei cu jumătate de preț, ceea ce, având în vedere cum cheltuia, se ridica la o sumă frumoasă. A cumpărat două autoturisme scumpe, apoi i-a spus dulce lui Solis că nu îi plăceau deloc. Cum avusese grijă să le achiziționeze pe numele său, putea să le vândă și să păstreze banii în bancă. Apoi dădu lovitura cu bijuteriile, numai că nu i-a spus lui Solis că cumpără și vinde, desigur, păstra piesele importante pentru a le purta ori de câte ori el voia să o vadă îmbrăcată elegant și o mulțime de diamante care să-i dea suficientă strălucire spre plăcerea ei și prostirea lui. Oricum, pentru ea bijuteriile erau tot atât de bune ca banii depuși la bancă.

Dar Solis nu era prostul nimănui și era periculos. Evghenia știa că trebuia să fie prudentă. Trebuia să turme cu toate astea; nu putea să continue să fure, pur și simplu „sume meschine”. Până acum avea

două milioane ascunse, dar avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de o sumă mare. Trebuia să se descotorosească de Solis. Se gândea serios să-l împingă peste bordul iahtului într-o noapte întunecoasă, amintindu-și felul în care magnatul presei, Robert Maxwell, a fost găsit plutind pe mare, undeva pe aici, nu? Dar înainte de a face așa ceva, trebuia să se asigure că are partea leului din averea lui Solis.

Și atunci când l-a întâlnit pe Patrick Laforêt a hotărât că el era destinul ei. Dar acum Evghenia avea un plan. Știa că Lola era cea care îl reținea să facă ceea ce îi cerea ea. Era acel mic, oribil Hotel Riviera. Aparținuse tatălui lui Patrick și, mai înainte, bunicului său și el îl iubea. În vocabularul Evgheniei nu exista cuvântul sentimentalism. Dacă se ducea hotelul, terenul era liber de „amintirile de familie “. Va fi liber de Lola, pentru că ea rămânea fără slujbă. Va fi ușor de aranjat ca Lola să dispară exact ca și hotelul. De fapt, poate că ea ar putea aranja ca ambele să se întâmple în același timp. N-ar trebui decât să dea prima lovitură. Falcon se va ocupa de restul.

Ignorându-și în continuare soțul, Evghenia se plimba de-a lungul punții și în sus pe scară, către piscină, aruncându-și pe drum sarongul.

În urma ei, Solis culese sarongul de jos, uitându-se la picioarele ei lungi, musculoase în vrune ce ea urca treptele, linia netedă, ridicată a șezutului în slipul extrem de economic, curba delicată a sânilor când și-a scos sutienul. Duse sarongul la nas, respirându-i parfumul.

Evghenia îi putea simți privirea ațintită asupra sa, ca un vultur care îi devora carnea. Poză o clipă pentru ca el să simtă că ea merită banii. Apoi se aruncă frumos în apa lină, scânteietoare a piscinei de marmură.

Miss N

Miss N eșuase; nu avea numărul motocicletei Ducati, remarcase doar că avea placă de înmatriculare italiană. Nu avusese timp, iar ochii ei nu mai erau atât de buni ca altădată. Necăjită de ceea ce considera ea ca fiind „lipsă la datorie“, se înapoia la Saint-Tropez pe drumul Ramatuelle.

Scoase un mic suspin de ușurare când coti pe aleea ce ducea la Hotelul Riviera; se simțea ca și când ar fi ajuns acasă. Parcă sub zorele, lângă vechiul CV2 al Lolei, remarcând că toate celelalte automobile dispăruseră. Își luase rămas-bun de la toți oaspeții înainte să plece în mica sa excursie, cu promisiunea să le facă o vizită lui Red și Jerry Shoup la casa lor din Dordogne și să țină legătura cu domnul și doamna Lună de Miere, iubiții de la Riviera. În ciuda tuturor problemelor, fusese o vară frumoasă; „colegii“ ei de vacanță au fost încântători, privesc sublimă, iar Lola bună și grijulie ca întotdeauna.

Singurul fleac care a stricat pacea și perfecțiunea au fost Evghenia și Solis și, desigur, misteriosul Patrick. Doar că el nu mai era atât de misterios. Patrick Laforêt era în viață și bine mersi, și călătorea pe o motocicletă foarte scumpă. De-abia aștepta să le spună Lolei și lui Jack.

Ușa de la intrarea din față era deschisă, ca de obicei, și domnișoara Nightingale își scoase pălăria de pai și intră în holul răcoros, liniștit. Hotelul era închis o săptămână pentru „renovare“, spusese Lola, cu toate că avea nevoie doar de o curățenie completă de sfârșit de sezon și de vopsit pe ici, pe colo.

— Iuhu! Strigă ea. Iuhu, Lola, m-am întors!

Tăcere. În aer plutea un miros distinct metalic și, intrigată, domnișoara Nightingale ieși pe terasă.

— Iuhu! Strigă ea din nou.

Nimic. Lola era probabil în casa ei, trăgând un pui de somn bine meritat. Se gândi un minut dacă să o trezească sau nu, apoi hotărî că veștile ei erau suficient de importante.

Pe când ocolea gardul de leandri, observă peticul de pământ proaspăt săpat sub fereastra dormitorului Lolei, cu o rămurică de micșunele pe el, care se ofilea din lipsă de apă. Ciudat, gândi ea, de ce și-ar fi pierdut Lola timpul să planteze ceva, ca apoi să nu ude?

— Lola? Bătu ușor la fereastra franceză, dar nu primi niciun răspuns. Însă Lola trebuia să fie înăuntru, pentru că automobilul ei era

aici. Ușa nu era încuiată, așa că intră. Dar căsuța era goală.

Obosită, se lăsă pe sofa de pe verandă. Va trebui să aștepte ca Lola să se înapoieze, deși ardea de nerăbdare să-i dea vestea.

După un timp s-a ridicat. Nu avea rost să piardă vremea, va face baie și se va schimba, apoi va aștepta afară pe terasă. Lola trebuia să vină acasă cât de curând.

Mergea înapoi pe cărare când simți din nou mirosul acela ciudat. Se opri, adulmecând aerul. Și atunci văzu spirala de fum negru care se înălța deasupra acoperișului bucătăriei, întinzându-se peste cerul albastru.

— Dumnezeuul meu, oh, Dumnezeuul meu. Foc! Strigă ea. Dar nu o auzea nimeni.

Îi tremurau picioarele când alergă pe terasa spre bucătărie, văzu flăcările care țâșneau prin ușă și ferestre, apoi deodată, au explodat în țândări de sticlă.

A alergat înapoi de-a lungul terasei către holul din față, unde încă nu ardea. A apucat receptorul, a format numărul de la urgențe.

— Foc, a spus ea, controlându-și panica până când a transmis mesajul. Foc la Hotelul Riviera, pe drumul Ramatuelle. Arde bucătăria...

Lola

Ne aflam în barca cu motor, înapoiindu-ne de la micul dejun, când am auzit mașinile pompierilor, niciodată un sunet plăcut în sudul Franței. Incendiile arseseră mii de hectare, distrugând parte din frumusețea coastei pe o durată de decenii. Mașinile păreau că vin din toate direcțiile și mi-am pus mâna ștreasă la ochi pentru a cerceta coasta. Am văzut fumul negru care făcea vâlătuci în aer, împrăștiindu-se peste orașelul de coastă, purtat de vântul activ.

— Pare a fi mare, spuse Jack.

M-am încruntat, deodată neliniștită.

Apoi am văzut – fumul se înălța de la hotel, iar flăcările portocalii ieșeau prin geamurile bucătăriei.

— Este casa! Am urlat.

— Este Hotelul Riviera, adăugă el, dar Jack se îndrepta deja spre debarcader.

Am coborât din barcă înainte ca el să aibă timp să o lege. Aveam cenușă în păr, îmi intra în ochi în timp ce alergam spre terasă. Un pompier solid îmi făcu semn mânios să mă dau înapoi.

— Plecați de aici!

Am strigat la el, panicată:

— Trebuie să-l salvați, vă rog, oh, vă rog...

Fața pompierului era înnegrită de funingine și fum.

— *Chère madame*, vom face tot ce putem. În momentul ăsta este periculos, copacii pot lua foc în orice clipă. Trebuie să vă retrageți.

Domnișoara Nightingale alergă spre mine din direcția parcurii. Avea ochii roșii și tușea.

— Eu am descoperit focul, am chemat brigada de pompieri, spuse ea. Am căutat peste tot, dar nu am găsit-o pe Scramble.

Simțeam că cedez, mai întâi Scramble, acum asta. Am cuprins-o pe Miss N în brațe.

— Mulțumesc, dragă prietenă, am spus, dar pentru Scramble este prea târziu.

Șeful pompierilor striga la noi să ne îndepărtăm, era riscant.

Nici măcar nu puteam să privesc înapoi. Am apucat-o pe Miss N de braț și am pornit-o repede în jos, pe potecă, spre mare.

Ne-am dus la cuter și ne-am așezat pe punte, urmărind cum arde Hotelul Riviera. Două avioane mici aruncau apă roșie cu acțiune retard contra focului, peste acoperiș și copacii din jur. O singură scânteie suflată de vânt și incendiul ar fi cuprins copacii și s-ar fi

împrăștiat de-a lungul coastei, peste drum și mai sus pe dealuri.

Beam apă Evian și ne apăsăm sticlele reci pe fețele încinse, fără să vorbim prea mult. După vreo două ore se terminase. Pompierii cercetau amănunțit ruinele, își ștergeau fețele înnegrite, împachetau furtunurile, beau multă apă, discutau între ei.

Ne-am înapoiat la barcă și apoi la fața locului și am privit. Bucătăria mea frumoasă era distrusă. Cu vocea sugrumată de emoție, am strâns mâna fiecărui pompier și le-am mulțumit că au împiedicat un dezastru. Nu-i voi uita niciodată.

Șeful lor mă luă deoparte și îmi spuse că există dovada că incendiul a fost provocat. Combustibilul fusese împrăștiat prin bucătărie și aprins. Mă întrebă dacă cunosc pe cineva care ar fi putut face un asemenea lucru. L-am privit fix, fără să scot o vorbă. O, da, mă gândeam că ar fi putut să fie Giselle Castille. Putea fi Evghenia Solis, sau Jeb Falcon, sau oricine altcineva care mi-a otrăvit viața în ultimele câteva luni.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse șeful în cele din urmă, dar asta este acum treaba poliției.

Săptămâna de după incendiu a fost o tortură. Au venit să facă investigații poliția și detectivul Mercier, care și-a făcut din nou apariția, însoțit de alți jandarmi. Categorie, era un incendiu provocat. Se turnase benzină prin bucătărie, apoi fuseseră aprinse arzătoarele de gaze până când totul a explodat în flăcări. Bucătăria era complet distrusă, iar fumul deteriorase întregul hotel.

Nu știam dacă asigurarea va acoperi daunele, dar pentru că era vorba de un incendiu provocat, ei îmi vor bloca oricum reclamația, am presupus eu, până se putea dovedi că nu eram vinovată. Nu existau indicii, martori, dovezi. Eram deja suspectată de uciderea soțului meu și acum de a fi provocat incendiul. Cine m-ar crede dacă le-aș spune că eu cred că soția lui Solis a dat foc hotelului meu pentru că voia să mă scoată de acolo? Sau că poate Giselle Castille a făcut-o, pentru că îl voia pe Patrick? Sau că Jeb Falcon a făcut-o, acționând la ordinele lui Laurent Solis?

După ce s-a terminat primul șoc provocat de incendiu, domnișoara Nightingale mi-a trântit bomba și mi-a spus că l-a văzut pe Patrick.

— Era el, întreg, draga mea, spuse ea, așa că acum poți înceta să-ți mai faci griji în privința acuzației de omor, niciodată nu se va dovedi. Patrick trăiește, este bine și conduce o motocicletă foarte scumpă.

Mai întâi am simțit o ușurare că Patrick este în viață. Apoi am simțit mânie, aceeași mânie *neputincioasă*. Și apoi marea întrebare. *De ce?*

— Este o femeie, desigur, spuse Miss N, netezindu-și peste genunchi rochia albastră cu alb. Cu bărbați ca Patrick, întotdeauna este o femeie. Și cum Giselle pare să nu știe despre deplasările lui, bănuiala mea se îndreaptă către Evghenia Solis.

— Dar Patrick nu o cunoaște, am replicat, uimită.

— De unde știi că nu o cunoaște? Întrebă Miss N.

Avea dreptate, nu știam. Se pare că nu știam prea multe despre nimic.

— Dacă este Evghenia, zise Miss N, atunci Patrick joacă un joc foarte periculos.

Miss N îi furniză lui Jack toate detaliile despre Ducati, scuzându-se că nu a reușit să vadă numărul.

— Mă tem că nu mai sunt atât de rapidă pe cât eram, spuse ea, dar poate că poți verifica la dealerii Ducati de pe litoral, să vezi care dintre ei a vândut recent o motocicletă 748S vopsită în cenușiu-mat și cu roți roșii. O frumusețe dacă a existat vreodată una; lui Tony al meu i-ar fi plăcut.

Vorbind despre el, zise ea, cred că este timpul să mă duc acasă. Am vorbit cu domnișoara Wormesly aseară și mi-a spus că micuța Nell este greu de stăpânit. Mă tem că este prea răsfățată. Oricum, dragii mei – ne cuprinse atât pe Jack, cât și pe mine cu privirea ei caldă –, sunt sigură că vă puteți descurca un timp fără mine și puteți să-mi telefonați oricum.

— Trebuie să pleci? Am întrebat, apoi mi-am dat seama cât de egoistă sunt. Da, desigur că trebuie, am adăugat apăsât. Ai o casă, iar cățelușul are nevoie de dumneata și nici nu îți dai seama și vine Crăciunul.

— De ce nu vii cumine, copilă? Zise ea deodată uitându-se la mine ca și când eram una din fostele sale eleve, un suflet pierdut de care trebuie să ai grijă. Vino să stai la căsuță. Îmi place compania și poți să ajuți ca micuța Nell să devină și mai răsfățată. Și apoi, la Blakelys Arms servesc o bere foarte bună și limpede, iar plăcinta cu carne și rinichi făcută de doamna Wormesly este excelentă.

Am râs, imaginându-mă pentru o clipă la cârciuma din satul Blakelys, dar am clătinat din cap.

— Nu pot, am spus, trebuie să stau aici și să am grijă de afaceri.

— De ce nu poți? Întrebă Jack. M-am întors ca să-l privesc. Lucrările la hotel nu pot începe până nu capeți cecul de la asigurări, adăugă el, și apoi, ai nevoie de o pauză.

— Și Patrick?

— Voi verifica eu. Îți voi telefona și te voi informa de îndată ce aflu ceva. În afară de asta, voi fi foarte ocupat în următoarele săptămâni cu naveta între Franța și State și cu lucrul la ambarcațiune.

M-am uitat la ei, ezitând între buna mea prietenă și iubitul meu.

— Desigur că vei veni, declară ferm Miss N.

Și așa m-am dus la Blakelys.

Evghenia

Evghenia Solis se afla la volanul unui vehicul Hummer de culoarea verde a mașinilor militare, îndreptându-se spre est, pe șoseaua A8, către Menton. Jeb Falcon, cu trupul lui masiv înghesuit în vehiculul scump, cu capota joasă, ședea pe locul pasagerului, lângă ea. Evghenia accelerează, depășește un motociclist tânăr care mergea prea încet pentru ea, după care se așează în fața lui, făcându-l pe Falcon să se prindă de marginile banchetei și să înjure.

— Laș, îi aruncă ea o privire de gheață prin ochelarii de soare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Evghenia, zise el, transpirând prin toți porii, de ce naiba te grăbești, oricum?

— Mai bine în siguranță decât mort, ăsta-i motoul tău, Falcon, zise ea râzând. Nu știi că vei muri într-o zi? Păcat că nu s-a întâmplat în incendiul de la Hotelul Riviera. Ai făcut o treabă de mântuială, așa-i?

El tăcea, privind fix șoseaua din fața lor. Era numai vina lui Patrick... El nu a avut grijă de partea care îi revenea, nici măcar nu și-a făcut apariția – și oricum Lola nu se afla acolo, chiar dacă el inspectase locul și știa că ea trebuia să fie singură acasă în după-amiaza aceea.

O ura pe Evghenia Solis cu fiecare fibră a ființei sale. Ar fi dorit să nu o fi întâlnit vreodată, să nu fi devenit afurisitul ei de bodyguard. Femeia era o catastrofă în devenire. Îi schimbase deja viața. La naiba, el câștiga bani de la Solis. De ce oare a cedat și s-a lăsat mituit de ea? A surprins-o cu Patrick la Menton, iar ea i-a oferit atâția bani, încât nu a putut refuza. Acum era un dublu spion, lucrând pentru Solis și pentru Evghenia și urându-i pe amândoi.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Evghenia spuse:

— Ești o jigodie, Falcon, întotdeauna disponibil pentru suma potrivită. De aceea ești acum aici, cu mine. De aceea nu te poți duce la soțul meu ca să-i spui ce știi, pentru că dacă o faci, și tu și eu suntem ca și morți. Suntem împreună în afacerea aceasta, Falcon. Ar fi bine să nu uiți.

— Du-te naibii, spuse Falcon, și o auzi oftând.

— Ești un bărbat cu un vocabular foarte limitat, știi, nu? Spuse Evghenia, ieșind de pe autostradă la Menton. O apucă pe drumul familiar în sus pe dealuri și parcă în fața unei vile modeste. Ieși din vehicul și fără să se uite la Falcon, spuse: Vino să mă iei la orele trei. Și nu întârzia.

Falcon o privi. A ezitat doar o secundă, apoi a strigat-o. Ea l-a privit

nerăbdătoare peste umăr.

— Ce-i?

— Trebuie să știi ceva, spuse el. Ceva în vocea lui o făcu să se oprească.

— Ce? Întrebă ea din nou, doar că de data asta se apropie de mașină.

Falcon ieși de pe locul pasagerului, înconjură mașina și se așeză la volan.

— Despre prieten, îi spuse el. Se descurcă destul de bine la cazinoul din San Remo. Mai câștigă, mai pierde câte ceva... Și sunt numai banii tăi, Evghenia.

Ea s-a holbat la el, redusă la tăcere pentru moment. Apoi:

— Mincinosule!

Falcon ridică din umeri.

— De ce nu-l întrebi pe el?

Evghenia își privi picioarele, șovăind.

— Dacă minți, te ucid cu mâna mea, zise ea pe un ton de amenințare calmă.

Falcon rânji. Avea din nou superioritate în această bătălie a inteligenței și violenței.

— O, nu, Evghenia, nu mă vei ucide, zise el. Ai *nevoie* de mine. Pe cine mai găsești tu să incendieze hoteluri, să-l mintă pe soțul tău pentru tine și să te ajute la îndeplinirea planurilor tale? Numai pe mine, mică Evghenia. Și numai dacă mă plătești suficient. Ține bine minte!

Apoi trânti portiera și porni motorul.

— Ne vedem la orele trei, zise el, întorcând mașina și luând-o înapoi la vale.

— Și pe Patrick! Țipă ea în urma lui. Îl am pe Patrick pentru tot restul. Nu mai am nevoie de tine. Dar Falcon nu o auzea.

Patrick scoase capul pe ușa de la intrarea principală.

— Ce se întâmplă? Zise el. Ce-i cu strigătele astea?

Evghenia ridică din umeri, trecu pe lângă el și intră în vilă, tocurile ei răsunând pe dalele de teracotă. Se opri și privi în jur; o expresie de dezgust apără pe fața ei:

— Urâsc locul ăsta, spuse ea. M-am săturat să mă furizez. Nu mai pot suporta. Este timpul să punem lucrurile în mișcare.

Patrick oftă. Urma o zi din acelea ale Evgheniei.

— Hai în dormitor, *chérie*, spuse el, luând-o de mână și conducând-o spre singurul dormitor.

— Ai auzit despre incendiu? Întrebă Evghenia.

— Ce incendiu, iubito? O înconjurase cu brațele acum și depunea sărutări fierbinți pe gâtul ei, pe păr, pe față, ducând-o cu spatele către pat.

— Cel de la Hotelul Riviera, zise ea, așezându-se pe marginea patului.

Patrick se dezmetici brusc.

— *Ce ai spus?*

— A fost un incendiu la Riviera. A ars.

Timp de un minut se uită fix la ea, șocat. Apoi o privi cu atâta furie, încât femeia se retrase, înspăimântată. O apucă de umeri.

— Lola, șuieră el printre dinți. *Ce i-ai făcut Lolei?*

Evghenia își netezi părul lung, blond, fără să-i ocolească privirea.

— Ar fi trebuit să știu. Numai la *Lola* te gândești. Niciodată nu te gândești la ceea ce fac *eu* pentru tine, numai la *Lola* te gândești. Și să-mi cheltuiești banii la jocurile de noroc.

Patrick o împinse la o parte. Se duse la fereastră și privi afară la peticul de grădină care se ofilea.

— I-ai făcut vreun rău Lolei? Întrebă el din nou, încet, dar Evghenia sesiză violența din ton.

— O, nu, *dragă* Patrick, *draga* de Lola este foarte teafără și pe poziție. Dar acum va trebui să plece din micul și *dragul* hotel, pentru că n-a mai rămas mult din el.

Patrick continua să privească afară, cu spatele spre ea. Nu voia să-i vadă expresia de ușurare de pe față.

— Dar va trebui să se întâmple cândva, continuă Evghenia, presându-l, mereu, presându-l. Eu sau Lola, Patrick. Ai știut întotdeauna asta. Și sunt eu și banii, Patrick, întotdeauna ai știut și asta. Și, la urma urmei, un jucător are întotdeauna nevoie de bani. Corect?

El se întoarse și o privi, întinsă pe patul din micul lor cuib al iubirii.

— Nu putem continua așa, Patrick, iubituile, începu ea să toarcă cu vocea aceea din gât, cremoasă, cu accent rusesc. Suntem destinați să avem lucruri mai bune, dragostea mea, mult mai bune decât după-amieze furate în acest loc îngrozitor. Vom avea o viață la nivel superior împreună, oriunde și peste tot. Vom fi tu și cu mine contra lumii, Patrick. Ochii ei verzi ca marea îi întâlneau privirea și o susținură. Tu și cu mine și întreaga lume cu care ne jucăm.

Evghenia întinse mâna și Patrick i-o prinse. Se lungi pe pat lângă ea. Se uitau țintă unul la celălalt. Minutele treceau. Apoi „, O, Doamne, Evghenia „, gemu el și o luă în brațe.

Evghenia suspină de plăcere. Fusesse un moment de cumpănă, dar câștigase.

Lola

Cerul era cenușiu și o ploaie cețoasă se cernea când trenul de la Paddington a oprit la Oxford.

— Tipic, a comentat oftând domnișoara Nightingale când am coborât pe peron, împreună cu alte aproximativ o sută de persoane. Evident, toată lumea se grăbea să ajungă undeva. Eu căram valiza mare a domnișoarei Nightingale care era aproape o relicvă și propria mea valiză, o Samsonite pe roțițe, apoi am mers de-a lungul peronului unde sufla vântul și am ieșit în stradă.

— Iată-te, domnișoară Nightingale, spuse cineva, iar noi ne-am întors ca să vedem un bărbat solid, cu barbă, îmbrăcat cu un hanorac albastru, ștergând picăturile de ploaie de pe ochelari și zâmbindu-ne. Mă bucur să te vid din nou, deși regret că vii pe o asemenea vreme, adăugă el.

— Și eu, Fred, spuse domnișoara Nightingale, dând mâna cu el. Întotdeauna plouă când mă întorc din vacanță. Ea este Lola March Laforêt, prietena din Franța, via California. Lola, el este Fred Wormesly, păstrătorul micuței mele Nell și al Blakelys Arms, precum și al multor secrete din sat.

Râsul lui Fred răsună peste noi, în vreme ce ne-a luat valizele și ne-a condus către un Volvo bleumarin din parcare.

— Nu mai sunt prea multe secrete în Blakelys, domnișoară Nightingale, zise el. Pace și liniște aici în ultimul timp.

— Ei bine, mulțumesc Cerului pentru asta, spuse ea, așezându-se pe locul pasagerului. Lola și cu mine am avut destule emoții ca să ne ajungă pentru o vreme.

Fred Wormesly ne duse prin Oxford, orașul „turnurilor de vis”, deși era greu să-ți dai seama de frumoasele colegii vechi din piatră prin ceea ce acum se transformase în ploaie torențială. Totuși, Miss N mi-a promis să mă aducă înapoi și să-mi arate locurile „când se va îndrepta vremea”, iar Fred spuse că prognoza nu era prea bună și că era poate mai bine să fi rămas în sudul Franței.

Am înconjurat un rondou și deodată ne-am aflat la țară, trecând pe lângă garduri dese și câmpuri pline de oi cu blana neagră, pe lângă benzinării ale căror prețuri m-au speriat, prăvălii care vindeau biscuiți, țigări și băuturi reci. Drumuri mici laterale duceau spre sate cu denumiri precum Witney, Eynsham și Widford.

Am cotit spre frumosul sat Burford, pornind în jos pe strada principală pe care se aliniau prăvălii cu bovindouri ciudate, și

ceainării, și cârciumi, peste un mic pod de piatră peste râul Windrush, apoi am mai coborât o dată și am ajuns în Blakelys.

— În sfârșit, acasă, zise domnișoara Nightingale când treceam pe ulița satului, străjuită de platani mari, bătrâni.

Am trecut de o prăvălie care vindea pâine, ouă și lapte, precum și alimente curente în cantități mici. Am trecut printr-un mic râu, prin vad, precum poștalioanele de odinioară, am cotit la dreapta și am oprit în față la Blakelys Arms, în întregime din piatră de culoarea mierii, cu acoperișul scund și cu o drăguță emblemă moțată care se mișca în bătaia vântului. Pe o pancartă, afară, scria:

*SPECIALITĂȚILE ZILEI: MACARONI CU
BRÂNZĂ, MÂNCAREA PLUGARULUI CU
STILTON ȘI PÂINE DE CASĂ ȘI CEA MAI
BUNĂ FRIPTURĂ ȘI BUDINCĂ
CU RINICHI DIN OXFORDSHIRE*

— Vom avea câte ceva din toate astea la cină, spuse domnișoara Nightingale, coborând înțepenită din mașină. E bine să fii acasă. Înălță fericită fața către ploaia rece. Și micuța mea Nell mă așteaptă.

— Așa-i, domnișoară Nightingale, zise Fred, ținând portiera deschisă pentru mine. Și bine ați venit la Blakelys, doamnă March.

Barul avea plafonul scund, cu grinzi negre, vechi, și pereții cu șipci alternativ cu tencuială de ipsos, cu mai multe grinzi dispuse cruciș. Ardea focul în vatra mare din piatră și doi localnici bătrâni, în pantaloni din catifea reiată și cu jachete și șepci din tweed ședeau în fața vetrei, golind halbe de bere bună. S-au uitat în direcția noastră și, ridicându-și șepcile când au recunoscut-o pe Miss N, au spus:

— Bine ați venit acasă, cucoană.

Micuța Nell, terrierul Yorkshire, chelălăind de bucurie, sărise deja în brațele lui Miss N și o lingea pe față. Din spatele barului apărură o femeie blondă, impunătoare, arborând un zâmbet de bun sosit.

— Ei bine, în sfârșit, sunteți acasă, domnișoară Nightingale, zise ea. Este plăcut să vă vedem din nou.

— Și eu mă bucur, Mary, răspunse Miss N, îmbrățișându-o și ea pe doamna Wormesly. Și mulțumesc că ai avut atâta grijă de micuța Nell. Cu toate că ai răsfățat-o tare, desigur, ca de obicei. Numai uită-te la ea, este ca o purcelușă.

Mary Wormesly râse și mângâie cățelușă.

— Îi place berea, domnișoară Nightingale, mai bine luați-o acasă și așteptați să-și revină din beție. Dar ce ziceți, nu vreți să mâncați ceva mai întâi? Trebuie să fiți moarte de foame după așa o călătorie.

Miss N mă prezentă și spuse că ne-ar porții de friptură și rinichi și două beri blonde, bune și reci, dacă are.

Ne-am așezat comod pe o bancă de pin cu spătar înalt și perne roșii care arătau ca și când ar fi aparținut cândva unei biserici. Micuța Nell s-a cuibărit între noi. Miss N a făcut prezentările de rigoare și i-a spus terrierului să se poarte cuviincios și să mă facă să mă simt bine venită. Micuța Nell mi-a adulmecat mâna drept test, apoi mi-a lins-o, după care s-a așezat și mi-a surâs. Da, câinii surâd, știți acest lucru, nu?

— Este atât de frumos, am spus, sorbind din berea rece și relaxându-mă. Buștenii trosneau în șemineu, iar cei doi localnici în vârstă se instalaseră la un joc de domino.

— Este devreme, totuși, spuse Miss N. Localul se va umple mai târziu, în special într-o seară ca asta.

O noapte ca asta, gândeam eu, cu un fior de teamă. O seară cenușie rece, ploioasă, atât de departe de „casă” și de soare. Și de Patrick. Dar am respins aceste gânduri și am atacat friptura și rinichii, fierbinți și cu un sos gros și unt. Era foarte bună chiar și pentru papilele mele gustative critice, de bucătar.

— Exact ceea ce ne trebuia, zise domnișoara Nightingale, hrănind-o pe micuța Nell cu puțină pâine muiată în sos. Știu că nu e bine, recunosc eu, dar Nell a fost răsfățată aici și nu vreau să apar dintr-o dată ca un căpcăun. Trebuie să o întarc și să o trec pe mâncare pentru câini – și fără bere. Cere timp, așa se întâmplă în fiecare an, adăugă ea eu un zâmbet ștrengar. Eu cred că micuța Nell așteaptă cu tot atâta nerăbdare vacanța ei la Blnkelys Arms, ca și mine la Hotelul Riviera.

Cu stomacurile pline, încălzite și frânate de oboseală, era timpul să plecăm. Miss N o luă în brațe pe micuța Nell, am spus bună seara, apoi Fred ne-a dus înapoi prin sat, spre căsuța lui Miss N. Peste râu și prin pădure, mergem spre casa bunicii, gândeam eu, zâmbind.

Căsuța grădinarului era tipică pentru regiunea Cotswolds, construită din piatră aurie locală, cu linia acoperișului în pantă, plasată într-o exuberantă grădină de țară înconjurată de un zid scund de piatră. Ferestrele abia se vedeau de sub streșină, iar cele de la parter erau arcuite, cu geamuri casetate. Ușa era din lemn masiv cu balamale solide de fier și ultimii trandafiri galbeni cățărători împodobeau zidul de lângă garaj. Cu coasta de deal împădurită în spatele ei, ca o trăsătură de penel, și micul pârau prin care am trecut mai înainte curgând prin fața ei, era căsuța perfectă pentru o filă de calendar.

— Este doar o amestecătură de stiluri, de fapt, explică domnișoara Nightingale descuind ușa de la intrarea principală și mă invită să intru. Parțial elisabetan, parțial victorian gotic și orice între cele două.

Mă aflu într-o cameră de zi mică, cu grinzi, înțesată cu mese pline cu nimicuri: trofee de argint de la polo și fotografii sepia cu oameni arătând destul de importanți, îmbrăcați în costume din tweed, cu puști în mâini, stând în picioare pe treptele conacului, cu un șir de fazani

sacrificați expuși la picioarele lor. Încă vreo duzină de fotografii în frumoase rame vechi de argint; un serviciu chinezesc de ceai cu desen minunat și foarte fin, aranjat într-un bufet frumos, antic, cu geam; un pătrat de mătase roșie brodat cu dragoni, înrămat în lemn de abanos, și picturi în ulei reprezentând cai și câini pe pereți. Mai erau două fotolii adânci cu huse de creton cu trandafiri, plasate în fața șemineului din piatră. O persoană binevoitoare, probabil Mary Wormesly, aprinsese surcelele, așa încât un foc strălucitor ardea în vatră spre a ne întâmpina. Un covor oriental cu roșu și albastru împrumuta căldură pardoselii de lemn de culoare închisă, despre care Miss N spunea că este castan.

Cărți erau peste tot, cărți, cărți și iar cărți, îngrămădite pe rafturi, în stive pe podea, revărsându-se de pe scaune, sprijinind lămpi.

— Mica mea bibliotecă, zise Miss N, apreciind modest acumularea lecturilor de o viață. Îmi place o carte bună într-o seară lungă de iarnă.

Erau și coșuri pline cu lână în culori vii, și andrele de croșetat, și jucării pentru cățel, și oase de ros răspândite prin încăpere. Era un adevărat cămin, cu toată dragostea și haosul investite în crearea lui.

În bucătărie, o sobă roșie ardea încet, trimițând valuri de căldură, iar alături era patul micuței Nell, o pernă moale, albastră, spre care cățelușa se și îndreptă. Se învârti în cerc de trei ori, apoi se strânse ca o minge, cu capul pe labe, urmărindu-ne cu ochii săi negri, strălucitori.

Bucătăria luminată discret era plăcută, cu o masă lungă din lemn de pin la care puteau sta comod opt persoane, două scaune vechi cu braț tapițate cu piele, care, spunea Miss N, proveneau de la conac, și perdele în carouri roșu și alb la ferestrele cu arcade gotice.

Un mic coridor despărțea camera de zi de bucătărie și de acolo pornea o scară centrală cu covor roșu, evident, culoarea preferată a lui Miss N. Pereții scării erau tapetați cu fotografii de la școală, iar domnișoara Nightingale îmi spuse că erau fetele ei de la școala Queen Wilhelmina, o fotografie pentru fiecare an în care fusese directoare.

Camera domnișoarei Nightingale avea un surprinzător pat de căsătorie chinezesc, vopsit cu lac roșu, într-un dulap ornamentat, care era el însuși aproape o mică încăpere. Miss N îmi spuse că ea a dormit acolo când era copil, la Shanghai, unde, spre surpriza mea, am aflat că s-a născut.

A ridicat capacul unei valize vechi din piele și mi-a arătat îmbrăcăminte tradițională de mătase, evantaie vechi și pantofi minusculi purtați de femeile cu etichetele picioarelor legate și care păreau potrivite pentru păpuși. Mai erau o splendidă ladă Queen Anne, patinată de lustrul a numeroase generații, carpete moi persane și perdele grele de în imprimare cu trandafiri, care se asortau cu fotoliul

de lângă căminul cu grilaj metalic victorian. Alături se afla camera de baie modernă, comodă, iar în jos, pe coridor urcai două trepte către cămăruța mea, situată sub streășină, cu plafonul în pantă și două ferestre cu geamurile casetate, arătând ca în basme.

Patul era obișnuit, nu chinezesc, acoperit cu o cuvertură cu imprimeu verde cu alb și o grămadă de perne. O carpetă albă, uzată pe podeaua întunecată din lemn de nuc, o masă de toaletă frumoasă din lemn de nuc nevopsit cu o oglindă ovală, un fotoliu confortabil, o lampă de citit, o noptieră lângă pat cu multe cărți pe ea. M-am uitat la titluri: *Justine* de Lawrence Durrell; poemele lui Edna St. Vincent Millay; *Pași în timp*, o biografie din 1960 a lui Fred Astair, o primă ediție semnată chiar de autor; un studiu legat în piele despre Blakely Nightingales; *Pălăria de leopard* povestea unei fiice despre relația cu mama ei și viața lor în Park Avenue în anii șaizeci, scrisă de Valerie Steiker; și două din cele mai recente romane de Anita Shreve și Nora Roberts.

— Am de unde alege, am spus, zâmbind.

— Uneori nopțile pot fi foarte lungi, draga mea, zise domnișoara Nightingale. Apoi adăugă: Și aici este mica ta baie. Îmi arată cămăruța unde tavanul venea în pantă atât de abruptă încât nimeni nu putea sta în picioare fără să se lovească la cap de grinda de stejar masiv de sub tavan.

— Orice își poate dori o fată, am spus zâmbindu-i prietenei mele. Este ca o colibă din poveste.

Iar ea râse:

— Ei bine, poate nici chiar așa.

Apoi mă conduse în jos pe scară și pregăti ceaiul. Focul trosnea și scotea scânteii și flăcări de o strălucire roșie portocalie care ne încălzeau picioarele, pe când ceaiul ne încălzea restul corpului. Era timpul să ne spunem noapte bună.

— Cum aș putea să vă mulțumesc vreodată? Am spus, îmbrățișându-o pe Miss N. Este atât de frumos, atât de diferit...

— Întotdeauna este bine să te detașezi când lucrurile sunt puțin dificile, zise Miss N, aruncând încă un buștean în foc. O mică distanță între tine și problemele tale poate oferi o perspectivă diferită asupra lucrurilor.

Cuibărită în patul confortabil, cu capul pe pernele moi cu parfum de lavandă, atât de vechi și de moi încât păreau de mătase, mă gândeam la viața mea, și necazurile mele, și la Patrick care era în viață, la urma urmelor.

Mă întrebam dacă el fusese cel care a dat foc hotelului. Avea el vreo legătură cu moartea lui Scramble? Era totuși încurcat cu Giselle sau cu Evghenia Solis? Nu puteam găsi răspunsuri, doar că acum mă temeam de el. Nu știam ce ar putea face. Dar aici, în camera mea

plăcută, cu perdelele trase, cu ploaia bătând în geamuri, cu plapuma de puf până la bărbie, mă simțeam în siguranță.

Miss N

Mollie Nightingale şedea pe fotoliul tapiţat cu imprimeu cu trandafiri, în faţa focului, privind flăcările şi gândindu-se la trecut. Întorcerea acasă îi trezea întotdeauna amintiri din vremurile trecute, când domnul Hemstridge, grădinarul-şef de la conacul Blakelys, locuia chiar în această casuţă unde ea, fiica de la conac şi nepoata lui Sir Blakely Nightingale, venea în vizită călare pe poneiul său. Se oprea la o conversaţie cu doamna Hemstridge şi un pahar cu lapte, proaspăt muls de la vacă şi mirosind aproape tot atât de bine ca şi prăjitura fregedă cu lămâie pe care, cumva, doamna Hemstridge reuşea întotdeauna să o ascundă în cameră şi după care Mollie se dădea în vânt.

— Ah, cum s-au schimbat vremurile, îi spuse domnişoara Nightingale micuţei Nell, care scutură părul lung căzut peste ochii săi inteligenţi şi negri şi îşi ridică o ureche, ascultând. Tu nu ai cunoscut Blakelys Manor, Nell, dar era o casă destul de mare, zise domnişoara Nightingale, iar micul terrier se urcă pe genunchii ei şi se aşează acolo, anticipând, poate, o noapte lungă de aduceri aminte. Cu toate că nu era în niciun caz o casă luxoasă, adăugă domnişoara Nightingale, doar o grămadă de pietre înălţată în secolul al şaptesprezecelea, înconjurată de hectare întregi de parc.

Exista mai mult teren, desigur, dar asta în vremurile de demult când bunicul lui Mollie, Sir Blakely Nightingale, pe care ea nu l-a cunoscut niciodată, a primit titlul de baronet pentru servicii aduse ţării. De fapt „, serviciile “sale însemnau petrecerea costisitoare pe care a organizat-o el pentru regina Alexandra, care făcea vizite în apropiere şi care a consimţit să deschidă sărbătoarea anuală a satului Blakelys. Dar, cu patru decese unul după celălalt, taxele de moştenire au înghiţit averea familiei.

Tatăl domnişoarei Nightingale a devenit asistentul Comisarului Britanic la Shanghai, iar Mollie, aşa cum a fost botezată, a crescut în sectorul britanic al concesiunilor internaţionale, unde trăiau atunci toţi străinii sub îngrijirea caldă şi îmbietoare a servitorilor care o îndrăgeau. Asta poate şi din cauză că părinţi ei trăiau pe picior mare în Shanghai şi călătoreau mult, lăsând-o singură cu doicile blânde, îmbrăcate în costum tradiţional, în timp ce ei participau la balurile de la locuinţa guvernatorului în Hong Kong, sau navigau cu prietenii în jos pe marele fluviu Yangtze, sau petreceau în rafinatele cluburi de

noapte din Shanghai.

Chiar când erau acasă, uneori Mollie nu își vedea părinții zile întregi; tatăl era „prea ocupat“, iar mama ei făcea cumpărături în buticurile elegante ce se înșirau pe calea Nanjing, sau lua ceaiul după-amiaza cu prietenele în holurile marilor hoteluri zgârie-nori, sau mergea să danseze noaptea, pentru că Shanghai era pe atunci unul dintre orașele cu cea mai intensă viață de noapte din lume. În vreo două rânduri, părinții ei s-au înapoiat în Anglia, lăsând-o singură cu bonele, încât ea începuse să creadă că acestea erau de fapt „mamele“ ei.

Și așa s-a întâmplat ca primele cuvinte ale lui Mollie să fie în limba chineză. De fapt, câțiva ani, a reprezentat tot ceea ce spunea ea, învățând din poveștile înspăimântătoare cu stafii pe care i le debita servitoarele la culcare și pe care și le amintea încă și acum cu un fior de teamă. Servitoarele chineze au învățat-o, de asemenea, să-i respecte pe cei în vârstă și să manifeste deferență servilă, atingând respectuos fruntea de pardoseală, lucru considerat hilar de părinții ei. Ei o prezentau oaspeților de la petreceri ca pe „fetița noastră chinezoaică“, iar Mollie roșea, întrebându-se cu ce a greșit.

Oricum, toate s-au sfârșit cu moartea tatălui ei și înapoierea pentru a trăi la Blakelys.

Despărțirea de „mămicile“ ei la vârsta de șase ani i-a frânt inima lui Mollie și niciodată nu s-a putut obișnui cu umezeala verii sau cu frigul aspru al iernii englezești. Mai ales în mormanul acela care acum se prăbușea, numit Blakelys, unde puținele radiatoare reușeau doar să dezghețe ferestrele mari ale bovindourilor și unde numeroasele focuri cu cărbuni întreținute de un vechi servitor pe nume Fire (Foc) Bob lăsa un strat de praf negru peste tot, inclusiv pe pâinișoarele pe care le mâncai la ceaiul de după-amiază.

Lady Teresa era confuză ca întotdeauna în ceea ce privește creșterea fiicei sale, petrecându-și zilele într-un amalgam de activități, de la lucrul de mână și reuniunile cu ceai până la acțiunile caritabile locale. Copil singuratic, Mollie își petrecea zilele lungi (și uneori și jumătate din noapte, cu ajutorul unei lanterne) citind toate cărțile din biblioteca conacului sau vâslind singură pe lacul Blakelys. Își botezase barca *Li Po* după poetul de seamă al dinastiei Tang pe care îl studia în timpul liber, din care, evident, avea din belșug.

Vâslea traversând lacul către mica insulă pe care o numea cămin, unde își construise o casă în copac, mobilată cu perne furate de pe canapelele din camera de zi, și o masă confecționată dintr-o tavă de bucătărie de lemn sprijinită pe patru cărămizi; descoperise și un serviciu de ceai chinezesc într-un bufet chinezesc cu vitrină din sufragerie, adus, presupunea ea, de tatăl ei și probabil îngrozitor de valoros. Nu fusese folosit niciodată de altcineva, decât doar de ea când

bea ceai sau limonadă făcute în casă și ronțăia biscuiți cu ghimbir, cu nasul în cea mai recentă carte din bogata bibliotecă de la Blakelys.

Doar la intervenția unei prietene lucrurile s-au schimbat. Lui Lady Teresa i s-a spus în termeni clari, *mai bine zis apăsător*, că ar fi bine să facă ceva, altminteri copilul va fi absolut inacceptabil din punct de vedere social. Astfel că Lady Teresa a făcut singurul lucru care i-a fost de folos fiicei sale – a înscris-o la școala cu internat.

Mollie s-a descurcat bine; se bucura de compania celorlalte fete și îi plăceau lecțiile, cu deosebire latina. De acolo a fost doar un pas până la Oxford, apoi spre învățământ; a avansat la conducerea unei mici școli pentru fete și, în sfârșit, a ajuns la „giuvaierul din coroana ei”, directoare la Queen Wilhelmina.

Fusese o fată plăcută, simplă și hotărâtă, care a devenit o femeie simplă, hotărâtă, deși în făptura ei exista ceva impunător. Trebuie să fi fost sângele albastru, spusese mama sa, confuză.

La moartea lui Lady Teresa, conacul a fost vândut pentru taxe, iar lui Mollie i-au rămas perlele străbunicii și o sumă suficientă pentru a cumpăra cel mai mic apartament în Sloane Square, la Londra, precum și fosta casuță învechită a grădinarului din satul Blakelys.

Și apoi, desigur, a apărut Tom. Tom „al ei”, așa cum gândea ea întotdeauna cu afecțiune despre el, cu atâta afecțiune. Tom. Un om mare cu păreri ferme și un reprezentant al clasei muncitoare din nordul țării pe care cu greu îl puteai pătrunde și cunoaște, până când ea și-a dat seama că omul era Timid – cu literă mare. Timid cu femeile, adică. Ea, personal, niciodată nu fusese genul rezervat, având o personalitate foarte puternică și, într-un fel, după ce a descoperit asta, temperamentele lor s-au completat.

S-au întâlnit la barul teatrului Royal Court din Sloane Square, chiar după colț de locuința ei. Fusese un spectacol frumos cu *Private Lives* al lui Noel Coward, preferatul ei dintotdeauna. Și, așa cum s-a dovedit, în mod surprinzător, și al lui Tom.

Era singură, sorbea dintr-un gin tonic mic, când el a dat peste ea. Băutura s-a vărsat; el a insistat să-i comande alta; au discutat despre una, despre alta. Cel puțin ea a vorbit – Tom mai mult a ascultat. Dar el o aștepta afară după spectacol. A întrebat-o dacă i-ar plăcea o cafea și de acolo a pornit – cam încet – totul.

Era cu patru ani înainte ca el să o ceară în căsătorie, pentru ca apoi, după șase săptămâni, Molly să spună „da” în bisericuța din Blakelys, unde crescuse ea.

Satul dădea în clocot pentru „fiica de la conac”. Oamenii au ocupat băncile vechi de pin ale bisericii, îmbrăcați în costumele de duminică, cele mai bune rochii și pălăriile „de cununie”, cu fețele strălucind de fericirea amintirilor legate de vremurile când Blakely Nightingale locuia încă la conac, nu mogulul vânzărilor de automobile, actualul

proprietar. Toți erau mulțumiți că Mollie își găsisese în sfârșit un bărbat.

Mica biserică, din piatră cenușie, era plină de buchete de iriși și narcise galbene. Era primăvară și desigur încă frig, iar florile păreau înghețate în perfecțiunea lor. Miss N purta o rochie de mătase gri-argintie cu perlele moștenite (slavă Domnului că omul de la fisc nu le-a luat; ele reprezentau singura ei bijuterie veritabilă) și avea un buchet îngrozitor de scump de crini – al căror sezon nu începuse – care miroseau divin și al căror parfum și-l va aminti până la moarte.

— Deci asta este, iubite Tom, i-a spus ea după aceea, iar Tom i-a zâmbit și el, elegant în costumul negru și cu cravata gri de mătase (cea pe care i-o cumpărase ea). Și el a spus:

— Asta este, dragostea mea, acum ești doamna Tom Knight.

Desigur că ea va pune lucrurile la punct mai târziu în această privință, rămânând domnișoara Nightingale, așa ca pe tot restul vieții.

Și au trăit fericiți după aceea, deși proveneau din lumi diferite, iubindu-se cu o dragoste atât de autentică, încât domnișoara Nightingale știa că va dura veșnic.

Apoi Tom, atât de plin de viață, a murit. Ea l-a înmormântat aici, în cimitirul din Blakelys, și a plantat pe mormântul lui primule și narcise care îi plăceau atât de mult. În cele din urmă, pentru că viața trebuia să continue, ea s-a împăcat cu situația și atunci a început să călătorească.

Dar amintirea minunatei sale copilării la Shanghai, în soare și căldură, și ura față de iernile englezești triste, solitare, când tremura în camera sa înghețată, au fost motivele care au adus-o prima dată pe țărmul Mediteranei. Acum, desigur, se ducea pentru că descoperise Hotelul Riviera. Și pentru că o iubea pe Lola ca pe o fiică.

Și asta era tot. Povestea vieții lui Mollie Nightingale. Din China în Cotswolds și, în sudul Franței. Și către misterul nerezolvat al dispariției lui Patrick Laforêt. Și reparația lui la fel de misterioasă.

Cât de folos i-ar fi fost Tom al ei acum, experiența lui, cunoașterea profundă a oamenilor, spre a descoperi adevărul.

Ei bine, de ea depindea rezolvarea cazului de data asta.

Jack

Jack se afla la Saint-Tropez și ședea la umbra castanilor de la *Café des Arts*, ca de obicei, bându-și cafeaua cu lapte și mâncând cornuri. Place des Lices avea un aer părăsit. Un vânt rece de nord, ultimele trăsături ale unui mistral care mugea, făcea să trosnească crengile castanilor și arunca șervețelele de hârtie pe pietrele pavajului. Sezonul se încheiase definitiv și viața era din nou a localnicilor, cu excepția celor care mai întârziu, ca el, care nu știa când să se ducă acasă.

Desigur, ar fi trebuit să stea acasă, în SUA, atunci când se scufundase *In a Minute* și nicidecum n-ar fi stat pe gânduri într-o situație ca asta. Cu excepția cazului de față și totul din cauza Lolei March Laforêt. Cum a reușit ea să se bage într-un asemenea necaz? Și de ce se simțea el obligat să o ajute să iasă din acest necaz?

Comandă un espresso dublu, hotărând că s-ar putea să-i limpezească mintea, să-i ascuță gândirea, pentru că în acest moment, lucra numai sub imperiul emoției, al reacției instinctive față de o femeie care i se băgase sub piele așa cum nicio alta nu o făcuse de la frumoasa mexicană, Luisa. Relația aceea durase exact trei luni și se întreba dacă așa se vor petrece lucrurile și cu Lola. Trei luni și el va fi înapoi în propria lume, înapoi la treburile lui – repararea și aducerea vasului *In a Minute* la forma inițială, adunarea echipajului, înconjurarea unei jumătăți din globul terestru în căutarea aventurii. Așa era el. Corect? Și de ce să se schimbe? Scoase un oftat profund, sorbind din espresso. Nu exista răspuns.

Telefonă la șantierul naval și vorbește cu Carlos. *In a Minute* fusese ridicat a doua zi după ce se scufundase, de la cincisprezece metri, cu macarale grele. Reparațiile înaintau încet.

— Dar te întorci curând, nu? Întrebase Carlos.

— Mda, curând, răspunsese Jack, încă o dată.

Încheie convorbirea și studie nota galbenă, oficială, pusă pe masă în fața lui. O lungă listă cu dealeri de automobile și motociclete scrisă neciteț în lungul paginii. Toate numele erau tăiate, cu excepția a două, pe care prietenul său, detectivul din Marsilia, tocmai i le furnizase. Se gândi că cel din Paris era cu bătaie lungă, dar niciodată nu poți ști. Patrick se putea mișca dintr-un loc în altul, ascunzându-se. Celălalt era din Genova, orașul-port de pe coasta Mării Liguriei. Mai avea o ultimă șansă.

Formă numărul, ceru să vorbească cu directorul sau cu cineva cu care putea vorbi engleză, așteptă la nesfârșit cu rock-ul italian

explodându-i în ureche, apoi a venit cineva și a spus:

— *Pronto*, cu ce vă pot fi de folos?

Jack întreabă despre Ducati...

— *Da*, spuse italianul, am vândut Ducati, 748S. Era o piesă frumoasă, cea mai bună din lume și nu este mereu disponibilă, trebuie comandată, apoi așteptat.

— Cât de mult?

Aproape că îl simțea cum ridică din umeri.

— Trei, șase luni.

— Ați vândut multe în ultimul timp? Întrebă Jack.

— Vândut multe? Ah, aș fi vrut, dar cota mea a fost de numai două.

— Ați vândut vreuna unui străin? Insistă Jack.

Italianul râse și zise:

— *Signore*, nu acordăm reducere străinilor, dacă asta întrebați.

— Știți ceva, zise Jack, voi fi acolo mâine și puteți să-mi arătați ce aveți.

— Dar am doar una, *signore*, și este deja vândută.

— Atunci voi comanda una ca aceea, zise Jack, iar numele meu este Jack Farrar. Mă așteptați mâine după-amiază.

Își termină cafeaua, cu restul de corn îl hrăni pe Câine Rău, care stătea sub masă, se întoarse pe chei și luă barca să revină pe cuter. Într-o jumătate de oră, Câine Rău era în vesta de salvare și alerga entuziasmat înainte și înapoi pe punte, lătrând, iar Jack ieșea din golful Lolei, ridicând pânzele și îndreptându-se spre Genova.

Genova este un oraș mare, dezvoltat de-a lungul coastei, înglobând multe din vechile orașe și sate pescărești într-o așezare urbană. Nu era chiar locul unde ar fi dorit Jack să se afle într-o după-amiază însorită și cu briză, dar el acostă cuterul și porni cu barca spre vechiul port. Câine Rău gâfâia pe lângă el, în timp ce înaintau pe stradă în căutarea unui taxi. A durat ceva timp, iar când au găsit, șoferul nu a fost prea încântat să ia câinele în mașină, dar a consimțit în schimbul câtorva euro.

Bombănind rău în italiană, șoferul porni și se înscrie pe câteva străzi înguste, spre o zonă cu trafic aglomerat. Fumul era ucigător și Jack se gândea cu dor la mare și la vântul proaspăt din spate, cu pânzele fluturând. Spera doar să nu fie în zadar, dar avea el o senzație în stomac în legătură cu acest demers și întotdeauna avea încredere în ce simțea. Sau cel puțin a avut până a întâlnit-o pe Lola March.

Cu mâinile în buzunarele șortului, cu un tricou albastru decolorat de soare și de apa sărată, cu vechii săi pantofi confortabili Tod, Jack îl legă pe Câine Rău de un stâlp de iluminat și intră în încăperile strălucitoare ale dealerului de automobile. Deveni ținta privirilor pătrunzătoare ale tinerilor vânzători de acolo, care hotărâră că nu le putea răsplăti eforturile și îl lăsară în pace. Se îndreptă spre biroul

directorului, oprindu-se în drum să admire un Fiat Barchetta negru strălucitor, zâmbind către tânăra asistentă care s-a uitat la el în două rânduri și a decis că, incontestabil, merită efortul.

— Salut, zise Jack, îl caut pe *signor* Moscani, mă așteaptă.

— Da? Îi aruncă o privire uimită, apoi își aminti să-l întrebe cum se numește.

Signor Moscani veni în grabă din biroul său, un bărbat de vârstă mijlocie, într-un costum cu dungulițe înguste, o mustață subțire și ochelari fără ramă.

— *Signor* Farrar, spuse el, întinzând mâna. *Buona sera*. Dar mă tem că vizita dumneavoastră este zadarnică. V-am prevenit că nu mai avem Ducati. Ultima s-a dus. Trebuie să așteptăm livrarea și acelea sunt deja precomandate.

Îl conduse pe Jack în biroul său, îi oferă un scaun, un espresso și o broșură mare cu prezentarea motocicletelor Ducati.

— Așadar, care vă interesează? Întrebă el, luptându-se să se exprime în engleză.

— De fapt, asta de aici, arată Jack spre fotografia modelului 748S. Ați vândut recent multe asemenea?

— Desigur, *signore*, am vândut două chiar acum o lună. O mașină magnifică, un design *magnifico* și *puternică*. Ahh, lăsați Harley, nimic nu egalează o Ducati.

— Vreo șansă ca unul din noii proprietari să vrea să vândă? Cu un profit substanțial, desigur.

Signor Moscani îl evaluează măsurându-l cu o privire rapidă de sus în jos.

— Vorbiți de foarte mulți bani, *signor* Farrar.

Jack aprobă conspirativ.

— Așa presupun. Dar un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă pentru a obține o Ducati în zilele noastre. Și cu puțin ajutor din partea dumneavoastră, *signor* Moscani, vă pot garanta că sunt un om foarte generos. Italianul rămase tăcut o clipă, gândindu-se, apoi se ridică.

— De ce să nu discutăm noi asta la un *aperitiv* *signor* Farrar? Sugeră el. Este un bar foarte drăguț nu prea departe de aici.

★

După două ore, Jack și corcitura erau înapoi la bordul cuterului, mestecând o bucată de *focaccia* încă fierbinte, presărată cu sare și stropită cu ulei de măsline, o specialitate locală găsită într-o pizzerie din cartierul lingurilor-murdare de lângă docuri. Vântul slăbise și Jack porni motorul și se îndreptă spre larg, apoi, pe lângă coastă, spre vest, către regina mamă a stațiunilor ligurice, San Remo.

Avea în buzunar numele proprietarului motocicletei Ducati, Cosmo March, și adresa Hotelului Rossi.

Lola

Sunt aici de trei săptămâni și de-abia mă obișnuiesc cu (a) vremea, (b) cu timpul liber și (c) caracterul englezesc a tot ce mă înconjoară. Pur și simplu îmi place, în afară de vreme și în afară de faptul că îmi este dor de Jack Farrar mai mult decât ar trebui să-i fie unei femei, în special pentru că el nu este, hotărât lucru, viitorul meu.

Mi-a dat numărul lui de telefon, dar firește că nu i-am telefonat. Să-i spun ce? Mă întreb singură când sunt tentată. Salut, ce mai faci? Cum merg lucrurile? *Îmi este dor de tine*. Nu, dacă ar fi vreo veste importantă, Jack ar telefona. Între timp, presupun că el verifică motocicletele Ducati și își continuă viața sa, dus-întors între SUA și Franța. Poate că există deja prin preajmă o nouă Sugar.

Când mă gândeam că Patrick trăiește și se ascunde, simțeam că mi-e frică de el. Eram suspendată în spațiu și timp, trăind într-o lume de vis, aici în inima provinciei engleze. Și eu mă ascundeam ca un iepuraș speriat. Dar acum eram pe terenul lui Miss N, departe de sudul Franței, și începeam să cunosc o latură a ei pe care doar o zărisem la Hotelul Riviera. Femeia pe care nu o cunoșteam.

Zilele treceau repede în ceața cenușie, o săptămână, apoi două. I-am trimis cărți poștale ilustrate lui Jack din Hight Street, Burford și Christchurch, Oxford și Bourton-on-the-Water, cu mesaje grăbite care presupuneau doar lucruri precum: „N-ai să crezi, dar satul arată exact ca ăsta, este ca o întoarcere în timp “. Și: „Mâncare bună la birtul ăsta, ți-ar fi plăcut. Sper că cercetarea Ducati progresează “. Doar o dată am spus: „Mi-e dor de tine “. Și apoi am dorit să nu fi scris, pentru că, la urma urmei, el nu îmi scria cărți poștale și evident că nu se gândea la mine.

Când a telefonat în cele din urmă într-o după-amiază, eu eram plecată și domnișoara Nightingale a preluat mesajul. Se întorsese în State cu treburi urgente, prietenul său, fostul detectiv din Marsilia verifica dealerii care vindeau Ducati, el se va întoarce curând, dragoste pentru amândouă.

Dragoste pentru amândouă. Am visat la fraza aceea noaptea, în patul meu cu perne moi.

Vremea se răcise și într-o dimineață m-am trezit și am descoperit un strat alb strălucitor de gheață care acoperea iarba. Înfofolite în șaluri și pulovere groase, ne plimbam pe drumurile de țară cu micuța Nell care venea repede în urma noastră, iar domnișoara Nightingale a semnalat primele fructe roșii din gardurile verzi și mi-a spus că sunt

timpurii, ceea ce, zic fermierii, înseamnă că urmează o iarnă grea.

Ne duceam împreună la cumpărături la Cheltenham, un orașel drăguț, cu clădiri frumoase Regency, care într-un fel îmi aminteau de New Orleans fără razzmatazz și fără umiditate și am cumpărat un pulover din cașmir roz, de la solduri, desigur, care distona cu părul meu de culoarea ghimbirului, dar era moale ca blana unei pisici și de două ori mai călduros.

Ne plimbam peste tot, Miss N și cu mine, vorbind despre trecutul său și despre viața sa interesantă, dar și despre problemele mele cu Patrick. Nu am vorbit despre Jack.

Pășeam pe drumurile pline de frunze, prin ploaie, cu Miss N îmbrăcată cu o jachetă verde impermeabilă Barbour, încălțată cu cizme verzi și o șapcă de tweed ca acelea pe care le purtau bătrânii de la birt, iar eu în vechiul treni Burberry al lui Tom, cu cordonul înfășurat de două ori în jurul taliei și încălțată cu vechile mele cizme, cu o pălărie impermeabilă ca o găleată verde-oliv trântită pe cap. Arătam exact ca două celibatate de la țară care cutreierau de colo-colo, culegând crenguțe pline cu fructe, cu părul zbârlit de ploaie, cu nasul roșu și sănătoase.

— Dacă Jack ar putea să mă vadă acum, am spus, uitându-mă la noi două și râzând.

Privirea lui MissN din spatele ochelarilor spălați ploaie era șireată.

— Vrei să te vadă?

— O, am spus, surprinsă. Apoi: O, da, mă tem că aș vrea. Suna atât de englezesc, încât amândouă am izbucnit în râs și am alergat înapoi prin ploaie, urmate de micuța Nell, care arăta ca un mop plin de noroi.

Ne-am întors în bucătăria plăcută și cu radiatorul Aga care împrăștia aer cald și ibricul care clocotea și o ceașcă de ceai fierbinte. Marca Darjeeling, desigur, și nu ceaiul acela la modă, Earl Grey, pentru Miss N, cu un biscuit cu ghimbir, suficient de tare ca să-ți rupă dinții. Între timp ne scoteam cizmele și îmbrăcămintea umedă și ne întindeam degetele picioarelor în fața focului.

Lucrurile nu puteau continua astfel, desigur. Idilele nu durează.

Mă cuprinsese melancolia pe când ședeam cu Miss N la Browns Café, în Oxford, devorând prăjiturile cu gem de căpșuni și o porție bună de cremă, pentru că, după cum știți, părerea mea este că, într-o criză, nimic nu este mai bun ca mâncarea. Este o consolare de tipul cel mai „consolator”, excepție făcând, poate, sentimentul pe care îl ai stând în brațele bărbatului iubit. Nu vreau să par tristă, dar sunt, doar un pic.

Miss N mi-a arătat comorile Oxfordului, frumosul colegiu de la Christchurch, unde au învățat odinioară tatăl și mai înainte bunicul său și pe care l-a absolvit și ea, cu prea mulți ani în urmă pentru a mărturisi, îmi spuse ea cu un zâmbet ștrengar. Am văzut librăria Radcliffe și Blackwells și am privit în curte și am admirat arhitectura. De asemenea, am făcut cumpărături la Waitrose, supermarketul din drumul spre Oxford, iar eu aveam de gând să pregătesc o cină bună în seara asta pentru domnișoara Nightingale, cu o sticlă bună de Côtes de Rhône, un vin roșu care să ne încălzească degetele de la mâini și de la picioare în aceste nopți reci.

Ne răsfațam sorbind ceaiul și mâncând prăjiturile, când, brusc, Miss N puse jos prăjitura plină cu gem și cremă din care se pregătea să muște.

— Oh, draga mea, zise ea. Desigur. Asta el

— Vă simțiți bine?

— O, da, chiar foarte bine. Draga mea, cred că am rezolvat problema locului unde se află Patrick.

Am pus și eu prăjitura deoparte. Ochii ei străluceau de încântare în spatele ochelarilor din plastic pal.

— Ați rezolvat?

— Unde altundeva ar putea merge un jucător în Europa, zise ea, când nu se mai poate duce la Monte Carlo?

— Unde? Nu-mi puteam imagina.

— Un alt cazinou de pe coastă și încă unul foarte bun. Bunicii mei obișnuiau să meargă acolo în vremurile bune de demult.

— Așa? Unde? Nu mai aveam răbdare.

— Cum, San Remo, desigur. De aici și placa de înmatriculare italiană de pe Ducati. Totul se leagă, înțelegi?

Era atât de emoționată încât am zâmbit, recunoscând că avea logică, așa că ne-am terminat prăjiturilele în timp record și ne-am grăbit înapoi la Mini Cooper-ul roșu ostentativ, iar ea a șofat cât a putut de repede pe Oxford Road fără să fie amendată, înapoi la Blakelys pentru a-i telefona lui Jack.

Miss N a parcat Mini Cooper-ul lângă motocicletă Harley turcoaz a lui Tom, pe care o ținea lustruită ca pentru expoziție, păstrând astfel și amintirea soțului său. Am înșfăcat sacoșele din plastic cu cumpărăturile din portbagajul mașinii și am urmat-o în casă.

Micuța Nell a sărit în brațele lui Miss N așa cum făcea întotdeauna, ca o mică minge de cauciuc, dar de data asta Miss N era prea emoționată pentru a se ocupa de ea.

— Stai acolo, i-a spus ea ferm, punând-o la loc pe perna ei, lângă sobă, iar micuța Nell și-a făcut coada covrig sub ea și s-a uitat tristă la stăpâna ei.

— Trebuie să telefonăm, explică Miss N, și jur că Nell a înțeles.

Miss N a format numărul, iar între timp eu mă învârteam prin apropiere încercând să arăt degajată, dar când ea spuse: „Jack, tu ești?” „mi s-au muiat genunchii la gândul că el era la celălalt capăt al firului. M-am lăsat în fotoliul de piele din vechiul conac, încovrigându-mă precum Nell și privind la fel spre Miss N.

— Ascultă-mă, Jack, spunea Miss N, unde ar fi putut să fie un jucător cu plăcuță italiană de înmatriculare? La San Remo, firește.

Rânjea ca o pisică Cheshire, emoționată și aerul ei de regină în timp ce furniza această informație, apoi spuse, uimită:

— Ce? Ești deja la San Remo? Ascultă și spuse: Ah, înțeleg, Ducati. Da, desigur. Privi spre mine, ascultând. Da, este chiar aici, ți-o dau, zise ea și îmi trecu receptorul.

— Salut, spuse Jack.

Sunetul vocii lui mă făcu iar să mă tolesc. Mă purtam ca o adolescentă, îmi spuneam eu întrebându-l cu sufletul la gură:

— Salut, Jack, ce mai faci?

— Mi-e dor de tine, zise el, spre surprinderea mea.

— O, da, bine, bun. Presupun că mâncarea nu este atât de bună când lipsesc eu.

Miss N mă privea, cu sprâncenele ridicate și cu o expresie de exasperare.

— Scuză-mă, am spus, a fost doar o glumă.

— Ești bine, acolo în Anglia? Întrebă Jack.

— Este atât de frumos, iar domnișoara Nightingale este o gazdă perfectă, am spus. Trebuie să vii să ne vizitezi. Căsuța ei este ca de basm.

— Voi veni, promise el. Apoi, părând serios, spuse: Lola, am ceva vești, dar mai întâi vreau să-mi spui dacă știi vreun Cosmo March.

— Cosmo March... dar acesta este tatăl meu. *Michael Cosmo March*.

— Mda, ei bine, Patrick i-a împrumutat numele. A locuit aici, la Hotelul Rossi din San Remo. El era domnul Tip Bogat cu un apartament luxos și care juca tare la cazinou. De fapt, l-am raat cu vreo două zile. Și-a făcut bagajele și a plecat, chiar așa. Și nu a lăsat

nicio adresă.

Am inspirat adânc.

— Ești sigur că el este?

— Corespunde descrierii și apoi, cine altcineva ar cunoaște numele Cosmo March?

— El, am spus, fiind sigură acum. M-a străbătut un fior de spaimă pe șira spinării. Trebuie să dăm de urma lui, Jack. Trebuie să mă întorc imediat. Vin mâine cu avionul. Unde te întâlnesc?

— Plec acum din San Remo. Telefonează-mi și spune-mi cu ce avion călătorești și voi veni să te iau.

— Mulțumesc, am spus, iar vocea mea suna ca o șoaptă recunoscătoare.

— Ți-am spus că mi-a fost dor de tine, iubito, zise el, și pot să vă asigur că zâmbea.

Am pus jos receptorul și am spus:

— Îmi pare rău, Miss N, dar trebuie să mă întorc acasă.

— Ei bine, sigur că voi veni cu tine, spuse ea. Nu-l putem lăsa pe Patrick să ne scape acum. Și fără să o mai lungească, ridică receptorul și o anunță pe Mary Wormesly că micuța Nell va veni înapoi și că ea va pleca din nou în Franța cu treburi urgente.

Era mai mult decât sentimentul de „întoarcere acasă” când Jack m-a cuprins în brațe la aeroportul din Nisa, în seara următoare; era mai degrabă o „apartenență”. Mi-am lipit capul de pieptul lui, simțindu-i mușchii brațelor cu care mă ținea strâns și am stat așa câteva secunde. Miss N își făcea de lucru, discret, cu bagajele, în timp ce Jack îmi șoptea la ureche:

— Arăți precum căpșunile cu frișcă, foarte englezoaică, spuse el, poate pentru că purtam noul meu pulover din cașmir roz englezesc, pus în jurul umerilor și părul era pieptănat spre spate, stil școala pregătitoare și pentru prima dată îngrijit.

— Și tu arăți suficient de bun de mâncat, am spus eu, cu un surâs prostesc. Apoi el s-a dus să o ajute pe Miss N la bagaje, sărutând-o și pe ea pe obraz și ridicând valizele ca și pe niște fulgi.

Miss N suspină mulțumită și spuse că era grozav de bine să ai un bărbat prin preajmă care să se ocupe de aceste lucruri, apoi am ieșit împreună afară, la soare, să găsim mașina. Numai că nu ne aștepta nicio mașină. Am luat în schimb un taxi către port, unde ne aștepta barca, apoi am navigat spre casă pe cuter, cu Câine Rău, corcitură care a luat locul aristocratei Nell. Cu capul în poala lui Miss N și cu vântul în pânze, ne-am îndreptat spre Saint-Tropez.

Aproape că îmi plăceau bărcile.

Jack și cu mine ședeam pe puntea cuterului, privind dincolo de apă, la ruinele hotelului meu. Toată aripa dreaptă, unde fusese bucătăria mea, era o masă de grinzi carbonizate și fier răsucit. Ceea ce mai rămăsese din acoperiș pe latura respectivă fusese demolat pentru că era periculos. Pe terasă erau grămezi de dărâmături, iar pereții trandafirii erau înnegriti de fum. Dar bougainvillea rezista eroic, chiar și în acest sfârșit de noiembrie, iar grădina era încă luxuriantă, sălbatică sub soarele de toamnă.

Hotelul fusese rațiunea mea de a trăi. Fără el eram un nimeni. Nu aveam oaspeți de care să mă ocup, nu aveam pentru cine găti, pe nimeni căruia să mă plâng la sfârșitul zilei că mă dor picioarele și că nu știu ce să fac în privința lui Jean-Paul care nu a venit la lucru. Cât doream să le am din nou pe toate, fiecare bombăneală, fiecare plângere, fiecare părticică din munca grea care îmi plăcea.

— Arată trist, am spus, atât de părăsit și cenușiu. Unde s-a dus tot farmecul?

— Este încă acolo, zise Jack. Tu ai făcut Hotelul Riviera ceea ce a fost. Ai făcut-o o dată, o poți face din nou. Ți trebuie doar puțină

consultanță tehnică și juridică.

— Ha, și bani. O *mulțime* de bani.

— Va plăti societatea de asigurare. Tatăl domnului Lună de Miere, din Avignon, este acolo în fiecare zi. Vei vedea, în curând vei primi un cec.

Mă gândeam cât timp durase până se terminase hotelul. Îmi aminteam cum intrau și ieșeau muncitorii constructori, luni la rând; lupta pentru a obține planurile aprobate de autoritățile locale; birocrația cu care am avut de-a face; toată dragostea și plăcerea investite în aranjarea camerelor din amestecătura de lucruri descoperite la licitații care, într-un fel, s-au potrivit unele cu altele ca pietricelele colorate într-un caleidoscop. Mă gândeam la bucătăria mea frumoasă și cum s-ar putea să nu mai fie refăcută niciodată. Îmi aminteam dragostea investită în Hotelul Riviera și „dragostea” ce mi-a fost dată înapoi și mă apucă disperarea. Ceva ce eram „eu” se dusesse în flăcări și mă îndoiam că aş mai putea găsi acel ceva.

— Nu o să pot face, am spus. Pur și simplu nu o pot face din nou.

Am simțit privirea lui Jack asupra mea, evaluându-mă îndelung. Apoi spuse:

— Îmi pare rău că simți așa. Hotelul era o parte foarte însemnată din viața ta.

— Nici nu știi dacă mai este al meu, am spus cu amărăciune.

— Este al tău până când justiția spune că nu este, dacă o va spune vreodată, ceea ce mă îndoiesc, acum, că am dat de urma lui Patrick. Și oricum procesul ar putea dura ani întregi.

— Și eu îl construiesc din nou pentru ca Evghenia să poată trăi aici fericită după aceea.

M-am întors ca să-l privesc, șezând pe punte lângă mine, cu genunchii adunați, brațele încrucișate la piept. Arăta ca sarea pământului, puternic, serios, mult prea bun pentru a fi adevărat... dar nu pentru mine, asta era sigur.

— Mă tem, am spus. Mă tem să mă duc înapoi în propria mea casă. Mă tem de Patrick.

— Nu trebuie să te duci înapoi, poți sta aici, pe vapor.

El nu venea spre mine, era doar drăguț.

— Mulțumesc, am murmurat eu, dar detest bărcile. Oricum, presupun că va fi în regulă. Domnișoara Nightingale va rămâne cu mine. Am râs. Am ajuns ca două fete bătrâne, ne cunoaștem atât de bine una pe cealaltă, cu ceștile noastre de ceai înainte de culcare și „noapte bună, somn ușor”. M-am uitat la el. O iubesc. Este genul de prietenă pe care orice femeie ar trebui să o aibă. Am întors mâna și i-am luat-o pe a lui. Tot așa ești și tu, Jack Farrar. Un prieten bun, care face naveta spre și dinspre SUA pentru a mă ajuta, când eu știu că tu trebuie să fii acasă și să-ți repari vasul și să faci planuri pentru

viitoarea călătorie.

— Am revenit pentru că voiam să te revăd, spuse el, strângându-mi mâna. Și pentru că vreau să te ajut să ieși din încurcătura asta. De asemenea, mă tem de ce ar putea face Patrick.

Mă întrebam care din aceste motive îmi plăcea cel mai mult, dar nu aveam timp de gândire, pentru că el m-a cuprins în brațe și i-am simțit mirosul masculin atât de familiar. Barba nerasă îmi pișca obrazul.

— Mi-a fost dor de tine, Lola, îmi spuse, iar eu zâbeam când l-am sărutat. Chiar dacă nu mi-a spus că mă *iubește*, pentru moment îmi era suficient că i-a fost dor.

Am făcut dragoste pe patul acela tare, înghesuit sub proră, cu țipetele păsărilor mării deasupra capului și cu murmurul domol al mării în urechi.

— Arăți diferit, spuse Jack în timp ce îmi scotea brațele din puloverul de cașmir roz. Părul este mai lung, ochii tăi au culoarea unui whisky bun, pielea este mai palidă.

— Dar nu mă simți la fel? Îmi înfășurasem mâinile și picioarele în jurul lui.

— O, da, zise el, îmi amintesc felul în care te simt, am visat la asta în tipul zborurilor transatlantice, nu ți-am spus?

— Nu tocmai, am murmurat, mușcându-l puțin de ureche, în timp ce mâna sa avea efecte magice asupra părții interioare a coapsei mele. Îmi mângâia corpul, admirându-l, împletindu-și privirea cu a mea, împletindu-ne trupurile într-un dulce și senzual dans al dragostei.

Niciodată nu am fost iubită în felul acesta, niciodată nu am fost cu un bărbat atât de blând, atât de intens, atât de atent cu mine, atât de sigur că îmi face plăcere ceea ce îi face corpului meu. Când Jack m-a pătruns, din nou erau toate stelele și planetele. Îmi strigam fericirea, iar el mă strângea la pieptul său, astfel că îi simțeam bătăile inimii lângă a mea în timp ce stăteam alunecoși, încă înlănțuiți. „Pierduți în Franța în dragoste “așa cum suna vechiul cântec.

Să te îndrăgostești. Cuvintele mi se plimbau prin mintea adormită ca o reclamă de neon colorată care arunca valuri spiralete de roz și portocaliu. Nu puteam scăpa; până și subconștientul meu îmi spunea că sunt îndrăgostită.

M-am trezit la lumina zorilor ce pătrundea prin ferestrele mele franceze. Eram pe canapeaua din camera mea de zi, învelită cu un pled, în timp ce domnișoara Nightingale dormea în patul meu cu lamé auriu; ea spunea că nu văzuse în viața ei așa ceva decât la cinema.

Nu am vrut să o lăsăm pe Miss N singură și-apoi, Jack a spus că vrea să supravegheze treburile. Așa că el era de pază în fața ușii de la intrare, dormind pe canapeaua albă din nuiiele împletite, cu picioarele atârând peste margine, cu Câine Rău alături.

Am auzit voci și am sărit, strângând pledul la piept. O privire la ceas mă lămuri că era ora zece. Dormisem prea mult.

M-am dus repede la fereastră. Jack discuta cu un bărbat scund, îmbrăcat într-un costum maro, care avea o servietă și un aer foarte oficial. Cel puțin nu arăta a fi polițist, gândeam eu trăgându-mi pe mine pantalonii sport.

— Bună dimineața, am spus, încercând să arăt de parcă aș fi fost sculată de câteva ore. Am sesizat zâmbetul lui Jack și mi-am mușcat buza pentru a nu surâde. Cu ce vă pot fi de folos?

Omul mă cântărea, schimbându-și, stânjenit, greutatea de pe un picior pe celălalt. Presupun că arătam ca și când abia m-am dat jos din pat.

— *Madame Laforêt*?

— Eu sunt. I-am zâmbit. Părea destul de inofensiv, dar putea fi unul dintre servitorii lui Solis pentru a-mi aduce la cunoștință o altă pretenție.

— Reprezintă compania de asigurare, doamnă. Mă aflu aici pentru a vă spune că suntem bucuroși că în sfârșit v-am rezolvat în totalitate cererea. Am aici documentele necesare pentru ca dumneavoastră să le semnați.

M-am lungit la față, apoi mi-au strălucit ochii. Prinzându-l de mână, l-am invitat în casă. Stânjenit, și-a eliberat mâna și s-a așezat țeapăn la masă, vizavi de mine.

— Vă rog să citiți documentele, doamnă Laforêt. Voi avea nevoie de semnătura dumneavoastră aici și aici,

Le-am citit, le-am semnat aici și aici, iar el mi-a înmănat un cec. *Un cec mare și gras pentru Hotelul Riviera*. Un cec însemnând un nou acoperiș și noi pereți roz-trandafirii, și obloane care se vor deschide

lin. Însemna mai multe licitații, și covoare vechi, și vase de argint, și paturi aurite, și țesături provensale de la piață. Însemna din nou coșuri cu lemne de mir, explozie de flori și ferestre larg deschise spre soare, sunetul vocilor fericite pe terasă și copii mici alergând înspre și dinspre valurile dantelate ale mării. Însemna o bucătărie nouă, în față cu un gard din rozmarin. Însemna miros de lucruri bune ce se găteau în bucătărie și vin rosé rece într-o seară caldă de vară. Însemna totul. Însemna libertate. Însemna „acasă”.

Pentru a sărbători, în seara aceea am cinat la Moulin de Mougins, preferatul meu de mulți ani, și unde, cu toate că nu mai era bucătar, mâna lui Roger Vergé se simțea încă în fiecare preparat.

Îmbrăcați la patru ace și arătând bine, am pornit cu cuterul la restaurant. Am comandat șampanie și le-am spus oaspeților mei să ceară orice doresc.

Miss N arăta încântată și cu un aer regal în mătase bleumarin cu perlele ei frumoase, despre care știam că sunt veritabile. Spuse că este sigură că mâncarea nu va fi atât de bună ca a mea, dar aprecie supa de ciuperci de pădure, iar dorada o găsi excelentă.

Și Jack, Jack al *meu*, gândeam eu cu dragoste, strângându-mi mâna pe sub masă, pentru că era al meu. În seara asta, cel puțin. Jack al *meu* purta pantaloni de în crem, șifonați, este drept, dar cel puțin nu era în șort, o cămașă frumoasă albastră pe care o cumpăraseră special în dimineața asta la Saint-Tropez și un sacou de în negru, care, deși apucase vremuri mai bune, arăta elegant pe el.

În ceea ce mă privește, purtam o rochie de culoarea zmeurei, simplă, așa cum numai cu bani buni poți cumpăra. Se potrivea minunat cu părul meu, pieptănat să cadă pe umeri într-o cascadă strălucitoare. Mi-am dat spre spate bretonul și mi-am pus cerceii de chihlimbar, care veneau cu un plus la combinația de culori; în fine, purtam pantofi cu toc înalt de șapte centimetri, cu vârful ascuțit, care mă vor ucide, dar nu-mi păsa. Îmi aplicasem rimel, fard și luciu pentru buze și arborasem un zâmbet larg, iar cecul de la asigurări făcea deja minuni în privința moralului meu.

— Arăți altfel, îmi spuse Jack, inspectându-mă.

— Sper că da, am spus satisfăcută. Mă costă destul.

El râse.

— Banii vorbesc, iubito, așa-i întotdeauna.

— Mda, bine, să mai discutăm. În seara aceasta vom mânca și vom bea ca niște regi, am spus eu, bucurându-mă așa cum nu mai făcusem de luni de zile. Cu excepția ocaziilor când făceam dragoste cu Jack.

Seara era memorabilă, trei prieteni, doi îndrăgostiți. L-am uitat pe Patrick și toate temerile și problemele și doar ne-am simțit bine. Mâine va veni suficient de curând așa că vom avea timp și pentru

realitate, și pentru reconstruirea Hotelului Riviera și a vieții mele.

Patrick părea să fi dispărut complet de pe fața pământului, sau cel puțin din părțile pe care le cercetase Jack. Între timp am început munca. Iar discuții lungi cu constructorul, iar macarale și containere pline cu dărâmături; înapoi la zgomotul produs de zidurile în demolare și scrâșnetul bormașinilor și țăcănitul picamerului. Cred că reconstruirea este aproape tot atât de dureroasă ca nașterea, dar, ca și asta, merita.

Partea de hotel dinspre locul de parcare era intactă, așa că domnișoara Nightingale s-a putut instala înapoi în camera Marie-Antoinette, în timp ce Jack s-a mutat aproape permanent în propria mea casă. A angajat un paznic care patrula de la apusul soarelui până în zori, iar Câine Rău era pe acolo, mârâind și agresând orice străin. Mă simțeam din nou în siguranță.

Zilele se scurgeau într-o activitate frenetică; erau mereu decizii de luat, totdeauna ceva nu mergea bine, muncitori care nu veneau la lucru, materiale care nu erau furnizate. Când în cele din urmă, a fost gata acoperișul, am sărbătorit cu o petrecere tradițională franțuzească, punând o masă încărcată cu bunătăți pentru muncitori, pentru soțiile și copiii lor. S-au băut multe beri și s-au ținut multe toasturi pentru succesul noului Hotel Riviera. Apoi a început să plouă. Veselia a încetat și ne uitam neliniștiți la cerul cenușiu care cobora, apoi unul la celălalt. Dar mi-am amintit. *Am acoperiș*, am spus și am început să râdem. Oh, cât poate schimba lucrurile un acoperiș.

Am fost atât de fericiți în seara aceea! Totul era bine. Cine știe, poate că puteam să păstrez hotelul la urma urmelor. Eram optimistă, fericită. Dar era doar calmul dinaintea furtunii.

Patrick

Patrick Laforêt era falit. Avea în buzunar exact suma necesară pentru a-și cumpăra o ceașcă de cafea pentru micul dejun, un sandviș pentru prânz și o băutură și o îmbucătură seara. Evghenia tăiase fondurile, furioasă pe el că juca. Pierduse cea mai mare parte a banilor trimiși de ea la Menton, inclusiv perla și cerceii cu diamante, o sumă totală la care Patrick nici nu voia să se gândească. Era mult mai mare decât credea el, asta era cert.

Acum Evghenia îl ținea din scurt. El locuia singur în mica vilă sordidă de pe deal care fusese cuibul dragostei lor, cu toate că Evghenia nu-l mai vizita acolo. Nu-l mai lăsase să se apropie de ea de săptămâni întregi, înnebunindu-l. Mercedesul său albastru metalizat se dusesse; viața lui pe picior mare la San Remo se dusesse; doar Ducati rămăsese. Nu era un bărbat fericit.

Nici Evghenia Solis nu era o femeie fericită. Era mânioasă, aspră, agresivă și periculoasă. Au petrecut după-amiaza împreună, luând prânzul într-un mic local din satul La Turbie, sus, în munți, deasupra localității Monte Carlo.

Ea ședea vizavi de el, calmă și rece într-un pulover galben pentru că era răcoare acolo sus, cu un șir de diamante pe un lanț de platină ce-i atârna pe piept, și ciugulea dintr-o farfurie cu ravioli, de-abia uitându-se la el.

El a întins mâna spre mâna ei, dar ea l-a respins.

— Nu mă deranja, Patrick, mă gândesc, a spus ea.

El a mai luat o înghițitură de vin roșu și a zis:

— Și la ce te gândești de data asta? Se întreba dacă ea îi va spune adio și dacă da, el nu știa ce va face. Nu putea trăi fără această femeie. Era ca un virus de care nu puteai scăpa, dăunător, dar pe care nu voiai să-l tratezi pentru că îți plăcea felul în care boala te făcea să te simți.

— Nu putem continua așa, spuse Evghenia, iar el aprobă din cap, umil, pentru că știa că nu se putea. Este timpul să acționăm, spuse ea repede. Planul nostru este gata, nu ne rămâne de făcut decât să-l realizăm.

El mai turnă vin și se uită la ea: atât de frumoasă, atât de primejdioasă, iar el nu mai știa dacă o iubește sau o urăște.

— Falcon va da telefoanele, zise ea. Bărbatul, Farrar, nu ne va sta în cale. Lola va veni singură.

— Chiar crezi că ea va veni?

Evghenia zâmbi.

— Știu că va veni, Patrick, spuse ea. La urma urmei, vine să te vadă pe tine.

Patrick se uita trist la paharul său. Totul ajunsese prea departe, nu era cale de întoarcere. Numai că el nu o putea face.

— Eu nu voi conduce mașina, spuse el, holbându-se cu încăpățănare în pahar.

Evghenia oftă. Patrick era slab, întotdeauna a știut asta.

— Nu-ți face griji, se va rezolva, zise ea. Mâine la vremea asta vei fi un bărbat liber.

Jack

Jack dădea nisip cu lopata pentru betonieră în fața a ceea ce fusese bucătăria. Îi ajuta pe muncitori și le asigura o bere rece din când în când, trimitea după roți mari de pizza cu cârnați și ardei și, în general, îi răsfăța ca să lucreze mai repede.

Sună telefonul său și puse uneltele jos ca să răspundă.

— Jack Farrar, spuse el.

— Domnule Farrar, se auzi vocea unui bărbat care vorbea în șoaptă, dacă dorești să știi unde este Patrick Laforêt, atunci te întâlnești cu mine la Nisa, în piața Garibaldi, mâine dimineață la orele cinci.

Apoi nu se mai auzi nimic. Jack apăsă tasta specială pentru identificare, obținut un număr și îl formă. Era un telefon public. Ar fi putut să-și imagineze.

Se gândi la voce, încercând să o identifice, dar nu-i era cunoscută. Se gândi să-i spună Lolei despre apel, apoi hotărî că ar speria-o.

Telefonă la firma care închiria autoturisme și închirie o mașină care să fie gata și să-l aștepte în Saint-Tropez, în dimineața următoare, devreme.

Lola

Eram singură cu domnișoara Nightingale. Jack plecase să navigheze pe *Câine Rău*, iar paznicul se retrăsese în holul din față, confortabil, nedeteriorat, al hotelului, unde își încălzea degetele picioarelor și lua prânzul urmărind programul pe un televizor portativ.

Sună telefonul. Am ridicat receptorul și am spus *alo*, obosită crezând că era iar antreprenorul care suna ca să spună ca n-au sosit dalele și că să mă aștept la o întârziere de trei săptămâni.

— Ascultă ce am să-ți spun, zise un bărbat. Dacă vrei să-ți vezi soțul în viață, vei fi în satul La Turbie mâine dimineață la orele șase. Să-ți fie clar, *madame*, dacă dorești ca Patrick să rămână în viață, vei fi acolo, nu te duce la poliție, nu vorbi cu nimeni. Dacă vorbești... a urmat o tăcere îndelungată. Dacă vorbești, știi care sunt urmările...

Am lăsat receptorul și m-am holbat, cu ochii cât cepele, la domnișoara Nightingale. Am repetat mesajul.

— A zis să nu spun nimănui, am adăugat, șocată.

— Bine, dar desigur că nu mă include pe mine, zise domnișoara Nightingale. Desigur că mi-ai spune.

— Și Jack?

— Îi vom spune și lui. Miss N părea foarte fermă.

— Dar nu-i pot spune, îl vor uide pe Patrick.

— Și dacă nu te duci?

— Nu pot să risc.

Domnișoara Nightingale oftă.

— Eu totuși cred că trebuie să-i spunem lui Jack, zise ea, dar dacă insiști să te duci, atunci desigur că vin și eu.

— Nu înțelegeți, am spus, este singura șansă să-l găsesc pe Patrick. Trebuie să o fac, Miss N. Pur și simplu trebuie.

Jack

Jack a pierdut exact cincisprezece minute dând târcoale prin piața Garibaldi din Nisa până când și-a dat seama că a făcut o greșeală. Era încă devreme, dar oricum îi telefonă Lolei. Niciun răspuns. Se încruntă, îngrijorat. De ce oare nu răspunde? Dintr-un impuls, formă propriul său număr. Era un mesaj de la domnișoara Nightingale.

— Încalc confidențialitatea spunându-ți asta, zise ea cu accentul său britanic care îl făcea întotdeauna să zâmbescă, dar Lola a primit un telefon ciudat aseară. Bărbatul a făcut-o să promită că nu va spune, dar desigur că mi-a spus *mie* și acum îți spun eu *ție*. Suntem pe drum spre La Turbie pentru a-l întâlni pe Patrick – cel puțin așa spunea tipul. De asemenea, i-a spus Lolei că, dacă nu se duce, știe care vor fi consecințele. Și cuvintele astea m-au făcut să mă gândesc la Tom al meu și la ce ar fi făcut el. Așa că, dragă Jack, eu îți spun pentru că nu-mi place deloc cum sună. Oricum, trebuie să ne întâlnim în piața satului La Turbie la orele șase dimineața. Mi-ar face mare plăcere dacă ai putea veni și tu, adăugă ea, ca și când l-ar fi invitat la o petrecere.

Jack închise telefonul. Fusesse prostit, dat la o parte. Se întoarse la Peugeot-ul închiriat și porni spre La Turbie înainte ca domnișoara Nightingale să poată spune Jack Robinson.

Vehiculul din fața lui Jack era un Hummer verde- camuflaj, lat și scund. În fața acestuia era micul Fiat argintiu cu Miss N la volan, gonind cu viteză maximă, ca și când nu existau curbe în ac de păr și posibilitatea prăbușirii de la vreo treizeci de metri. Hummer-ul era ceva mai în spate, dar se apropia mereu. Prea aproape, gândea Jack, începând să se alarmeze. Arăta ca și când șoferul de pe Hummer voia să depășească Fiat-ul, deși, cum spera el să reușească o asemenea manevră pe un astfel de drum și cu lățimea vehiculului său, Jack nu avea idee.

El rămăsese puțin în urmă, lăsând spațiu Hummerului să dea înapoi și să înceteze pressingul asupra Fiatului, dar nu reuși decât să mărească distanța dintre ei. Ce naiba era în neregulă cu tipii ăștia? Se uită atent prin parbriz, încercând să-l zărească pe șofer, dar geamurile erau întunecate și nu văzu decât conturul unui cap.

— Idiotule, strigă, apăsând tare pe claxon, dar șoferul nu îl luă în seamă.

Miss N

Draga mea, îi spuse Miss N Lolei, privind în oglinda retrovizoare, nu crezi că vehiculul acela miliar este prea aproape de spatele nostru?

Lola verifică.

— Nu este vehicul militar, este un Hummer executat la comandă, foarte scump și mare consumator de benzină.

— Hmm, făcu Miss N, apăsând pe accelerație. Micul Fiat zvâcni cu un sughiț, apoi se repezi înainte, făcând-o pe Lola să caște gura.

— O, Dumnezeul meu, zise ea, uitându-se repede la panta abruptă din dreapta. O, Dumnezeule, *încetinește*, Miss N. Când ajungem la cotitură, lasă-l să treacă dacă este atât de grăbit.

— Întrebarea este *de ce* se grăbește atât? Miss N negocie o curbă în S cu aer nepăsător, deși adevărul era că începuse să se neliniștească. Hummer-ul era tot în spatele lor, silind-o să meargă și mai repede, iar acum se temea să încetinească de teama de a nu fi ciocnite. Mai fusese o altă mașină în spatele Hummerului, ceva mai devreme, dar nu se mai vedea. Alte autovehicule nu mai erau pe drum.

Erau, ca să spunem așa, pe cont propriu.

Jack

Ieșeau aburi din radiatorul Peugeotului, iar de la motor ieșea un zgomot și mașina se opri.

Jack trase de volan cu ambele mâini. Coborî și cercetă aburii care ieșeau din radiator. Al naibii moment să se supraîncălzească. Și acum ce-i de făcut? Miss N trebuie să fie la un kilometru distanță acum, cu Hummer-ul acela chiar în spatele ei. Scoase luminile de avertizare, se duse înapoi câțiva metri și le așeză pe drum, apoi le aprinse. Se opri și se uită la prăpastia ce se căsca lângă drum.

— Oh, nu, zise el, oh, nu... Luă repede telefonul celular, formă numărul de la urgență, le spuse celor de la poliție, într-o execrabilă franceză-americană că pe Moyenne Corniche este un șofer periculos, iar el se teme că va avea loc un accident, s-ar putea să fie o crimă... Mai bine să se trimită un elicopter *chiar acum. Înainte de a fi prea târziu.*

Jack spera ca ei să-l fi luat în serios. Cu inima bubuind, se ruga așa cum nu se rugase vreodată în viața lui. Auzi o mașină în spatele său, se întoarse, făcu semn să se oprească Mașina încetini și el se urcă în spate, locurile din față fiind ocupate de un cuplu german speriat.

— Repede, le spuse el, este o problemă în față, oamenii au nevoie de ajutor. Neamțul nu a pierdut timpul cu întrebări și a accelerat.

Miss N

Draga mea, îi spuse iar Lolei Miss N, cred că am dat de necazuri. Acest Hummer încearcă să mă împingă peste margine.

Lola privi prin geamul din spate. Făcu semn spre Hummer ca să se dea înapoi, dar acesta, dimpotrivă, zvâcni înainte.

— Doamne! Strigă ea, când bara din față a Hummerului le tamponă. O, Doamne, Miss N, încearcă să ne omoare!

Miss N înghițea cu greu; Fiatul nu putea merge mai repede de atât, erau la cheremul unui șofer criminal. Nu putea decât să se roage ca Tom să-i spună ce să facă.

Zigzag! Răspunsul veni ca un fulger din cer și Miss N devie ascultătoare pe sensul opus, asigurându-se din nou că nu apare nimic din față. Hummer-ul o imită.

— Trageți pe margine și opriți! Urlă Lola. O, Doamne, nu trebuia să vă amestec în așa ceva, Miss N, îmi pare atât de rău, atât de rău. Ea țipa când Hummer-ul le tampona din nou, făcându-le să piardă controlul.

Jack

Jack auzi zgomotul unei motociclete în spate exact când neamțul zărea Hummer-ul. Era așezat de-a curmezișul pe drum, bara sa din față în bara din spate a Fiatului care scăpase de sub control.

— Dragă Doamne, nu, nu! Țipă el și Fiat-ul se redresă cumva și o porni din nou la drum.

Motorul Hummerului era în viteză mare tocmai când o Ducati cenușie îi depăși. Turista germană țipă, iar soțul ei apăsă pe frâna, înjurându-l pe conducătorul motocicletei pe care nu-l oprea nimic, nici măcar cele două autoturisme care se războiau în mijlocul drumului.

Lola

Mi-am acoperit ochii cu mâinile. Eram ca și moarte; întreaga mea viață ar fi trebuit să mi se perinde prin fața ochilor, dar singurul lucru la care mă puteam gândi era Jack și că nu îl voi mai vedea niciodată. Și Miss Nightingale, nevinovata pe care am implicat-o în viața mea zbuciumată.

— Îmi pare rău, domnișoară Nightingale, îmi pare atât de rău, spuneam eu, cu dinții clănțănind, în vreme ce șoferul de pe Hummer accelera din nou.

— Oh, draga mea, zise domnișoara Nightingale, știind că era sfârșitul și că dușmanul câștigase. Se gândea la Tom și strângea mâinile pe volan, străduindu-se să păstreze controlul.

Jack

Jack văzu motocicletă zvâcnind pentru a depăși Hummer-ul, atât de aproape încât nu lipsi mult să zgârie roțile motocicletei cu butucii roților mașinii. Mintea sa înregistrează că era motocicletă Ducati a lui Patrick Laforêt și că el încerca să oprească Hummer-ul, dar șoferul nu îl lăsa. În fața sa, turistă germană țipa în continuare și, apoi, deodată s-a auzit deasupra lor zgomotul unui elicopter. Se lăsase în jos, alături de drum, chiar când Ducati țâșnise în fața Hummerului. Se auzi scrâșnetul frânelor când Hummer-ul o lovi, apoi Ducati a descris încet un arc în aer, pierzându-și motociclistul în vârful arcului. Păru să stea suspendat în aer o fracțiune de secundă, apoi el și motocicletă plonjară în prăpastie.

Mașina făcu o întoarcere completă, se balansă un moment pe marginea abisului, apoi plonjă după motocicletă.

Patrick

Se spune că în fracțiunile de secundă înainte de a-și întâlni Creatorul, unui om îi trece întreaga lui viață prin fața ochilor. Ceea ce văzu Patrick Laforêt fu chipul frumos al Evgheniei, aplecat asupra feței lui în timp ce făcea dragoste cu el. Unghiile ei se înfingeau în umerii lui, ochii ei erau larg deschiși, pironiți în ochii lui. *Trebuie să o ucizi pe Lola*, îi spunea ea. *Asta trebuie făcut mai întâi.*

El o împingea îndepărtând-o, lovind-o cu putere, iar capul ei se dădea pe spate ca urmare a forței cu care o lovea. Nu scotea niciun sunet, doar îl privea sinistru cu ochii ei verzi, translucizi. O putea vedea acum, în timp ce motocicletă se răsucea scăpată de sub control și el zbura prin aer...

O vei ucide pe Lola mai întâi, îi spunea ea ca și când ar fi fost lucrul cel mai normal din lume și pentru o sociopată ca Evghenia, era. *Atunci vom fi egali. Tu nu mă poți divulga, eu nu te pot divulga. Totul este cinstit*, îi amintește ea, aprinzându-și o altă țigară.

Voi divorța de Lola, apoi mă voi căsători cu tine, îi spunea Patrick cu înverșunare.

Ea clătina din capul mătăsos.

Va dura ani de zile, Lola se va împotrivi, va pretinde jumătate din pământul tău, va trebui să-l vinzi pentru a-i plăti. Ține minte, eu îți recuperez proprietatea. Este pentru noi. Vom construi casa mea acolo. Iar Patrick, plin de compasiune știe că vorbește Evghenia, copilul rus sărac, care nu a avut niciodată un cămin adevărat. *Vreau să trăiesc cu tine acolo, Patrick*, zice ea, *cu banii lui Laurent. Nu este loc pentru fantomele din trecutul nostru.*

Voi divorța de Lola, repeta el, încăpățânat.

Și ce se va întâmpla cu mine cât timp tu vei trece prin toate procedurile juridice? Se presupune că eu voi sta și te voi aștepta ca să fii liber? Ca să fii liber să te căsătorești cu mine când te va lăsa ea? După toate câte voi fi făcut pentru tine?

Patrick nu acceptase planul ei, niciodată nu fusese de acord cu el. I se păruse că Evghenia se joacă doar de-a fata James Bond sau așa ceva. Nu își dăduse seama că era adevărat, că ea avea inima și sufletul unui ucigaș fără scrupule. Ca urmare, când el o amânase și apoi refuzase net, Evghenia hotărâse să ia problema în propriile mâini. *Ea o va ucide pe Lola.*

În momentul în care Patrick și-a dat seama de asta, era aproape prea târziu. Dar el nu era ucigaș, el nu putea să o lase să o ucidă pe

Lola, pur și simplu nu putea. Indiferent ce dorea Evghenia, ea va lupta să obțină. Și a obținut. Acum îl obținuse pe el. Mereu și pentru totdeauna, amin.

Lola

Fiatul a trepidat și s-a oprit pe cealaltă bandă a drumului, strivindu-mă de bordul mașinii cu o izbitură teribilă. Mă durea capul când m-am întors să mă uit la Miss N. Ea se uita la mine și părea teafără. Mi-am aruncat brațele și am cuprins-o, plângând lângă gâtul ei, încă murmurând:

— O, Dumnezeu, îmi pare rău, atât de rău...

— E-n ordine, draga mea, zicea ea, potrivindu-și ochelarii și aranjându-și părul. Presupun că ea, ca și mine, aștepta să i se mai potolească bătăile inimii. Totul va fi bine acum, adăugă ea încrezătoare. Aș fi vrut să o pot crede.

Un elicopter paramilitar ateriză la aproape douăzeci de metri în josul drumului și bărbați cu puști veniră în goană după Jack, care alerga către noi. El deschise cu forța portiera autoturismului și mă cuprinse, spunând întruna:

— Mulțumesc lui Dumnezeu, iubito, oh, mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafără.

Polițiști, și medici, și mașini cu pompieri soseau în grabă. Jack mă scoase din mașină și mă așeză pe marginea drumului, încruntându-se la vederea sângelui care mi se prelingea din frunte în ochi. Tremuram și îmi clănțaneau dinții din cauza șocului. El își scoase cămașa și o înfășură în jurul meu, apoi alergă înapoi la mașină să vadă ce face Miss N.

O ajută să coboare și îi luă mâinile într-ale lui. Se uită la mâinile ei cu vene albastre, mâinile unei femei bătrâne. O femeie bătrână *curajoasă*. Se înclină și îi sărută mâinile.

— Cum aș putea să vă mulțumesc vreodată? Zise el.

— Nu este nevoie, tinere, chiar mi-a plăcut, spuse Miss N, dar îi tremura vocea.

— Aveți ceva sânge rece, spuse Jack, chiar când un paramilitar îl înșfăcă. Pariez că îmi veți spune curând cine conducea Hummer-ul.

— Când voi avea o clipă liberă, zise Miss N, scuturându-se de praf și aranjându-și perlele. Scoase din poșetă batista și își șterse fața de transpirație și praf apoi veni și se așeză lângă mine pe marginea drumului,

Mașinile pompierilor, ambulanțele și mașinile poliției făceau un zgomot asurzitor, iar oamenii se aliniaseră marginea prăpastiei, privind spre catastrofa din vale. Am auzit o bubuitură și am știu că a

explodat rezervorul de benzină al Hummerului. Indiferent cine îl conducea, dar nu murise până acum, sigur o făcuse în clipa aceasta.

Nemții stăteau buimăciți în automobilul lor. Jack le spunea că îi pare rău că i-a implicat, dar, după cum puteau și ei să vadă, fusese o problemă de viață și de moarte. Le dădu numărul de telefon al hotelului, invitându-i să vină pentru a le mulțumi cum se cuvine. Atunci l-au înhățat polițiștii, i s-au pus cătușele și a fost băgat în duba poliției, împreună cu mine și cu Miss N.

— Niciodată nu m-am gândit că voi ajunge să stau într-un asemenea vehicul, spuse ea, zâmbind, cu toate că știam că nu-i era comod cu mâinile la spate, încătușate.

Polițiștii au început să pună întrebări, tratând-o cu respect pe Miss N, pentru că era o doamnă în vârstă, chiar dacă în momentul de față, în calitate de șofer al Fiatului, părea să fie răspunzătoare de moartea a cel puțin două persoane.

Ea a răspuns clar la întrebări, spunând exact ce s-a întâmplat. Jack a confirmat relatarea ei, iar cuplul german a susținut spusele lui. Nemaifiind suspecti pentru moment, ni s-au scos cătușele. Neștiind ce să facem, ne-am întors să ne așezăm pe marginea drumului.

Acum circulația era oprită, nu se putea merge nici înapoi, nici înainte. Conducătorii auto blocați în trafic veneau pe jos până la locul accidentului, priveau la dezastrul de jos, se uitau la ceas și înjurau. Aceste morți nu făceau parte din viața lor și ei erau în întârziere. Încă o mașină de salvare a mai sosit, apoi elicopterul s-a ridicat peste marginea prăpastiei, inspectând ceea ce mai rămăsese din cele două vehicule. Tufișurile se aprinseseră și incendiul se răspândea cu repeziciune, fiind necesari mai mulți pompieri.

Polițistul care lua note îl întrebă pe Jack dacă știa cine sunt victimele.

— Nu știu cine conducea Hummer-ul, spuse Jack, privindu-mă. Dar conducătorul motocicletei era Patrick Laforêt.

Eu încercam să vorbesc, să spun cum ar fi posibil, dar nu îmi ieșea niciun sunet din gură. Doar mă holbam la el. Mai târziu, înghesuită între el și Miss N, în drum spre spital pentru a mi se examina rănille, l-am întrebat:

— De ce a făcut-o Patrick?

— Patrick și-a dat seama la timp ce urma să se întâmple. Ți-a salvat viața, spuse Jack, strângându-mi mâna cu mai multă putere.

— Este foarte simplu, draga mea, a adăugat Miss N. La urma urmei, Patrick te-a iubit. În felul său.

Eram acasă, beam coniac și nu prea vorbeam. Făcuserăm duș, ne-am curățat, încercând să spălăm oroarea din mințile noastre și amintirile din sufletele noastre. Încă nu reușiserăm, dar era oarecum mai suportabil acum, că eram „acasă”.

Soarele apusese și aerul era cam rece. Jack s-a dus să aducă puloverul lui Miss N și un șal pentru mine – încă tremuram – și atunci Nadine s-a grăbit să aducă ceștile cu supă fierbinte.

Eu priveam fix.

— Cum să mănânc când Patrick de-abia a murit?

— Patrick a murit salvându-te pe tine, Lola, dar el a fost cel care te-a pus în pericol în primul rând. Jack o spuse fără menajamente.

— Dar el s-a răscumpărat...

— Da, s-a răscumpărat, dar asta nu-l absolvi de ceea ce ți-a făcut, interveni Miss N.

Am încercat să iau o sorbitură de supă. Era caldă și părea să-mi desfacă nodul din stomac, așa că am mai luat o înghițitură, apoi am ridicat ceașca și am apropiat-o de față, inspirând căldura aromată, încă simțindu-mă vinovată că sunt în viață și beau supă, iar Patrick este mort. De data asta *mort cu adevărat*.

— V-am spus mereu, am zis, că Patrick era un soț rău, dar nu un om rău. Am ridicat din umeri, obosită. Acum știți că am avut dreptate.

— Este timpul să-ți vezi de viața ta, zise pe un ton vioi domnișoara Nightingale. Pentru că ai o viață, știi. O viață independentă pe care să o organizezi după plac.

— Mulțumită lui Patrick. Mi-am apăsât buzele de ceașcă ca să le opresc din tremurat.

— Nu numai mulțumită lui Patrick. Tu ești propriul tău stăpân, Lola. Ți-ai creat propria viață, aici, propriul tău loc în lume. Miss N nu fusese niciodată atât de fermă, atât de convingătoare.

Acum vreau să-ți vorbesc despre femeia care conducea Hummer-ul, continuă ea. Și despre însoțitorul său. Poliția încă nu a identificat rămășițele, dar eu sunt sigură în privința identității lor.

Jack a dat din cap aprobator.

— Cred că știi și eu, dar nu sunt sigur de ce.

Domnișoara Nightingale îmi aruncă o privire scrutătoare.

— Ceea ce-ți voi spune ar putea fi dureros, draga mea, zise ea, dar este mai bine să știi exact ce s-a întâmplat.

Și apoi ne-a povestit despre Evghenia și Patrick și despre vraja pe care ea trebuie să fi exercitat-o nu numai asupra soțului meu, dar și asupra propriului ei soț. O vrajă care să-l facă pe un bărbat să ucidă.

Știrile de la televizor și din ziare au relatat că Evghenia Solis a murit într-un accident de mașină pe drumul de la Corniche. În aceeași zi au comunicat că bărbatul „dispărut”, Patrick Laforêt, fusese „descoperit” și că a murit conducându-și motocicletă.

Iahtul lui Solis părăsi discret Monte Carlo în aceeași noapte, fără corpul Evgheniei Solis sau ce mai rămăsese din ea. *Maître* Dumas a primit instrucțiuni pentru ca Evghenia să fie înmormântată într-un cimitir convenabil, doar cu o piatră cu numele ei și datele sale de naștere și deces. Nu urma să aibă loc slujbă de pomenire, nu se puneau întrebări. Laurent Solis a donat o sumă mare de bani pentru fondul de restaurare al artefactelor vechi și s-a înapoiat repede la viața sa de lux. Dacă avea vreo rană, e sigur că nu o lungea în public.

În seara aceea mi-a fost înmănat un plic. În el se afla nota prin care Patrick îi ceda hotelul lui Solis. Nota era ruptă în bucățele. Solis renunțase la pretenția asupra Hotelului Riviera. Îmi făcuse mie un dar în loc să dea hotelul soției sale.

Dacă, în afară de bietul Patrick îmi părea rău de cineva în această tragică afacere, acela era Laurent Solis. Adică, dacă este posibil să-ți pară rău pentru un miliardar. Eu credeam în povestea lui despre felul în care l-a salvat bunica lui Patrick. Solis nu era un om rău; era un bun om de afaceri sub vraja unei femei frumoase, puternice, bune.

Poliția a venit să pună întrebări despre Jeb Falcon, care murise în accident împreună cu Evghenia, dar noi am pretins că nu știm nimic. În privința lui Giselle Castille, ea a șters-o înapoi la Paris, iar vila sa a fost scoasă la vânzare.

— Până la urmă a ieșit cu bine, zise domnișoara Nightingale, mulțumită, deși nu era clar dacă se referea și la Patrick.

Totuși, am organizat o slujbă de pomenire pentru Patrick, la care au asistat toți „prietanii” săi, inclusiv câteva femei foarte atrăgătoare. A venit și familia Shoup pentru sprijin moral și cei doi din Lună de Miere au trimis un buchet frumos, deși era pentru mine, nu pentru Patrick. Chiar și Budgie Lampson a trimis o scrisoare de condoleanțe, deși aveam impresia că ea simțea că moartea lui Patrick era o eliberare.

Am organizat „praznicul” pe terasa de la Riviera, am strâns mâna prietenilor lui Patrick și am fost sărutată pe ambii obraji de femeile care fuseseră amantele lui. Au băut șampanie și-au comentat în șoaptă amintirile în timp ce înghițeau lacom antreuri preparate de Nadine și servite de Jean-Paul, care se înapoiasă pentru ocazia asta și era îmbrăcat în tricou negru și pantaloni negri.

Jack s-a ținut la distanță, doar observând, pentru că la urma urmei acestea erau funeraliile soțului meu. Dar domnișoara Nightingale a stat corect lângă mine, măsurându-i pe cei de față și, din când în când, bătându-mă ușor peste braț în chip de consolare.

M-am prezentat cum se cuvine pentru ultimul rămas-bun de la Patrick, într-o rochie neagra fără mâneci, cu cele mai înalte tocure. O pălărie neagră din pai cu boruri late îmi ascundea ochii, care oricum erau ascunși în spatele celor mai întunecați ochelari de soare pe care i-am putut găsi. Jack păru surprins de noua mea înfățișare, iar domnișoara Nightingale îmi spuse că sunt o văduvă foarte frumoasă, făcându-mă să râd. În clipa aceea, cu sunetul propriului meu râs în urechi, mi-am dat seama că într-adevăr eram propriul meu stăpân. Că Patrick își alesese calea, iar acum eu eram liberă să mi-o aleg pe a mea.

Și ce voi alege? Am aruncat o privire furișă peste umăr, către Jack, care stătea în picioare în spatele meu. Arăta solemn și puțin cam obosit și nespun de puternic și frumos, încât îmi tresărea inima. Singura problemă era acum dacă el mă va alege pe *mine*. Mă îndoiam. La urma urmei, el era un marinar și oricum eram prea timidă pentru a întreba.

Cei care veniseră la ceremonie plecaseră, retrăgându-se ca un stol de corbi în negrul lor funebru, râzând și pălăvrăgind și făcând proiecte pentru seară. Era un „adio, Patrick “și își vedeau de viețile lor. Și cred că nu era nimic rău în asta.

Am cinat în oraș în seara aceea, cu Red și Jerry Shoup care să ne încălzească inimile și „să ne scoată din ale noastre “, așa cum precizase domnișoara Nightingale. Am ales Auberge des Maures, dincolo de Place des Lices la Saint-Tropez, unde, echipați în pulovere, blugi și adidași, am cinat cu alți localnici sub vița de vie, mâncând pește la grătar, linte verde, totul udat cu câteva sticle de rosé.

Am băut în cinstea Hotelului Riviera, care acum era al meu „, să-l am și să îl stăpânesc “pentru totdeauna, iar eu am făgăduit să-l fac frumos cum a fost înainte. Apoi am băut în memoria lui Patrick și eu mi-am amintit că el m-a iubit, totuși.

Înapoi la hotel, familia Shoup a primit vechea ei cameră, acum complet restaurată; domnișoara Nightingale a revenit în încăperea Marie-Antoinette, iar Jack și cu mine, în căsuța mea.

— Nu este necuviincios? Am întrebat eu nervoasă, când el închise ușa și mă cuprinse în brațe. Mă simt ca o femeie rea. La urma urmei, de-abia mi-am înmormântat soțul.

— Iubito, l-ai înmormântat cu mult timp în urmă. Își frecă nasul de urechea mea, făcându-mă să mă înfior de plăcere. Astăzi a fost doar o formalitate.

Cu toate că noaptea era caldă, am aprins focul și ne-am ghemuit

amândoi pe canapea, urmărind flăcările și ascultându-l pe Câine Rău care sforăia la picioarele noastre și vocea domoală a lui Antonio Carlos Jobim, care cânta despre dragoste în portugheză, având ca fundal sunetul, mai blând, al mării. În inima mea îi mulțumeam din nou lui Patrick și lui Dumnezeu pentru că mi i-a trimis pe domnișoara Nightingale și pe Jack Farrar. Ciudat, la sfârșitul acestei săptămâni cu îngrozitoare tragedii, eram consolată. În momentul acela mă simțeam o femeie mulțumită.

Am condus-o pe domnișoara Nightingale la aeroport și am imbarcat-o în avionul de Londra. Îi voi simți lipsa mai mult decât își poate imagina cineva; ea reprezenta mult mai mult decât discuțiile despre vreme și despre cum îi va afecta seceta de anul acesta trandafirii. Miss N era tot atât de profundă și de misterioasă precum cutia Pandorei și adevărul era că o iubeam și detestam faptul că pleacă.

— Rămâneți, va rog, de ce nu rămâneți? O rugam. Voiam să-i spun că o iubesc, dar știam că domnișoara Nightingale ar dezaproba o asemenea manifestare a emoției: după părerea ei era de la sine înțeles că țineam una la cealaltă.

— Ei bine, dragă, răspunse ea, pe când beam împreună un ultim coniac după cină. Trebuie să mă ocup de grădină, știi. Trebuie să tund plantele agățătoare și trandafirii, iar micuța Nell se află tot în pensiune la familia Wormeslys la Blakelys Arms și fără îndoială că îi este dor de mine, deși uneori mă îndoiesc, pentru că este atât de răsfățată acolo – cu cârnați de porc și bere.

— Atunci veniți de Crăciun? M-am uitat la ea cu speranță, făcând deja planuri pentru ospățul de Crăciun și m-am întrebat în străfundul minții dacă l-aș putea convinge pe Jack să rămână. O, Jack, mă gândeam cu o bruscă strângere de inimă... Marinar, călător, nomad ca Patrick...

— Foarte drăguț din partea ta – domnișoara Nightingale era încântată cu adevărat de invitație –, dar înțelegi, eu sunt întotdeauna atât de ocupată cu activitățile de Crăciun la biserică. Vin colindele din ajunul Crăciunului, cu toate că pare cam ciudat să te duci și să stai în pragul a ceea ce odinioară a fost casa mea și să cânti „Dumnezeu să vă binecuvânteze, boieri veseli “unei persoane total străine care acum este proprietarul. Apoi este pantomima anuală de la primăria satului. Anul acesta este *Cenușăreasa*, copiilor le place povestea asta, iar Nell a mea apare în rolul cățelușului credincios al Cenușăresei, îmbrăcată în tutu, stârnind cu siguranță aplauze. Apoi, firește, vicarul și soția sa mă vor invita la prânzul de Crăciun și nu-i pot dezamăgi cu un refuz. Așa că vezi, draga mea, cât de ocupată sunt!

— Desigur, înțeleg, am spus, cu gândul la propriul meu Crăciun solitar.

— Dar poate de Anul Nou? Sugeră domnișoara Nightingale.
Și am spus că sper că da, oh, speram că da.

După ce am imbarcat-o pe Miss N în avion, am virat către est,

ieșind din Nisa și îndreptându-mă spre Cap-Ferrat și spre vechea vilă despre care mi-a povestit ea. Cea care aparținuse unei femei pe care o chema Léonie, și unde, spunea domnișoara Nightingale, voi găsi adevărata pace. Trebuia să fiu singură cu gândurile mele.

Îmi aminteam vag indicațiile, dar într-un fel am găsit singură drumul până acolo. Ca și când ar fi fost destinat, gândeam eu, în timp ce priveam la denumirea La Vieille Auberge înscrisă cu litere cam șterse pe două pietre mari, albe, care marcau intrarea în aleea invadată de verdeață.

Am împins poarta de fier care a scârțâit și am pășit pe sub copacii înalți, umbroși, pe poteca cu pietriș, către casă și iat-o acolo, o casă albă, ruinată, plasată între chiparoșii de un verde întunecat și măslinii argintii. O serie de poteci și terase mici duceau către un banc de nisip alb și niște trepte cam prăpădite care coborau spre mare.

Era, gândeam eu, plimbându-mă încet pe potecile invadate de verdeață, destul de aproape de casa mea, cu toate că această clădire avea mai multă grandoare decât Hotelul Riviera. Și totuși avea aerul unui cămin familial. Erau amintiri în acest loc, le puteai simți în aerul din jurul tău, le respirai împreună cu mirosul de cimbru sălbatic, de rozmarin și de mare sărată.

Am ajuns la o bancă de piatră sub un arbore jacaranda, locul perfect să te așezi și să visezi într-o după-amiază caldă, urmărind cum marea își schimbă culoarea de la turcoaz la albastru ca cerneala pe măsură ce se apropia seara. Locul perfect pentru a visa despre viață și despre dragoste. Locul perfect pentru a mă împăca cu adevăratul meu eu și cu propria mea viață, exact cum știam, oarecum, că trebuie să fi făcut cu mulți ani în urmă o femeie cunoscută ca Léonie.

M-am lăsat pe bancă, privind priveliștea magică și mi-am amintit de Patrick și de vremurile bune și că, totuși, el m-a iubit. M-am gândit la Hotelul Riviera și cum voi munci de-acum înainte și mai mult pentru a-i asigura succesul și cât de mult îmi place să mă îngrijesc de oaspeți, să fiu alături de ei. M-am gândit chiar la noi meniuri, doar stând acolo, privind fix spre spațiul albastru.

M-am gândit la prietena mea, Mollie Nightingale, și la faptul că niciodată nu voi fi în stare să-i spun Mollie, chiar dacă o iubeam.

Și, desigur, m-am gândit la Jack. Doar un talmeș-balmeș de gânduri... cât îi iubeam trupul și atingerea mâinilor și cât de albaștri erau ochii lui, mijiti când zâmbea, și mă dădeau gata. Mi-am amintit vocea sa cu acel vag accent din New England când îmi povestea cât de mult își iubește barca. În curând va pleca și el să înconjoare jumătate de glob în căutarea aventurii, pentru că acest gen de bărbat era el.

Iar eu voi fi singură din nou, la Hotelul Riviera, așteptând vara, când voi înflori din nou precum bougainvillea.

Singurătatea mă învăluia ca un pled umed și m-am cutremurat, cu

toate că era cald. Nu era bine să fii într-un loc „singuratic “. Am auzit un foșnet ușor și am întors capul.

O pisicuță de culoarea ciocolatei, cu ochi aurii se uita la mine. Era mică și delicată, cu un năsuc cu vârful roz, o față mică triumfiulară și urechile ascuțite.

— Hei, salut, i-am spus, tu cine ești?

Pisica și-a arcuit spinarea, întinzându-se, apoi a venit la mine și s-a frecat de picioarele mele, torcând. Am întins mâna. Pisica a mirosit-o, apoi s-a așezat pe picioarele ei elegante și m-a privit. Am ridicat-o și am pus-o în poală, mângâindu-i blana, cea mai fină pe care am atins-o vreodată. Mi-a lins mâna cu limba ei roz, aspră.

Deodată am început să plâng, în sfârșit, dând drumul emoțiilor din ultimele luni. Iar pisicuța stătea liniștită la mine în poală, nu mai torcea, stătea doar, consolându-mă prezența ei.

Când lacrimile s-au oprit în cele din urmă, mi-am șters fața cu marginile tricoului, pentru că nu aveam la îndemână batista. M-am uitat la pisicuța cafenie. Nu avea zgardă, nici plăcuță de identificare... era o pisicuță rătăcită. Iar acum era a mea. Ea va fi îngerul meu păzitor, ea se va încadra în viața mea, ca și când dintotdeauna era de așteptat să fie acolo.

Luând-o de pe drumuri, am primit-o în viața mea, ceea ce era exact ce făcuse cu mulți ani în urmă Léonie, dar eu nu aveam de unde să știu.

Nu exista decât un singur nume pentru ea. Chocolate, desigur. Se potrivea cu culoarea ei brună și cu cariera mea culinară. Cred că lui Scramble i-ar fi plăcut. Sper că da, pentru că, de acum încolo, Chocolate va dormi pe perna mea noaptea, iar eu nu voi mai fi singură.

Vremea s-a schimbat. Pinii freamătă în briza care s-a înviorat, iar lumina strălucitoare a verii s-a atenuat, dând peisajului de la țară nuanțe de ocru și roz. Am aprins focul devreme, iar aroma de rășină a pinului și fumul de lemn umplea aerul cu mirosul lor.

Sâmbăta, la piață, suntem doar noi localnicii, îmbrăcați cu pulovere și jachete sau sacouri, frecându-ne mâinile pentru a le încălzi, bărbații dând pe gât un pahar zdravăn de rachiu la micul dejun ca să înfrunte frigul dimineții.

Uneori mă gândesc că acesta este anotimpul meu preferat, mai liniștit, mai blând, cu briza proaspătă, cu mirosurile plăcute și marea scânteind sub orizontul cenușiu care coboară.

Mă întrebam ce voi face cu restul iernii lungi. Saint-Tropez este singurul oraș pe Coasta de Azur orientat spre nord; poate fi rece și vântos și majoritatea hotelurilor închid de la jumătatea lunii octombrie până în martie, dar noi nu închidem. Hotelul Riviera rămâne deschis tot anul pentru a veni în ajutorul celor rezistenți, epave și răătăciți, adevărații romantici care fug de viața reală spre visul lor din sudul Franței.

Priveam prin fereastră valurile tivite cu spumă albă. Cuterul negru nu se mai legăna în golful care părea părăsit. Jack era plecat de câteva zile; o întrevedere, spusese el, cu un constructor de vase din Marsilia.

Cu o seară înainte de a pleca, am cinat împreună la Auberge des Maures. Îmi ținea mâna pe sub masă, iar privirea sa sexy m-a făcut încă o dată să nu mă pot concentra asupra mâncării.

După aceea ne-am plimbat pe străzile aproape pustii, oprindu-ne ca să privim ici-colo câte o vitrină, uneori împiedicându-ne de pietrele pavajului, hoinărind pe străduțele întunecate în după-amiaza de iarnă, către port. Când am dat colțul, frânturi de muzică veneau dinspre Quai Suffren. Ne-am uitat unul la celălalt, surprinși. Cele mai multe iahturi mari plecaseră către o iarnă mai blândă, iar magazinele care vindeau cărți poștale și tricouri trăsese obloanele.

Muzica venea de la un CD dintr-o zonă din fața magazinelor, pavată cu dale. Tangouri. Cinci sau șase perechi, conștiente că îi urmărim, dansau solemn un tangou argentinian perfect.

Ne-am ținut respirația la vederea frumuseții ciudate a momentului, apoi, mână de mână, i-am lăsat cu muzica lor. Dar nu voi uita niciodată momentul acela magic dintr-o noapte rece de iarnă la Saint-Tropez. Și cred că nici Jack nu-l va uita.

Am oftat, amintindu-mi, apoi mi-am mai tras peste cap un pulover și mi-am înfășurat de câteva ori în jurul gâtului șalul cu dungi de la

Miss N. Îmi ajungea peste genunchi și dacă ea ar mai fi stat, șalul ar mai fi crescut cu vreun metru. Am chemat-o pe Chocolate, am străbătut terasa pustie prin grădina măturată de vânt, spre golf.

Tremurând de frig, contemplem valurile. Chocolate se uita nefericită la mine, apoi, cu coada în jos, se grăbi înapoi spre confortul canapelei din fața focului.

Umblam pe plajă cu capul plecat și valurile îmi stropeau încălțările. Ochii mă usturau de vânt, iar nasul se înroșise de frig.

Am auzit un fluierat și am ridicat capul. Jack alerga spre mine, iar Câine Rău, ca de obicei, alerga sălbatic în cercuri în jurul lui Jack.

Am înnebunit. O, Doamne, am gândit, asta este. A venit ca să-și ia rămas-bun.

Câine Rău a venit la mine mai întâi, sărind și lătrând, întrebându-se de ce nu-l mângâi și nu-i zbârlesc blana. O, Câine Rău, gândeam eu, ești cel mai frumos câine din lume. Doar că nu îți pot spune adio. Întoarce-te și pleacă, întoarce-te la stăpânul tău.

— Lola, zise Jack.

Priveam în jos, spre picioarele mele înghețate.

— Lola, spuse el din nou, apropiindu-se, dar fără să mă atingă. Cuterul are o spărtură. Va trebui să între la doc pentru reparații.

— Oh! Înseamnă că vei mai sta aici un timp? Nu știam dacă doream ca el să stea. Nu știam dacă puteam suporta să trec, din nou, peste câteva luni prin nefericirea de a mă despărți de el definitiv.

— De fapt, îi voi face reparație capitală. M-am gândit ci ar putea fi un frumos vas de agrement pentru oaspeții noștri. Înțelegeți, croaziere la apusul soarelui, excursii pentru pescuit, cam așa ceva.

Am ridicat capul.

— *Croaziere la apusul soarelui?*

— Sigur. La urma urmei, nu vor găsi un căpitan mai bun decât mine.

— Nu vor găsi, am zis eu, gânditoare.

El alerga pe loc, ca să nu-l ia cu frig, și zâmbea. Cu blugii lui vechi și cu tricoul ponosit, arăta mai bine decât perfecțiunea.

— Hai, ce spui? Se opri din alergare și îmi luă mâinile înghețate. Trăgându-mă către el, îmi duse mâinile la obrazul său. Ce spui, Lola? Șopti el.

— Despre ce? Ochii îmi lăcrimau în bătaia vântului, sau cel puțin așa pretindeam eu. El râse și îngenunche.

— Despre căsătoria cu mine.

— Oh... asta, am murmurat. Apoi m-am uitat la el. *Ce?*

— Te rog, Lola, vrei să te căsătorești cu mine?

Un alt val s-a spart peste picioarele mele, dar eu abia am observat.

— Vrei ca eu să mă căsătoresc cu *tine?*

— Da. Numai, te rog, grăbește-te să spui *da* înainte de a îngheța

amândoi.

— Ești serios?

— Niciodată nu am fost mai serios, iubito.

— Dar vaporul tău, călătoria ta de durată, viața ta de marinar...

Poți într-adevăr să stai într-un loc?

— O vom face împreună, zise el, uitându-se la mine în felul acela care mă transforma în jeleu. Inima îmi zvâcni. Am sărit în sus. De fapt, picioarele mele s-au ridicat de la pământ.

— Mai spune o dată.

— La naiba femeie, te căsătorești cu mine, zise el. Croaziere la apusul soarelui și toate celelalte. Și mă ridică – *cu adevărat* de data asta. Ne țineam îmbrățișați și râdeam între sărutări, iar Câine Rău sărea la noi, lătrând întruna.

Jack mă ținea strâns, murmurându-mi cât de mult mă iubește și alte lucruri pe care nu cred că trebuie să vi le spun aici și acum. Eram pierdută în șoaptele lui, când, deodată, mă îndepărtă. Mă ținu la distanța unui braț, uitându-se spre cer.

— Lola, privește ce ne-au trimis zeii pentru a sărbătorii, zise el.

Am zărit fulgii albi de gheață căzând agale pe pământ.

— *Zăpadă!* Am strigat. *Ninge* pe Riviera. Și ca un copil mare, am scos limba să-i prind.

Apoi ne-am îmbrățișat din nou și am râs pînă când Jack m-a oprit din rîs sărutându-mi fulgii de zăpadă de pe buze. Când în sfârșit am început să respirăm, a trebuit să-mi suflu nasul și să-mi șterg lacrimile, dar de data asta erau lacrimi de bucurie.

— Apropo, da, am spus eu.

— Da, ce? Întrebă el, cu un aer prefăcut derutat.

— Mă gândesc să mă căsătoresc cu tine, am răspuns, suspinând când el îmi frecă nasul de gâtul meu, ținându-mă atât de strâns încât căldura corpului său mi-a topit inima înghețată.

— Precis te vei căsători cu mine, zise el.

EPILOG

Este dimineață devreme pe Coasta de Azur, iar cerul de mai este limpede, de un roz ca perla, ca interiorul unei scoici. În drumul meu spre bucătărie m-am oprit pentru a admira cum soarele se ridica leneș la orizont, atingând marea și vârftuile copacilor, poleind acoperișurile din țiglă, până când întreaga lume strălucea așa cum trebuie să fi fost la începuturile creației.

Norocoasa de mine, gândeam eu, să pot vedea asta în fiecare dimineață. Norocoasa de mine, să mă duc din nou devreme la piață. Norocoasa de mine, cu Hotelul Riviera care funcționează din nou, deja cu șase oaspeți care în curând vor fi nerăbdători să-și primească croasanții și cafeaua pentru a-și începe ziua de vacanță în cel mai plăcut mod.

Și norocoasă, atât de norocoasă să dorm noaptea fără grijă în brațele bărbatului pe care îl iubesc, minunatul căpitan sexy al cuterului *Câine Rău* și acum căpitan al inimii mele. Ești prea entuziastă, veți spune, ești prea romantică, exagerezi. Așa este, dar niciodată nu m-am simțit ca acum. Sunt îndrăgostită până peste cap și de data asta mă iubește și el. Mă iubește *cu adevărat*.

De unde știi? Pentru că Jack Farrar, nomadul, cel care cutreieră mările, bărbatul stăpân pe viața sa, ale cărui popasuri sunt porturile de pescari de pe glob, mi-a spus-o. Și pentru a dovedi, s-a căsătorit cu mine de Anul Nou, în bisericuța datând din secolul al nouăsprezecelea din Saint-Torpez, cu vedere spre portul iahturilor din Saint-Tropez.

Localnicii ne-au adoptat în cele din urmă și multi au asistat, inclusiv pompierii care au salvat Hotelul Riviera de la incendiu și chiar doi jandarmi locali care ni s-au alăturat.

Jack arăta mortal de frumos într-un blazer bleumarin și mă privea în ochi ca să mă liniștească pe când înaintam spre el ca într-un vis. Câine Rău mergea în urma mea pe intervalul dintre rândurile de bănci, purtând o fundă roșie, asortată cu cravata stăpânului său, și de data asta se purta cuviincios, deși nu s-a putut abține și a adulmecat rapid pantofii preotului. Desigur că Chocolate, iubita mea, a trebuit să rămână la hotel, fiindcă nu eram prea sigură de „manierele” ei cu prilejul unei căsătorii. Avea un castronaș cu pește proaspăt pentru a compensa neparticiparea la banchet.

Eu eram îmbrăcată cu o rochie de dantelă despre care sunt sigură că a aparținut Ritei Hayworth când s-a căsătorit cu Ali Khan, aici, pe Coasta de Azur, cu mulți ani în urmă. Era încântătoare și foarte decoltată, cu un volan plisat în spate precum perdelele din cinematograful de pe vremuri. Foarte sexy. Pentru a vă spune

adevărul, chiar așa mă simțeam. Purtam cercei lungi cu perle, aveam un buchet de trandafiri roz și, ca de obicei, pantofii mei roșii ascuțiți mă ucideau.

Un mic grup de copii arunca petale de trandafiri și agita stegulețe când am ieșit din biserică râzând și salutându-i pe oaspeți și jur că fericirea noastră era contagioasă.

După aceea am cinat și am băut șampanie la un bistro din Places des Lices, cu Câine Rău care șterpelea tot ce putea de prin farfurii. Jack zâmbea tot timpul, iar eu îi strângeam mâna, pe cale să explodez de fericire. Toată lumea era bine dispusă, orchestra cânta sub platani, iar îndrăgostiții se sărutau la umbră.

Mai târziu am plecat cu vechiul cuter în luna de miere, o croazieră de trei zile în jurul Mediteranei. V-am spus mai înainte că detest bărcile? Mi-am schimbat părerea. Să faci dragoste legănată de valuri este atât de... natural.

Câine Rău a venit cu noi, desigur. Merge peste tot cu noi. Doarme la picioarele patului nostru, iar Chocolate doarme pe perna mea. (Apropo, laméul auriu a fost înlocuit cu pânză albă.) La început cel puțin, Câine Rău este la picioarele patului, iar Chocolate sus, în pat. Totuși, dimineața, nasul mic și negru al lui Câine Rău este de obicei proptit în bărbia mea. Deschid ochii și îi găsesc și pe el, și pe Chocolate uitându-se intens la mine, așteptând să mă trezesc. Știu, Câine Rău vrea să-l iau la piață, unde va găsi mâncare. Ca și mine, acest câine este obsedat de mâncare, în timp ce Chocolate (tot ca și mine) dorește dragoste și atenție.

Jack are încă afacerile sale în domeniul construcțiilor de nave la Rhode Island, pe care le vizitează cu regularitate, dar l-a numit pe Carlos șef acolo. Acum deschide o filială locală și, desigur, are încă de gând să facă acele croaziere la apusul soarelui în jurul golfului, cu oaspeții noștri.

În ceea ce mă privește, sunt șefa cuibului, de data asta „cuibul meu este complet. Am o persoană specială pe care să o iubesc și de care să mă ocup, cu care să râd, să fac dragoste.

Suspîn de fericire când urc treptele spre terasă și mă îndrept către bucătărie. Nadine mă întâmpină cu un zâmbet de bună dimineața. Noua asistentă, o copie a lui Marit de anul trecut, răsucesce aluatul pentru croasanti și cântă după radio, și, ca de obicei, noul nostru „băiat-bun-la-toate“ întârzie. C'est la même vie aici, la Hotelul Riviera. Toate sunt la fel.

După o ceașcă rapidă de cafea și o consfătuire, hotărâsc că vom pregăti homari lepoși de Mediterana ca specialitate pentru seară, cu sos de muștar și usturoi și o salată de crudități și plante aromate cu ciuperci de pădure pe deasupra și parmezan ras într-o vinegretă ușoară. Și apoi miel, desigur din Sisteron, și ce spuneți de o cremă de

zahăr ars cu aromă de lavandă?

Am luat lista, l-am fluierat pe Câine Rău și m-am îndreptat spre mașină. Câinele s-a urcat aproape înaintea să deschid portiera. El sta acolo gâfâind, privindu-mă nerăbdător, ca și când l-aș reține de la vreo întrevedere importantă. Nu sunt tocmai sigură dacă, întocmai ca și stăpânul său, nu suporta să mă lase singură sau pur și simplu detesta privirile celor de la piață. Toți vânzătorii îl cunosc deja și cei mai mulți îi dau de mâncare. De fapt, a devenit cam pântecos.

— Hmm, poate ți-ar trebui o dietă, Câine Rău, spun eu exact când Jack vine de după colț, săltându-și șortul și făcându-mi semn supărat.

— Ce s-a întâmplat? Întreb eu, coborând geamul, cu un zâmbet teribil de îndrăgostită pe figură.

— Să nu mai pleci vreodată fără să spui la revedere, zice el, cuprinzându-mă în brațe și apăsându-mi capul de pieptul său.

Inima lui îmi bate în ureche și eu îl strâng și mai tare.

— Dar dormeai.

— Atunci trezește-mă. Dar nu mă părăsi. Niciodată.

— Bine, zic eu, privindu-l în ochi, ca o promisiune, și ne desprindem unul de celălalt.

Îi fac semn de despărțire și demarez pe alee în vechiul și credinciosul meu Deux Chevaux, oprindu-mă la răspântie pentru a admira noul nostru indicator „Bun Venit la Hotelul Riviera “și zâmbind când citesc „Sub Noua Administrație “. Și, desigur, așa cum promite indicatorul, salutul nostru întotdeauna va fi mai mare decât micul, dar perfectul, nostru hotel.

Așa că Jack și cu mine și, desigur, cu domnișoara Nightingale, debabia așteptam să vă revedem și să petrecem împreună acele lungi zile de vară pe plajă. Așteptăm cu nerăbdare croazierele de la apusul soarelui și serile perfecte cu cina servită pe terasa cu flori, unde vinul este rece și, de sperat, bărbații fierbinți și mâncarea pe cât o pot face eu de delicioasă. Și în încheiere, prăjiturilele de ciocolată perfecte. Care, ca întotdeauna, vor fi făcute cu dragoste.

À bientôt, mes amis. Pe curând.

Sfârșit